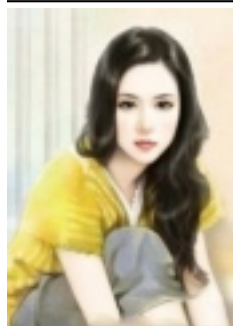

Củ Khô Bốc Lửa

Contents

Củ Khô Bốc Lửa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	23
5. Chương 5	27
6. Chương 6	34
7. Chương 7	41
8. Chương 8	47
9. Chương 9	54
10. Chương 10	60
11. Chương 11	66

Củ Khô Bốc Lửa

Giới thiệu

Một cô gái muốn có một cuộc sống an nhàn và hạnh phúc đã ra sức học tập nhưng gặp xui xẻo khi s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cui-kho-boc-lua>

1. Chương 1

Chuyện xưa bắt đầu, xảy vào vào chín năm trước, mùa hè năm 1993.

Giữa trưa, ánh mặt trời chói chang đang tản phát khắp sân thể dục nhưng không cản trở được những học sinh đầy sức sống, thanh xuân dào dạt, vận sức chờ phát động. 99% Nguyên nhân có thể làm toàn bộ học sinh không nhận được vui mừng, đó là. . . . . Nghỉ hè.

Nhưng mà phải trải qua tháng bảy trước khi nghênh đón niềm vui này, chính là phải thông qua cửa ải đồ kì thi cuối kì khó ăn.

Ở một góc khuất bí mật của sân thể dục trường trung học La Dương, cây cối rậm rạp, bãi cỏ xanh ngắt, bóng cây che khuất ánh mặt trời, đem lại chút mát mẻ, là nơi thanh tĩnh yên lặng hiếm có trong vườn trường ồn ào náo nhiệt này.

Dưới gốc đại thụ có một thiếu niên tuấn mĩ, dáng vẻ lười nhác, lông mi hơi rũ xuống, tầm mắt vẫn luôn đặt trên quyển sách, trừ bỏ ngẫu nhiên có cơn gió nhẹ thổi qua làm bay những sợi tóc trước trán, còn lại vẫn yên tĩnh thoảng như một bức tranh.

Hắn là Quan Thiên Tứ, học sinh xuất sắc nhất lại đẹp trai của trường quý tộc La Dương, cũng là người duy nhất không bị không khí nghỉ hè ảnh hưởng.

Lúc này hắn vừa mới đủ mười lăm tuổi, các học sinh khác đã háo hức xắn tay áo chuẩn bị nghỉ hè, chuẩn bị hưởng thụ thanh xuân tươi trẻ thoải mái, mà hắn, không giống với những thiếu niên hiếu động, ngược lại hướng nội khôn khéo, vẫn như bình thường, buổi chiều sáu mỗi tuần, hắn lại ngồi đọc sách một mình dưới gốc đại thụ.

“Khụ. . . . .”

Ba nữ sinh lặng lẽ đến gần, cố ý thanh thanh yết hầu, muốn làm hắn chú ý. Nhưng mà, Quan Thiên Tứ ngay cả mày cũng chưa nhú một lần, vẫn chuyên chú đọc sách.

“Học trưởng Quan.” Một nữ sinh trong nhóm đã mở miệng.

Nhìn nam sinh trước mặt từ từ ngẩng đầu lên, các thiếu nữ cũng kinh diễm mở to mắt, cố gắng áp chế xúc động muốn chảy nước miếng, luôn chăm chú nhìn gương mặt làm khuyh đảo tâm hồn của các nữ sinh trong trường.

“Hi, ngại quá, quấy rầy anh đọc sách.”

“Hi, chúng em có chuyện muốn nói cho anh biết.”

Một trái, một phải, hai nữ sinh một đáp một xuống, trên mặt thỉnh thoảng nở nụ cười duyên, kết hợp giúp đỡ nữ sinh đứng giữa.

“Nói mau, nói mau đi!”

Nữ sinh bị đẩy ra mặt đỏ bừng, vội quay lại trốn sau lưng hai bạn học, lắc đầu lia lịa, bộ dạng thẹn thùng muốn nói lại thôi, mặt đỏ đến nỗi có thể nấu nước sôi. Khuôn mặt hai má đỏ bừng kia có thể hồng hơn cả cây táo, hương vị ngọt ngào, đúng là mẫu hình yêu thích của các nam sinh.

Tiết mục rất quen thuộc, đây là hồi chuông báo trước.

Gặp được một nữ sinh đáng yêu muốn nói lại còn xấu hổ, ít có nam sinh quốc trung nào có thể bình tâm tĩnh khí không bị ảnh hưởng, nhưng đối với Quan Thiên Tứ, ngoài phiền chán, vẫn là phiền chán.

Ba nữ sinh duyên dáng hồn nhiên, trong mắt của hắn, biến thành ba con Ma Tước huyền ảo.

“Chúng em là học sinh năm một ban bảy, bạn ấy là hoa khôi ban chúng em!” Ma Tước bên trái gà mẹ giới thiệu.

“Bạn ấy rất thẹn thùng, cố lấy dũng khí thật lớn mới dám nói thích anh!” Ma Tước bên phải đi theo phụ họa, giống như trước đó đã tập luyện tốt, rất lưu loát.

Ma Tước ở giữa đang ngượng ngùng là người được nói đến, rốt cục sợ sệt mở miệng: “Học trưởng, em. . . . . muốn làm bạn với anh. . . . .” Nói xong, Ma Tước lập tức đem mặt thẹn thùng chôn dưới cánh.

“Học trưởng, ánh mắt của anh rất mê người, hại bạn ấy xấu hổ không dám ngẩng đầu nhìn anh, hi hi!”

“Người ta chưa từng nói chuyện yêu đương với nam sinh nào, trừ anh, người bạn ấy thầm mến đã lâu, hi hi.”

“Các bạn đừng nói lung tung!”

“Có sao đâu, nếu đã đến đây, thì phải cho người ta hiểu tâm ý của bạn chứ!”

“Đúng vậy đúng vậy, miễn cho bạn lại buổi tối mất ngủ, mang bệnh tương tư trầm trọng!”

“A. . . . . Đừng nói nữa mà!”

Lầm bầm thì thầm. . . . . Thì thầm . . . . . Chi tra chi tra chi tra chi. . . . .

Mấy trăm con kiến. . . . . Không, là mấy ngàn con kiến đốt toàn thân hắn, khảo nghiệm tự chủ bình tĩnh trước giờ của hắn.

Một buổi chiều thanh tĩnh tốt đẹp, bị Ma Tước huyền não quấy rầy đã rất không thích rồi, ba bà tám lại còn đứng nói không ngừng, lẩm ba lẩm bầm.

Hắn có một cỗ xúc động muốn lấy ná bắn Ma Tước.

“Ba!” Tiếng sách đóng lại thật mạnh vang lên, làm cho hiện trường đang huyền não thoảng chốc trở nên im lặng không tiếng động.

Ba nữ sinh cũng không nhúc nhích, kinh ngạc nhìn chăm chăm khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng, đối với biểu cảm khuôn mặt kia cảm thấy hơi sợ hãi khó tiếp nhận.

Quan Thiên Tứ quét mắt liếc nhìn ba người, trừng mắt, làm hại ba nữ sinh cảm thấy chột dạ.

“Phương trình lực vạn vật hấp dẫn là gì?”

“Hả?”

Câu hỏi bất ngờ làm ba người mắt choáng váng.

“Vây có biết phương trình bậc nhất không?”

“Hả? . . . . .”

“Nghe qua định luật Cramer* chưa?”

*Định luật Cramer hay là Quy tắc Cramer là một đại số tuyến tính để giải phương trình tuyến tính trên một định lý. Nó áp dụng cho một số lượng tương đương của các biến và phương trình phương trình tuyến tính, các nhà toán học Thụy Sĩ Cramer (1704-1752) vào năm 1750, trong “Giới thiệu Phân tích tuyến tính Đại số” của ông được xuất bản in

Ba người tôi nhìn bạn, bạn nhìn tôi, vẻ mặt mờ mịt: “Cái kia. . . . . có dính dáng với Tư lệnh Hải quân Cramer** phải không?”

** Đại úy Todd W. Cramer là Tư lệnh Hải quân tài ba dưới Warfare Center (NUWC) Newport

Quan Thiên Tứ lắc đầu, khước miệng khẽ nhếch, nụ cười hiếm thấy này, làm cho nữ sinh then thùng, yếu đuối, làm ba nữ sinh nhìn chăm chú mà trầm mê, không biết trời đất.

“Ngoài yêu đương, trong đầu mấy cô còn trang trí cái gì không?”

Một quả bom nguyên tử, rơi xuống ngay mặt các nữ sinh, vẻ mặt tổn thương, không dám tin lời này xuất ra từ miệng của học trưởng tao nhã trước mặt.

Quan Thiên Tứ lạnh lùng chế giễu một tiếng: “Chỉ toàn bã đậu thôi sao? Cuộc đời tôi ghét nhất hai dạng, không khác biệt lắm, một là nữ sinh không có đại não lại cả ngày chỉ mộng tưởng hảo huyền, hai là đầu chứa toàn đậu hủ, thật đáng tiếc các cô vừa vặn đều phù hợp.”

“Phù hợp cả hai dạng. . . . .” Nữ sinh thổ lộ vành mắt đỏ lên, mắt tối sầm không khéo sẽ có nước mắt chảy ra.

“Cút.” Hắn nói ra khinh bỉ mà lạnh lùng.

“Hu. . . . .”

Cô gái bụm mặt chạy đi, hai người bạn học lập tức chặt vật đuổi theo, thỉnh thoảng gọi tên bạn mình.

Quan Thiên Tứ thực vừa lòng nhìn Ma Tước chạy trốn chết, trong từ điển của hắn, không có câu thành ngữ “Thương hương tiếc ngọc”.

Tốt lắm, bên tai lại khôi phục thanh tĩnh.

Mở sách ra, vẫn như lúc đầu, chỉ khác là, khoe môi nhếch lên ý cười tà khí, nước mắt con gái đối với hắn không có chút ảnh hưởng nào.

Cũng đang ngồi dưới gốc đại thụ, còn có một người khác lẳng lặng ngồi tránh ở một bên, không lên tiếng đem cả câu chuyện vào trong mắt từ đầu tới cuối.

Thật ác nha. . . . .

Một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán Sài Xảo Quyên chậm rãi chảy xuống, cô ngồi cách Quan Thiên Tứ một bụi cây thấp.

Xuyên qua khe hở tán lá, Sài Xảo Quyên không dám tin, bề ngoài anh tuấn tao nhã, nhưng lời Quan Thiên Tứ ối ra lại thật tàn nhẫn. Lúc trước vì cô rất thích vị trí của cây đại thụ này, muốn thừa dịp hai tiết tự học buổi chiều, ôn tập nội dung bài học thầy giáo đã giảng lúc sáng, ai ngờ đúng lúc thấy cảnh học muội tỏ tình thất bại thê thảm.

Nữ truy nam cách tầng sa, những lời này dùng trên người Quan Thiên Tứ phải sửa lại, muốn đuổi theo hắn phải vượt mọi chông gai mở một đường máu mới được. Tuy rằng Quan Thiên Tứ là bạch mã vương tử mà tất cả mọi người trong trường công nhận, lại nổi danh là trai đẹp lạnh lùng, nhưng theo cô thấy, người này không chỉ lãnh khốc, còn rất vô tình.

Nữ sinh từ năm nhất tới năm ba, không có ai không mê hắn, hắn anh tuấn, cao lớn, đứng đầu học tập, toàn năng, quả thực chính là đứa bé được nuôi dưỡng tốt trăm năm khó gặp.

Cuộc thi anh văn và toán học toàn quốc lần trước, hắn thắng cả hai giải, giống như tên của hắn, mọi người nói hắn là trời ban cho kỳ tài, ngay cả hiệu trưởng cũng đối xử trọng hậu, càng đừng nói ở trong mắt các giáo viên khác hắn được yêu mến bao nhiêu, nghe nói hiện nay hắn học năm hai, đã có thể học luôn sách đại học.

Người nổi trội như vậy, nói chuyện lại tràn ngập lực sát thương, thật là khủng khiếp!

Sài Xảo Quyên lặng lẽ thu ánh mắt, cẩn thận nhìn vào sách giáo khoa. May mắn mình không phải một trong những người điên cuồng hâm mộ Quan Thiên Tứ, con trai quá đẹp giống ma túy, hít nhiều hại thân, bài học hôm nay ôn tới đây thôi, thừa dịp hắn không phát hiện chạy trước.

Động tác của cô rất nhẹ rất nhẹ mà đem sách vở bỏ vào túi sách, rất nhẹ nhàng đeo túi sách lên, rất nhẹ cực nhẹ giống con con chó nhỏ bò sấp xuống, dùng cây che giấu, muốn thần không biết quỷ không hay trốn đi.

Cho đến khi thấy mình đã đi đủ xa, mới đứng dậy, đầm đẫm thất lưng hơi mồ, không nghĩ tới khi ngẩng mặt lên, thành linh bị một đôi mắt nghiêm nghị chần tằm mắt.

Cô đột nhiên bị dọa, biến thành một pho tượng cầm trật khớp!

Một đôi mắt đen lạnh như băng như muốn giết người trừng mắt nhìn cô, trong mắt nghiêm túc mà vô tình, làm cô muốn động cũng không dám động.

Sài Xảo Quyên cũng không nhúc nhích giữ nguyên động tác, lông tơ toàn thân dựng thẳng, mồ hôi lạnh như mưa.

Quan Thiên Tứ chậm rãi nheo mắt lại, trừng mắt nhìn nữ sinh đáng ghét không biết sống chết trước mặt.

“Cô rình coi tôi?”

Cô hoảng sợ lắc đầu.

“Còn nghe lén người ta nói chuyện?”

Cô lắc càng mạnh hơn.

“Cô không nói lời nào chính là thừa nhận?”

“ . . . . .”

Rõ ràng đầu đã dùng sức lắc như vậy, tại sao hấn còn có thể mắt diếc tai ngơ vu khống người ta? Vốn đang nghĩ đến thần không biết quỷ không hay, thật sự là rất xem nhẹ đối phương. Nếu đã bị bắt, hơn nữa nếu không nói chuyện, sẽ bị định tội lỗi đi chém, phải biện hộ cho mình mới được.

Sài Xảo Quyên dùng sức chống đỡ cằm, đem miệng khép lại.

Nói thật ra, gặp ma ban ngày cũng không khủng bố như vậy! Tìm về ba hồn bảy vía bị dọa chạy, thu lại hoảng sợ, cô cố lấy dũng khí nhỏ giọng trả lời.

“Anh hiểu lầm, tôi chỉ là vừa hay cũng ở đây đọc sách. . . . .” Trong ánh mắt lạnh như băng kia, cô nhìn thấy sự không tin nhiệm, người này căn bản không tin lời cô, bắt quá cô vẫn rất lễ phép giải thích: “Tôi sợ đi lên rồi đi, là không muốn quấy nhiễu đến các người.”

Không biết vì cái gì, chỉ là một ánh mắt, cô liền hiểu được hấn suy nghĩ cái gì, hèn mọn trong mắt, có thể thấy rõ trào phúng buồn cười vì cho cô dựng lời nói dối.

Quan Thiên Tứ căn bản không muốn lãng phí thời gian nghe cô giải thích, thật vất vả tìm được một nơi thanh tĩnh có thể không ai quấy rầy, chuyên tâm đọc sách, không ngờ lại bị nữ sinh này rình coi phá hủy hưng trí, hấn thật sự là chịu đủ nữ sinh cả ngày chỉ biết mộng tư xuân rồi!

“Nhớ kỹ những chữ tôi nói.” Hấn dùng ánh mắt cực độ chán ghét khinh bỉ trừng mắt cô, ngang ngưỡng đến gần gương mặt cô, nghiêng răng nghiêng lợi, uy hiếp phun ra năm chữ: “Cách, xa, tôi, một, chút.”

Khi hấn vô tình, luôn làm nữ sinh cảm thấy tổn thương, nhưng tốt nhất là vậy, đỡ phải ngày sau phiền toái, mà bây giờ, hấn tin tưởng trong lời nói của hấn đã muốn đạt hiệu quả đe dọa rồi.

“Tôi không phải đang tránh xa anh sao ? Rõ ràng là anh dựa vào nói. . . . .” Cô thật ủy khuất khiêu nại. Cũng không giấu lại là ai ngăn lại đường đi của cô, còn làm cô liên tục lui về phía sau, nửa người trên phải cố gắng nghiêng về sau, mới có thể bảo trì khoảng cách với khuôn mặt đang tới gần cầu hấn, khoảng cách này còn không đến ba phân!

Ồ? Cô có nói sai sao? Bằng không đồng tử của hấn tại sao lại phóng đại thêm một thước?

Quan Thiên Tứ hung hăng trừng mắt nhìn cô một hồi lâu, mới lãnh ngạo quay mặt qua chỗ khác, quyết định không để ý cô, miễn cho lãng phí thời gian quý giá.

“Nơi này là tôi phát hiện trước.” Sài Xảo Quyên nhỏ giọng giải thích.

Cước bộ của hấn dừng lại, thân mình hơi quay lại, ánh mắt giết người không thấy máu lại xuất hiện. Người c thời hiểu lúc này nên im miệng, nữ sinh này còn cố tình nói sao cho hợp tình hợp lý.

“Trước khi anh tới, tôi đã ngồi ở đây đọc sách rồi, tôi không gạt anh.” Cô không phải cố ý dùng ngôn ngữ khiêu khích, chỉ đang nói sự thật thôi.

Sài Xảo Quyên nhặt túi sách lên, nhẹ phẩy những cọng cỏ dính vào, đẩy gọng kính tiếp tục nói: “Hơn nữa, đầu nữ sinh cũng không phải ai cũng đều chứa bã đậu, anh dương dương tự đắc lấy vì phân và tích phân hỏi các cô ấy, các cô ấy đương nhiên không biết.”

Trong mắt hấn hiện lên một tia kinh ngạc, ánh mắt tràn ngập chán ghét ban đầu, ngoài ý muốn khi nghe lời nói của cô mà chuyển biến. Đôi mắt bị lửa giận vây chiếm, bị tò mò thay thế, bắt đầu có chút suy nghĩ đánh giá cô.

Vừa rồi đang tức giận, cho nên không nhìn kỹ cô. Hấn chưa bao giờ đi chú ý nữ sinh đen hay trắng, béo hay gầy, diện mạo của các cô hấn gộp chung lại thành Ma Tước, ngay cả tên cũng vậy, có thể nhớ rõ họ gì thì không nhầm lẫn rồi, phía sau lấy hai chữ giống nhau thay thế. Nhưng lời của cô. . . . . Lại làm cho hấn khó tin ngăm nhìn một lần, còn ngoại lệ di chuyển ánh mắt tới bảng tên trước ngực cô.

Sài Xảo Quyên?

Tên này hẳn có ấn tượng, từ lúc lên quốc trung, cái tên này thường xuất hiện trước mắt hẳn, không phải hẳn đặc biệt chú ý, mà là nhất định sẽ nhìn thấy, bởi vì ở tất cả cuộc thi lớn nhỏ, toàn bộ những bài hẳn đứng nhất, phía sau nhất định có tên Sài Xảo Quyên đứng hai.

Khóe miệng nhướn lên như có như không rất nhẹ nhàng phát ra chế giễu. “Có ý nghĩ chính là Ma Tước.” Khó trách dám tranh luận.

Hắn không nhìn về phía cô, thân ảnh cao ngất thon dài hòa vào ánh tà dương nhàn nhạt, dần rời đi.

Sài Xảo Quyên không nghe rõ hẳn nói gì, chỉ thầm may mắn đối phương rút cục đi rồi, vỗ vỗ ngực thoải mái mà thở dài ra một hơi. Người anh tuấn hoàn mỹ như vậy vốn sẽ làm cho người khác không thể lại gần, cô sẽ không muốn dính vào người như thế, thật không rõ nữ sinh trong trường vì sao đều mê hẳn như vậy? Cô thích thường c nam sinh ôn nhu lương thiện, diện mạo chỉ cần thuận mắt thì tốt rồi, bởi vì cô cũng không phải mỹ nữ, cho nên sẽ không muốn mơ mộng làm lộ lem được hoàng tử nhìn trúng, cô thích thực tế một chút.

Hai tay ôm lấy túi xách nặng nề, cô quyết định nhường cho người tài, đem chỗ đọc sách tốt này tặng cho hẳn, mình lại tìm một địa điểm tốt khác.

Thật đáng tiếc, cô rất thích chỗ này, nhưng mà trước giờ cô không thích cãi cọ, mặc dù có chút không muốn, nhưng không có biện pháp khác mà!

Lần tới cô nhất định phải cẩn thận, không nên gặp lại hẳn, nam sinh này, cực kì vô tâm!

Năm 1997, lại một tháng tám không khí oi bức, nắng gắt cuối thu đang dùng tia tử ngoại cực mạnh của nó độc hại mỗi một sinh vật trên trái đất, lúc này người ta mới thật sự ca tụng phát minh vĩ đại của nhân loại là máy điều hòa, cứu người đang trong nước sôi lửa bỏng.

Ở một căn tiệm nhỏ bên góc đường trong thành phố, nằm trên đoạn đường yên tĩnh trên thành phố nhộn nhịp huyên náo, nó lớn nhất đích đặc sắc không ở món cơm, mà là cà phê được đưa lên sau khi dùng cơm xong, nghe nói hương vị cực thơm, khách nhân tới chỗ này đại bộ phận là vì cà phê mới đến, thưởng c một ly cà phê, dùng cơm chẳng qua là thuận tiện.

Trong quán ăn, người không nhiều lắm, ngày nhàn rỗi, khí lạnh toát ra từ máy điều hòa, không khí tràn ngập hương cà phê thơm phức, duy nhất không được hoàn mỹ, đó là bay tới năm con Ma Tước.

Khó được một nơi thanh tĩnh, trên đường lại xuất hiện năm cô gái, dựa vào tự tin nghĩ mình có chút sắc đẹp, mộng dính lên ghé liền không chịu đi.

Phiền!

Quan Thiên Tứ lạnh lùng ra mặt. Chẳng qua trong đó có một người học chung lớp học thêm với hẳn, liền cho là đã quen thân, suy nghĩ của con gái kì quặc được chiều liền sinh hư có thể muốn làm gì thì làm sao?

Những vị khách nam có mặt trong tiệm ai cũng nhìn hẳn với ánh mắt hâm mộ ao ước, dù sao cơ hội có thể đồng thời được năm vị mỹ nữ vây quanh cũng không nhiều, cho nên đàn ông đẹp trai hay không rất quan trọng.

“Các cô không thấy tôi đang học bài sao?” Hẳn lạnh nhạt nói, tỏ vẻ bị quấy rầy.

“Wow. . . . . Anh đang đọc sách kiến trúc sao, thật là lợi hại!”

“Thi đại học hết rồi, còn vất vả như vậy làm cái gì? Theo chúng em đi chơi, được không?”

Mấy cô gái làm nũng, tác phong lớn mật áp sát vào, rõ ràng biểu đạt tình yêu của mình, mỗi người mặc trang phục gợi cảm mắt mẽ, phô bày bản thân, cũng phô bày ngưỡng mộ đến người đàn ông trong lòng trước mắt xem.

Bình thường các cô gái nhìn thấy hẳn bề ngoài nhả nhặn, tính tình lại lạnh lùng lãnh khốc, nhưng không cách nào không chú ý hẳn, hơn nữa trên người hẳn có một cỗ khí chất quý tộc mà những người đàn ông khác không có, càng làm động vật giống cái nhìn không được bấm lầy, muốn dụ dỗ nam sinh tú sắc khả xan xuất sắc này. Không biết rằng, vẻ bề ngoài này chỉ để cho người ta nhìn, không có tìm hiểu rõ hẳn là hạng người gì, bị băng phong quét đến, cũng chỉ có thể tự trách mình thật ngu ngốc.

“Đừng đọc sách nữa, nếu không sẽ biến thành con mọt sách đó~~”

“Ngày cuối tuần rồi, anh không có bạn gái đúng không? Năm người chúng em cho anh chọn nè, anh đẹp trai.”

“Anh sao không chịu mở miệng nói chuyện vậy? Nè?”

Năm nữ sinh hi hi ha ha dụ dỗ hấn, tuyệt không kiêng dè, đem sự lạnh lùng hấn trở thành gương gương.

Quan Thiên Tứ đột nhiên có loại xúc động, rất muốn dùng súng săn bắn bỏ hết Ma Tước.

“Cút.”

Các cô không nghe rõ, nghĩ là mình nghe lầm, không có khả năng có nam sinh nào nhịn được mà đuổi các cô đi, là năm cô gái trẻ thanh xuân dào dạt tự động đưa tới cửa rất xinh đẹp nha!

“Anh trai? Anh trai nào vậy? Anh đẹp trai.”

Quan Thiên Tứ chậm rãi đem sách vở khép lại, cho tới bây giờ, hấn đều giữ khuôn mặt lạnh, mà bây giờ lại nở nụ cười. Lúc hấn không cười đã đủ mê người, lúc cười lại hoặc mê hoặc cả thần tiên, tất cả các cô nhìn đến choáng váng, si vọng khuôn mặt tuấn tú này có thể được nhìn ngắm mỗi ngày.

“Nếu muốn bán rẻ tiếng cười, mời đến khách sạn; muốn bán thịt, đi ra quầy bán thịt heo. Các cô đi nhầm rồi, nơi này không phải chỗ để khoe khoang phong tình, nếu tôi nhớ không lầm, tiệm này là quán ăn không cần gái ngồi bàn.”

Năm cô gái sắc mặt đông cứng, cả nhóm như bị châm điếu, không dám tin trừng mắt hấn. Thật vất vả mới lấy lại tinh thần, đang muốn kháng nghị, lại nghe giọng nói ban nãy vang lên làm há hốc miệng.

“Cút!”

Một tiếng thét ra lệnh, nhóm các cô sợ tới mức hốt hoảng né ra, không dám đến gần chống lại, chỉ dám đứng đằng xa chờ rửa, sau đó mang theo cái đuôi mà chạy. Mà các người khách khác đang há hốc, khi nhìn thấy hung quang trong đồng tử màu đen, cũng đều cầm cốc cà phê lên của mình uống hết.

Một giọt mồ hôi lạnh từ trán Sài Xảo Quyên chảy xuống, không đúng, chính xác là một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán Sài Xảo Quyên đang trốn dưới bàn bên cạnh chảy xuống.

Nhiều năm như vậy rồi, cái miệng của hấn vẫn thật độc. . . . .

Tháng trước cô tốt nghiệp trung học, bây giờ đang làm nhân viên phục vụ cho tiệm này, đang cố gắng thừa dịp nghỉ hè kiếm một chút tiền để chi trả khoản học phí khổng lồ khi vào đại học.

Cô không biết tại sao mình phải trốn, nhưng nhìn thấy Quan Thiên Tứ ngồi ở bàn cách vách ngăn, cô theo phản xạ trốn dưới bàn, may mắn là có một bình hoa ngăn giữa.

Cô không phải cố ý muốn nghe, chính là vừa vặn mình làm việc ở đây, vừa vặn Quan Thiên Tứ chọn nhà hàng này bước vào, vừa vặn cửa hàng trưởng kêu cô dọn dẹp lại cái bàn cách vách, vừa đúng lúc một đám con gái đang quần lấy hấn, vừa vặn thấy hết thấy, vừa vặn chính là vừa vặn thôi. . . . .

“Sài Xảo Quyên! Cô trốn dưới bàn làm gì?”

Đúng lúc cửa hàng trưởng chết tiệt dùng giọng nói như cái loa tiết lộ chỗ mình đang trốn, đáng chết!

Tim của cô thiếu chút nữa nhảy ra, cửa hàng trưởng luôn luôn thích dùng giọng nói lớn tiếng để biểu hiện quyền uy cao nhất của mình, đồng thời tuyên cáo cho các nhân viên khác của cửa hàng, mấy người đang làm biếng đừng nghĩ tránh được pháp nhãn của cô ấy.

Nhưng giờ này khắc này, làm tim mình đập gia tốc không phải là vì bị cửa hàng trưởng gọi tên, mà là tâm mắt nguy hiểm đang nhìn mình chằm chằm.

Lúc này nếu có thể biến thành một cái ghế thì tốt biết bao, ít nhất có thể quang minh chính đại để ở dưới bàn.

Cô chậm rãi đi ra, khăn lau trên tay cũng không nhàn rồi, làm bộ rất bận rộn lau chùi chân bàn, làm cho hành vi của mình ở trong mắt người khác hợp lý hoá.

“Tôi phát hiện dưới bàn có rất nhiều mạng nhện, không lau sạch không được tốt đâu.” Cô cười ha ha, trong lòng lại mắng cửa hàng trưởng thêm vài lần, cái người nhiều chuyện này thật hại người mà.

“Nếu làm biếng, cẩn thận tôi trừ tiền lương của cô, có biết hay không!”

Mắng thì mắng, làm gì lấy ra tiền lương uy hiếp cô, biết rõ nhược điểm chí mạng của cô là vậy, còn cố ý dung thủ đoạn hung ác này uy hiếp cô.

Cô không dám nhìn bàn bên cạnh, nói cái gì cũng không dám nhìn, nhưng lại cảm nhận được tầm mắt mãnh liệt như lửa nóng có thể làm mình tan chảy đang bắn tới.

“Còn chùi cái gì, nhanh đi rửa chén!”

“Được, được!” Mệnh lệnh của cửa hàng trưởng khi cô nghe được quả thật là phao cứu mạng kịp thời, khăn cấp nhận lệnh rời đi.

“Cô phục vụ.” Giọng nói lạnh như băng quen thuộc từ sau lưng cô phát ra, cô sợ tới mức thân mình chấn động.

Con gái làm ở đây cũng không ít, làm bộ không có nghe đến quên đi.

“Cô gái cầm khăn lau, buộc tóc đuôi ngựa, tôi đang gọi cô.”

Một câu này làm cho cô ngay cả cơ hội làm bộ cũng không có. Động tác Sài Xảo Quyên cứng ngắc, có chút chột dạ xoay người, luôn hạ tầm mắt không dám nhìn hấn.

Cô không biết mình đang lẩn trốn cái gì, nhưng không tự chủ được muốn tránh né. Thật ra đối phương cũng không có chứng cứ nói cô nghe lén, cô đâu có nghe lén, chẳng qua đúng lúc ở bàn cách vách, không may lại gặp hấn thôi.

Hấn chắc là không nhớ cô? Mình cũng không phải mỹ nữ tuyệt thế nhìn một cái là không thể quên, dựa vào cái gì cho rằng sau bốn năm người ta còn có thể nhớ rõ cô? Cho nên cũng không có phải sợ.

“Quý khách, xin hỏi còn cần cái gì sao?” Cô thực cố gắng duy trì nụ cười nghề nghiệp.

“Lấy thêm một ly cà phê.”

Thì ra là thêm cà phê, chứng tỏ là không có chuyện gì đúng không?

“Được, lập tức đến ngay, tôi giúp ngài dọn dẹp trước.”

Bình thường phục vụ sẽ đem ly chén dọn đi trước, rồi mới đến lau bàn, nhưng cô giữ cân bằng từ trước đến giờ rất tốt, có thể đồng thời hoàn thành hai việc hành động, hai việc khác nhau.

Cô một ngày cầm ly, một tay kia lau bàn, động tác cực kì gọn gàng.

“Làm việc vất vả không?”

“Rất ổn thưa ngài.”

“Ngồi dưới cái bàn chắc rất mệt?”

“Bình thường thôi ạ.”

“Mỗi lần tôi ở dưới người đều bị cô thấy được, thật trùng hợp.”

“Là. . . . . A!”

Cầm của cô, hoảng hốt duy trì trạng thái trật khớp.

Sẽ không, sẽ không chứ! Hấn không có thể nhớ cô là ai, tuy rằng học cùng hồi quốc trung, nhưng hai người ngay cả quen biết cũng không có, sẽ không đâu!

Hai mắt đen lầy trong suốt như nước hồ thu lại sâu thẳm như đáy biển, soi thấy biểu cảm kinh ngạc của cô, hần từ trước đến nay ít cười nói, nhưng lại nở nụ cười tà ác, làm sống lưng cô cảm thấy lạnh lẽo.

Không sao, không có gì, cho dù bị hần nhận ra mặt, cũng không biết tên, nơi ở của mình. . . . .

“Đã lâu không gặp, Sài, Xảo, Quyên.”

Lúc này, cô không chỉ cảm trật khớp, ngay cả mắt cũng trở ra.

2. Chương 2

Xoảng!

Một lúc không cẩn thận, cái ly rơi xuống đất, tan xương nát thịt, tiếng vang thanh thúy, thành công kéo về thần trí của cô, đồng thời cũng dọa cô sợ.

Cái ly bị vỡ phải bồi thường, lần này thảm rồi!

“Sài Xảo Quyên!” Cửa hàng trưởng hỗn hển rống to, không thể nghi ngờ là tuyên cáo vận mệnh bi thảm tiếp theo của cô.

Sài Xảo Quyên nhắm mắt lại, trong lòng âm thầm kêu khổ.

“Cô đến làm công hay đến phá hoại! Ngay cả dọn cái ly cái bàn cũng không được, cái ly kia là hàng nhập khẩu rất quý giá! Tiền của cô rất nhiều có phải không? Cô đã hào phóng như vậy, toàn bộ tiền lương của cô——”

“Tôi đền.”

Giọng nói lạnh lùng chặn lại cơn bão đang bùng nổ của cửa hàng trưởng, hai cô gái đều bất khả tư nghị nhìn hần chằm chằm, còn tưởng rằng nghe lầm!

Quan Thiên Tứ đặt một ngàn tệ đặt lên bàn, lạnh lùng nhìn cửa hàng trưởng liếc mắt một cái.” Có đủ hay không?”

“Không không không, cũng không phải ngài làm vỡ, sao có thể bắt ngài đền tiền? Ai làm vỡ thì người đó phụ trách, là nội quy của tiệm chúng tôi!” Cửa hàng trưởng chua ngoa nói, không phục Sài Xảo Quyên diện mạo bình thường, dựa vào cái gì được anh đẹp trai này trợ giúp.

Xoảng xoảng!

Tiếng ly chén bị đập nát khác lại vang lên, hành động lần này của Quan Thiên Tứ làm hai người sợ hãi, các cô trở mắt nhìn hần nhẹ nhàng đẩy, cho đến cái chén cuối cùng, rồi mới không nhanh không chậm mở miệng: “Tổng cộng bao nhiêu tiền?”

Cửa hàng trưởng còn đang hoảng hốt chưa ổn định, cực hoảng sợ trước hành động lạnh lùng của hần, thật vất vả mới nói ra được vài chữ: “Tính toàn bộ. . . . . Cũng phải hai ngàn tám. . . . .”

“Ở đây có ba nghìn tệ, không cần thối lại.”

Sau khi đặt tiền xuống, hần liền xoay người ra cửa, coi như tất cả đều là đương nhiên.

“A, chờ một chút. . . . .” Sài Xảo Quyên vội đuổi theo.

Quan Thiên Tứ thần nhiên quăng lại một câu: “Cô không cần cảm ơn tôi.”

“Không phải, anh còn chưa trả tiền cơm. . . . .”

Thân hình anh tuần hơi khựng lại, chậm rãi xoay người lại, cực kì lạnh lùng nhìn cô chằm chằm, trầm mặt đến đáng sợ.

Cô mở to mắt nhìn một cách vô tội, hơi chột dạ nhìn hắn. Đây là trách nhiệm của cô, đừng trừng cô nha! Nếu có thể, cô cũng rất muốn mời hắn, dù sao người ta cũng giúp mình một chuyện. Đáng tiếc cô có lòng mà tiền thì không đủ, chỉ có thể cúi đầu thâm cảm tạ.

Cuối cùng, hắn đánh võ im lặng.

“ Bao nhiêu?”

“ Tổng cộng bốn trăm năm mươi tệ, cảm ơn.” Tuy rằng đối mặt với hắn là chuyện đáng sợ nhất, bất quá cô cũng không quên chức trách hiện tại của mình, lộ ra một nụ cười thật chuyên nghiệp.

Quan Thiên Tứ lấy từ trong bóp da ra năm trăm tệ, lúc đầu tính đưa cho cô rồi rời đi, nhưng hắn không làm như vậy, trầm ngâm một lát, bỗng mở miệng.

“ Chúc mừng cô thi đậu đại học công lập T.”

“ Hà?” Cô ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn hắn. Làm sao anh ta biết cô đậu đại học T?

Sau khi công bố danh sách đậu đại học, Quan Thiên Tứ từ trên internet biết được cô đạt thành tích cao nhất đậu vào hệ ngoại văn của đại học T, cũng không hiểu vì cái gì, có thể là do tò mò, hắn đánh ba chữ tên Sài Xảo Quyên vào tìm kiếm, thì biết được việc này.

“ Đứng đầu bảng phải không? Rất giỏi.”

“ Khụ, cảm ơn.” Người này cũng biết khen ngợi? Thật hiếm thấy nha.

“ Tôi quyết định đi Đức học kiến trúc, ký túc xá cũng đã xin được rồi, ngày mai sẽ khởi hành.”

“ À, chúc mừng.”

Gì vậy? Tại sao hắn vẫn cứ nhìn cô chằm chằm, cô có nói gì sai sao?

Quan Thiên Tứ sở dĩ trầm mặc, là bởi vì phản ứng của cô không giống như mình mong muốn. Hắn rất được nữ sinh hoan nghênh, từ xưa tới nay đều bị mấy nữ sinh theo đuôi hâm mộ điên cuồng, cho nên đối với phản ứng bình thản của cô, cảm thấy quái dị không nói nên lời.

Có lẽ là cảm thấy ngoài ý muốn! Hắn cũng không hiểu được tại sao mình lại cùng một người không chút quan hệ bàn luận tương lai của mình, lại càng không nguyện tìm tòi nghiên cứu tại sao trong lòng mình lại cảm thấy khó chịu?, chắc là vì hắn coi trọng cô, bởi vì cô với phần đông Ma Tước khác nhau, có não lớn hơn.

Sau khi tốt nghiệp quốc trung, tuy rằng hắn vào học trường Kiến Trung, cô vào trường nữ Bắc Nhất, bất quá vẫn có thể nghe được một ít tin tức của cô, đương nhiên, là từ kết quả những cuộc thi lớn nhỏ mà biết.

Ở các hạng mục thi đấu, hắn vẫn là quán quân nam sinh, mà cô cũng là nữ sinh đứng đầu, mỗi lần đều như vậy, bất tri bất giác bắt gặp sẽ chú ý tin tức của cô.

Ngày mai hắn sẽ xuất ngoại, không phải là cố ý cáo biệt, mà gọi dễ nghe là thông báo một tiếng thôi.

Buồn bã, không biết vì sao mà đến.

“ Cô cũng cố lên đi!”

Giọng nói lãnh đạm, thái độ lạnh nhạt, bóng dáng anh tuấn cao ngạo xoay người rời đi không hề quay đầu lại, giống như điều hâu một mình một cõi bay lượn trên bầu trời.

Cô đứng yên tại chỗ, ngẩng ngốc nhìn bóng dáng hắn thật lâu, cảm thấy mình hình như bỏ sót chuyện gì quan trọng, lại nhất thời nghĩ không ra, ngược lại đột nhiên bị một đám con gái vây quanh làm hoảng sợ.

“ Xảo Quyên, Xảo Quyên! Anh ta là ai vậy?”

“ Từ lúc nào mà cô quen được một anh chàng siêu cấp đẹp trai như vậy?”

“ Đừng nhìn nữa, mọi người tản ra, mỗi mắt nhìn theo như vậy có được gì!”

Câu nói của đồng nghiệp nữ kia chỉ mang lại biểu tình buồn bực của tất cả mọi người, chưa giải thích lại bị một đồng nghiệp giành chen vào nói trước.

“Nhìn hai người thân mật như vậy, bạn trai sao?”

“Thì ra là cô có bạn trai đẹp trai như vậy, đã vậy ~~ còn cố ý giấu diếm!”

Những câu này là đồng nghiệp làm việc chung trong tiệm với nhau đã lâu, thất chủ bất thiết*??? Lại khiến cho màng tai của cô thiếu chút nữa bị rách.

(**)Thất chủ bất thiết[失主不替]: bẫy miệng tám lưỡi, ý là tranh nhau mà nói.

“Các cô suy nghĩ nhiều rồi, anh ta là bạn học cùng quốc trung của tôi, không tính là quen biết.” Cô đi ra sau quầy, lấy chổi ra, muốn xử lý sạch sẽ đồng lý đĩa bề vụn trên mặt đất, tam cô lục bà chưa từ bỏ ý định theo sát cô, trong đó một người còn đẩy cô một phen.

“Đừng nói xạo! Không quen vì sao phải giúp cô? Cô không thấy cửa hàng trưởng mặt tái cả rồi.”

“Đương nhiên rồi, đẹp trai như vậy ai không yêu? Hắn vừa vào cửa, mọi người ai cũng muốn bước tới làm quen, nhất là cửa hàng trưởng, ánh mắt nhìn chăm chăm đến mức mắt muốn rớt ra, vì khiến cho hắn chú ý, còn cố ý ở trước mặt hắn lớn tiếng nói chuyện!”

“Hả?” Sài Xảo Quyên bình tĩnh đại ngộ. Khó trách, cô cảm thấy cửa hàng trưởng hôm nay giọng đặc biệt lớn, thì ra là như vậy!

“Hắn vừa rồi nói cái gì với cô? Nói mau!” Nhiều người vây quanh cô bức cung.

Sài Xảo Quyên thành thật trả lời: “Hắn chúc mừng tôi đậu đại học.”

“Còn gì nữa?”

“Rồi hắn nói phải xuất ngoại du học.”

“Còn gì nữa?”

“Không có.”

“Chỉ như vậy?”

“Bằng không như thế nào?” Cô còn phải nói gì đây!

Đám con gái trở mặt trong nháy mắt.

“Người đẹp trai như vậy nói chuyện với cô, vậy mà cô lại không thừa cơ nắm chắc!”

“Một con dê béo tốt như vậy, cô lại để chạy mất!”

“Loại cơ hội chỉ đến một lần như vậy mà làm không tốt, nếu là tôi, sớm lấy thân báo đáp, Xảo Quyên cô thật ngu ngốc, cô nên đổi tên thành Chuyết Quyên đi.”

(Xảo: nhanh nhẹn, khéo léo. Chuyết: ngốc nghếch, đần độn, vụng về)

Về mặt Sài Xảo Quyên không biết nên khóc hay cười. “Làm vậy chi, người ta lại không có ý tứ kia, các cô nghĩ quá nhiều rồi!”

“Tại sao không, nếu không anh ta không có việc gì làm tự đương giúp cô đền tiền?”

“Bình thường con trai sẽ không rảnh rỗi đến mức đi ôm chuyện vào mình.”

“A nguy rồi!” Cuộc nói chuyện này làm Sài Xảo Quyên nhớ đến một chuyện, còn kêu lên một tiếng, há hốc miệng nhìn chăm chăm mọi người.

“Cô đã hiểu?”

“Nhìn cô làm việc nhanh nhẹn xuất sắc, lại ngu ngốc như vậy.”

“Bây giờ mới hối hận, quá trễ!”

Sài Xảo Quyên lắc đầu, vẻ mặt như bị bóp cổ tay.

“Tôi đã nói rồi, không phải anh ta không có việc gì rảnh mà nhúng tay vào, thì ra là quên thối anh năm mươi đồng, thật là.” Cô ảo não tự trách, hoàn toàn không để ý tới đám con gái đang ngây ngốc.

Bây giờ, người đã đi căn bản không có biện pháp trả lại cho người ta, bắt quá ngấm lại, đưa cho cửa hàng trưởng, không bằng để lại cho mình.

Wow —— buôn bán lời năm mươi đồng! Ai da! Đây là ý trời, tục ngữ nói ý trời không thể trái, ha ha, cô sẽ không khách khí!

Hai năm sau, Quan Thiên Tứ, kiến trúc sư trẻ tuổi tài năng ở nước Đức, hai mươi bốn tuổi.

Hắn đã nhiều năm chưa trở về Đài Loan, cho đến khi đột nhiên có tin ba nuôi chết, làm người đã năm năm chưa đặt chân lên mảnh đất này như hắn, cuối cùng trở lại nhà lớn.

Ngoài hắn ra, bốn người được ba nuôi nhận, các anh chị em không cùng huyết thống với nhau cũng đã quay về.

Bọn họ trời sinh tính lạnh lùng vô tình, cho rằng thế sự vô thường, lòng người hiểm ác, muốn bảo vệ mình chỉ có một cách duy nhất, đó là trong lòng xây một bức tường phòng ngự thật kiên cố, cự tuyệt những thiện ý cách xa vạn dặm, cửu nhi cửu chi, không chỉ có không người nào nhìn thấu được nội tâm của bọn họ, ngay cả chính mình cũng bị ngăn cách ngoài bức tường vững chắc đó.

Nhưng mà, tin ba nuôi đã chết dễ dàng lay động bức tường phòng hộ cứng rắn của họ, đánh đòn nghiêm trọng sâu vào bộ phận yếu ớt không muốn chạm đến trong nội tâm mỗi người.

Ngoài ba mẹ thân sinh, người duy nhất trên đời này chịu đưa tay giúp đỡ bọn họ chỉ có mình ba nuôi, đối với năm người anh chị em nhà họ Quan mà nói, ông là ân nhân, nhưng đồng thời cũng là người đùa bỡn trên choker hi vọng ái ố của bọn họ, làm họ tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Mà hiện giờ, ông lại. . . . . Đi rồi. . . . .

Ông làm sao có thể đi như thế? Bọn họ đều chưa đi tìm ông tính nợ cũ! Tại sao có thể một tiếng cũng không báo trước mà ra đi rồi? Hừ, bọn họ một chút cũng không thương tâm, không có nước mắt đó là chứng minh, bọn họ sẽ không khổ sở, mới sẽ không ——

Tim thật đau đớn!

Tim của năm người, giống bị cửa một nhát, rỉ máu đến đau thương.

“Đây là di chúc mà Quan lão gia nhắc nhở tôi giao lại cho năm người.” Người đàn ông mặc tây trang màu đen, đem năm lá thư khác nhau giao cho năm người. Người này bộ dạng đứng đắn nghiêm túc, thần sắc ngưng trọng, là luật sư ủy nhiệm của Quan lão gia, họ Thiệu, tên Canh Tinh.

Cho tới bây giờ, ấn tượng của mọi người đối với hắn là không cần suy nghĩ tới lời giáo huấn của tổ tiên Trung Quốc răn dạy, lời khuyên “Nhìn người không thể chỉ nhìn tướng mạo”.

Trong không khí bi thương, Quan Thiên Tứ cẩn thận mở thư ra, thận trọng mở di chúc, biểu lộ vẻ mặt thiêng liêng, thái độ trang nghiêm, rồi mới nhìn vào ——

Di chúc ba? Đây là cái gì? Còn phân tự, có lầm hay không?

Nhìn những người còn lại khi đọc xong di chúc, một đám người tức giận đến giơ chân, Quan Thiên Tứ đối mặt với lá thư trên tay này, cảm thấy cũng đã hiểu rõ ngọn nguồn, đây là trò chơi chính người lần cuối cùng của ba nuôi.

Dưới không khí phẫn hận, một lần nữa thay đổi lại tâm tình, hắn lạnh lùng nhìn vào nội dung thư, lấy ánh mắt sắc bén, thái độ phòng bị, rồi mới ——

Di chúc ba ——

Thân gửi tình cảm chân thành đến đứa ngốc Thiên Tứ bảo bối của ta:

Đứa ngốc? Hẳn rõ ràng là thiên tài trong mắt người khác, nào có người nào lại mở đầu di chúc như vậy, ông là muốn dằn dò hay là muốn khiêu khích? Cố ý kích thích hẳn? Khóe miệng lạnh lùng gợi lên nụ cười tà, không thể đánh giá.

Trong năm đứa con, người ba hao tổn tâm trí nhất là con! Con làm sao có thể làm việc thật cẩn thận, cẩn thận tỉ mỉ, hoàn mỹ tìm không thấy một chút tỳ vết nào như vậy? Người ba như ta suy nghĩ thật lâu, cuối cùng nghĩ thông suốt, chỉ có nhân tài mới có thể suy tính kĩ càng như vậy!

Hừ, muốn kích hẳn, không đáng quan tâm.

Nghe qua trăm bí mật cũng có chỗ sơ hở, bắt quá ta đây mất hết sức lực chín trâu — một hổ, không quản ngày đêm giám sát, vẫn không tìm thấy nhược điểm của con, con quả nhiên so với ngu ngốc còn lợi hại hơn ~~~

Khóe mắt tuấn lãnh run rẩy một chút, hừ. . . . . Không đáng quan tâm, không đáng quan tâm.

Bốn người còn lại đều bị ta tìm được nhược điểm rồi, tại sao con lại không giống bọn chúng? Người khác ngủ, con vẫn ngồi học, người khác vui chơi, con ở nhà làm bài tập, trong lý học, cái này gọi là hành vi dị thường. Haizz ~~~ đứa con của ta thật đáng thương! !

Trong đôi mắt sắc bén hiện lên một tia lửa giận, vẫn là. . . . . Không đáng quan tâm.

Cả ngày làm bạn với sách, làm gì phải mệt như vậy? Kỳ thật chỉ cần con vận dụng dáng người với gương mặt đẹp của mình, bán rẻ tiếng cười bán luôn trinh tiết, có thể một bước lên trời, đứa con ngốc nghếch.

Thật. . . . . Con mẹ nó không đáng quan tâm! Quan Thiên Tứ hết sức kìm nén lửa giận trong lòng. Ba già hơi quá đáng, đặt ra những điều kiện hoang đường khiến cho mọi người gà bay chó sủa. Cái này căn bản không phải di chúc, mà là thư đe dọa, hẳn có không cần lắng, bởi vì hẳn tuyệt đối đích nắm chắc, ba già căn bản tìm không ra nhược điểm của hẳn, nếu ba già đã hết cách, cần gì phải tiếp tục xem nữa?

Dù vậy, hẳn vẫn đọc tiếp, chỉ vì tò mò.

Ngu ngốc như con, lại không lưu lại bất kì nhược điểm gì, ta đành phải cố mà làm, tận dụng thật tốt ưu điểm của con! Ba đứa con trai, người đẹp trai nhất là con, ba đây rất thưởng c cặp mắt mang sóng điện của con, cho dù bị trừng cũng rất thoải mái. Nếu không tìm thấy nhược điểm của con, ta đành phải xuất tuyệt chiêu. . . . . Con thật có phúc, bình thường ta không sử dụng chiêu này đâu, há há há.

Cảm giác có điềm xấu sẽ ập tới, làm hẳn thấy lạnh sống lưng.

Người làm ba ta đây có cũng đủ căn cứ chính xác theo có thể chứng minh nguyên nhân cái chết của ta có quan hệ rất lớn với con, đừng hoài nghi, con biết ta nói được làm được mà, tuy rằng vu hại con lương tâm có chút băn khoăn, nhưng vì tích phúc đứa con ngốc này khi còn sống, ba đã quyết tâm xuống địa ngục. Nghĩ kĩ, không phải là ta được làm khách ở địa phủ sao? Ha ha, cho con thời gian nửa năm tìm vợ, lấy thiên sinh lệ chất của con, dù chỉ đặt ra thời gian một tuần cũng đã vũ nhục nhan sắc của con rồi, nhưng căn cứ chỉ số thông minh của con, ta vẫn muốn cho con nửa năm, tin tưởng ba, cũng không phải cố ý vũ nhục chỉ số thông minh của con. Văn kiện vu hại con ta đã ủy thác Thiệu luật sư, từ ngày bắt đầu tuyên bố di chúc cho đến đúng thời hạn nửa năm giao cho cảnh sát. Muốn lấy lại văn kiện, thì hãy chiếu theo quy tắc trò chơi mà thực hiện đi, còn phải kèm theo danh nghĩa của ta để mọi người đều biết.

Đúng rồi, nhắc nhở con, đẹp trai không nên tức giận, bởi vì lỗ mũi sẽ to thành lỗ mũi trâu.

Nét mặt Quan Thiên Tứ lúc đầu bình tĩnh vì nội dung di chúc mà nháy mắt biến sắc, nhưng lập tức cười to ra tiếng. Từ trước đến nay đây là lần đầu tiên hẳn không để tâm đến hình tượng bên ngoài mà cười to, phản ứng của hẳn, khác hẳn so với nét mặt bốn anh chị em khác đã đọc xong di chúc, có vẻ rất không tâm thường.

Cũng bởi vậy, mọi người nhất trí dùng ánh mắt quái lạ trừng mắt nhìn hẳn.

“Anh ba đã tức nổi đến phân không rõ khóc hay cười.” Em tư Quan Ngưng Ngọc nói, cô có thể lý giải tại sao Quan Thiên Tứ kì lạ, di chúc của ba cũng làm cho cô tức giận muốn nhào nát xé sạch nó!

Anh cả Quan Thiên Tước sắc mặt âm trầm, thủy chung không nói một câu, là người duy nhất trong năm người không hiện rõ tức giận.

“Dựa vào! Thật là một trò đùa lố bịch từ trên trời rơi xuống!” Em năm Quan Thiên Kinh anh tuần phóng khoáng, bị tức đến sắc mặt đen thui, không ngừng mắng Tam Tự kinh.

Đang nhìn phản ứng của người khác, chị hai Quan Ngưng Yên xinh đẹp vô song, nhìn chăm chăm di chúc cầm trên tay lặng yên thật lâu, còn trong lúc do dự, không dám lập tức mở ra. Bởi vì không muốn hình tượng hoàn mỹ của mình bị ba phá hủy, còn đang cố gắng lấy dũng khí, lại bởi vì em ba đột nhiên cười to mà giật mình ngơ ngẩn.

Quan Thiên Tứ đương nhiên phải nở nụ cười, đây là di chúc gây cười nhất trên thế giới, hẳn nguyện ý ngoại lệ cho ba một chút mặt mũi, phải cười thật to.

Luật sư Thiệu Canh Tinh vẻ mặt tò mò, trong cuộc sống không thiếu những điều kì lạ, lần đầu chứng kiến cảnh có người đọc di chúc không khóc không bi mà lại cười to như vậy.

Những người khác giậm chân giận dữ là phản ứng bình thường, cũng có thể đoán trước được, nhưng mà tam thiếu gia lại đang cười, chuyện này thật ngạc nhiên.

“Không biết Tam thiếu đang cười cái gì, có thể nói tôi nghe một chút không?”

“Anh muốn biết?”

“Đúng vậy.” Thiệu Canh Tinh gật đầu, không sợ ánh mắt như dao nhọn của Quan Thiên Tứ.

Quan Thiên Tứ đem di chúc đưa cho hắn, cái gì cũng không nói, để chính hắn tự nhìn.

Thiệu Canh Tinh mặt không chút thay đổi nhìn nội dung di chúc, chỉ chốc lát sau cũng phá lệ mở miệng cười to, tất cả mọi người bị phản ứng này của hai người làm cho không hiểu gì.

“Rốt cuộc sao lại thế này?” Thiên Kinh tính tình nôn nóng hỏi ra nghi vấn trong lòng mọi người.

“Vấn đề này để đại luật sư do ba ủy thác giải đáp đi!”

Thiên Tứ nói những lời này, làm cho mọi người chuyển tiêu điểm lên đầu luật sư, chỉ thấy Thiệu Canh Tinh tươi cười trả lời: “Tam thiếu ngài yên tâm, góc độ theo tôi nhìn lại, nhìn không thấy lỗ mũi trâu đâu.”

Quan Thiên Tứ dừng cười, trong mắt bắn ra hai lưỡi dao nhọn. “Ai cần anh nói chuyện này!”

“Vậy phải nói cái gì?”

Quan Thiên Tứ không khách khí cầm lại di chúc, nói to trước mặt mọi người tuyên cáo: “Tạm thời để tôi diễn trò cho hết đã, anh đã xem qua di chúc, thân là luật sư không thể làm bằng chứng giả, đây là lá thư tự thú vu oan cho tôi, có nhân chứng vật chứng, xú lão đầu kia chẳng những không thể uy hiếp tôi, di chúc cũng mất đi hiệu lực, ha ha ha ——”

Ba thông minh một đời, hồ đồ nhất thời, đem quỷ kế của mình viết tất cả vào thư, hẳn có thể không cười to sao không? Nếu nhịn chắc sẽ bị nội thương mất!

Nói thật, người nhà họ Quan tuy rằng cá tính lạnh nhạt vô tình, cũng sẽ không giới nước lã người một nhà, nhưng là lần này, bốn người khác không thể không nhắc nhở Tam thiếu.

“Thiên Tứ, anh nói đùa sao? Lấy giấy trắng ra làm trò?”

“Cái gì giấy trắng! Nhìn kĩ đi, rõ ràng là đây——chữ!”

Trông mắt Quan Thiên Tứ như muốn rớt ra, tờ giấy ban đầu đầy chữ nay lại trống trơn không có một từ.

“Tại sao có thể như vậy? Vừa rồi rõ ràng chi chút chữ, tại sao giờ không thấy!”

Ngưng Ngọc nghe lòng tơ dưng thẳng. “Tự biến mất? Đừng nói giỡn.”

“Tôi rất thích đùa giỡn hay sao?”

Đích xác, bọn họ năm người từ nhỏ lớn lên cùng một chỗ, biết rõ tính tình và cá tính lẫn nhau, bọn họ trừ bỏ thói quen lạnh lùng, cũng không hay nói giỡn, Thiên Tứ nói là thật sự, chữ trên di chúc thật biến mất.

” Lá thư này của anh bị chắc hẳn bị ba động tay động chân, lão quái nhân kia luôn thích làm chuyện tà môn ma đạo gây giết gân, cho dù từ phong thư nhảy ra một con ếch, em cũng sẽ không kinh ngạc.” Thiên Kinh khẳng định nói.

Người bên ngoài sợ, không phải Quan gia bọn họ tài cao thế lớn, mà là đạo nhân thủ đoạn tà môn. Tình thông âm dương ngũ hành lại am hiểu chiêm tinh bát quái, danh tiếng của người này, có thể hù chết hắc bạch lưỡng đạo, năm người bọn họ từ nhỏ được ba già “đầu độc”, gặp qua hiện tượng thiên kì bách quái rất nhiều, chuyện tự biến mất thật sự chẳng có gì lạ.

“Tự biến mất cũng còn đỡ, không giống như tôi, cho dù xé di chúc, cũng có thể toát ra càng nhiều, khắp thiên hạ cũng chỉ có ba già quỷ quyết kia nghĩ ra, di chúc còn có riêng biệt từng người? Thật muốn chém ngàn đao! Cũng không phải thư điệp phiền!” Ngưng Ngọc phẫn hận mắng.

Đến nỗi Quan Ngưng Yên, kinh ngạc nhìn di chúc trên tay của mình, dung mạo tuyệt trần càng tăng thêm mấy phần u ám. Không nghĩ được trong di chúc ba sẽ trao vấn đề khó giải quyết gì cho mình? Cô tự nhủ, mặc kệ nội dung làm mình giận tới cỡ nào, thậm chí chữ viết tùy lúc biến mất, mặt không thể biến sắc, nếu không sẽ đúng ý của ba.

“Gây ra trò đùa, dùng loại thủ đoạn uy hiếp đe dọa này, tôi tuyệt đối sẽ không đi vào khuôn khổ!”

“Em bị đùa giỡn.” Anh cả Thiên Tước nhắc nhở.

Quan Thiên Tứ bưng tỉnh đại ngộ, đây mới là “chiêu hèn” mà ba nói, tự biến mất, cũng chết không đối chứng! Giờ phút này biểu tình phẫn nộ của hắn cũng không phải chỉ có hai từ dữ tợn để hình dung, có điều, cách nói so sánh gần giống nhất là mặt mũi hung tợn.

Thiệu Canh Tinh đến gần ... tiếp cận, hảo tâm nhắc nhở: “Sao lại không có chữ? Nhìn đi, chữ ở trong này.”

Mọi người nhìn theo đầu ngón tay của anh ta, nhìn trên góc giấy có một hàng chữ ——“Đẹp trai không thể tức giận, bởi vì lỗ mũi sẽ to thành lỗ mũi trâu.”

“Quan lão gia cũng thật hài hước, ha ha ha!” Lúc này còn cười được, trên trái đất này chỉ có một mình Thiệu Canh Tinh.

Giấy tiếp theo, vạt áo của anh ta bị Quan Thiên Tứ thô lỗ nắm chặt.

“Ba tôi thông đồng với anh diễn trò có phải không? Nói!”

Nắm ánh mắt hung ác, hung hăng bắn về phía luật sư, cho rằng luật sư hắn biết nội tình.

“Anh không nói, tôi đào mộ tổ tông tám đời nhà anh!”

“Làm gì phiền toái như vậy, cắt đầu lưỡi của anh ta đơn giản hơn.”

“Tìm người phá hư công việc của anh ta, cho anh ta ném thử, một chút tư vị bị người ta đùa giỡn!”

Nắm đầu mãnh thú đứng xung quanh, nếu Thiệu Canh Tinh không muốn chết không toàn thân, tốt nhất nên trả lời cẩn thận.

“Được rồi, các người đã muốn nghe lời nói thật. . . . .”

“Nói mau!”

Đối mặt với anh chị em Quan gia đáng sợ, Thiệu Canh Tinh cũng không thể không thu lại vẻ mặt đùa cợt, hồi phục đứng đắn.

Anh ta ngoắc ngoắc Quan Thiên Tứ, muốn hắn để sát lỗ tai vào.

“Sự thật là. . . . .” Thiệu Canh Tinh vẽ mặt thần bí hề hề, dùng giọng nói thận trọng, thái độ e dè, ghé vào lỗ tai hắn đề thấp âm lượng nói ——

“Thấy lỗ mũi trâu rồi.”

3. Chương 3

Trở lại hiện tại, nói đến lúc sau khi Quan Thiên Tứ đi vòng quanh thế giới hết năm tháng trời trở về, mà địa điểm thực hiện lời di chúc, là văn phòng rộng tới ba mươi bình (đơn vị đo diện tích của Nhật, 1 bình khoảng 36 mét vuông) vừa thuê tạm thời.

Một đại hội phỏng vấn, mùi thuốc hỏa cạnh tranh gay gắt, không khí nóng bỏng lan tràn khắp hội trường.

Cô gái mang số báo danh ba mươi tám, đôi mắt quyến rũ, xinh đẹp như ánh trăng, ánh trăng sáng, câu dẫn ba hồn bảy vía của đàn ông, phóng điện không ngừng, chỉ vì muốn để mình ma tước biến phượng hoàng thành công trùng tuyến.

“Vấn đề đầu tiên, cô rất yêu tôi sao?”

“Trời đất chứng giám, trừ anh ra, cái gì em cũng có thể vứt bỏ.”

“Hả? Từ từ —— em nói sai cái gì sao?”

“Tôi không cần một người yêu tôi sâu đậm.”

Không nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của cô gái, Quan Thiên Tứ vung tay lên, em năm Quan Thiên Kinh tiếp nhận chỉ thị bước đến, đem cô gái dự tuyển bị loại mà vẫn không chịu đứng lên mời ra.

“Xin mời người số ba mươi chín.”

Mục Nhã U ở đối diện sắp xếp các cô gái đến dự tuyển, nụ cười trên mặt quanh năm suốt tháng bốn mùa không mất, gió mặc gió, mưa mặc mưa. Đúng rồi, nhân tiện nhắc tới, cô là vợ của Quan Thiên Kinh.

“Vấn đề hai, nếu tôi phải ly hôn với cô, cô sẽ như thế nào?”

“Cái này. . . . . Nhất định là do em sai, em sẽ không trách anh, tuy rằng rất đau lòng, nhưng em vẫn sẽ chân thành chúc phúc cho anh.” Người số báo danh ba mươi chín lau nước mắt, biểu hiện đức tính hi sinh vĩ đại của người phụ nữ.

Thành ý của cô, ngay cả Mục Nhã U ở bên cạnh cũng phải cảm động.

Quan Thiên Tứ khoát tay, thờ ơ mở miệng: “Cô có thể đi rồi, kế tiếp.”

“Gi? Anh chỉ mới hỏi hai vấn đề!”

“Hai là đủ rồi.”

“Đợi đã! Vì sao em không được? Em đã nói không quán lấy anh mà!” Người dự tuyển số ba mươi chín kêu khóc vẫn không cam lòng cố gắng giãy giụa lần cuối, cô không hiểu, biểu hiện thật sự yêu hân không được, biểu hiện không quá thương hân cũng không được, rốt cuộc là làm sao mới đúng?

Quan Thiên Tứ trào phúng mở miệng: “Bây giờ không phải đang quán lấy làm phiền sao? Không thỏa đáng.”

“Đi thôi.” Bàn tay to Quan Thiên Kinh vươn tới, số ba mươi chín đang gào khóc như bệnh tâm thần, liền bị một lực lớn tha ra khỏi cửa.

Vừa muốn đóng cửa lại, không ngờ nhìn thấy chị tư và anh rể, hân cười cười.

“Các người bây giờ mới đến, mời vào.”

“Cũng thật náo nhiệt, bên người Thiên Tứ vĩnh viễn không thiếu gái đẹp.”

Ngưng Ngọc dẫn đầu đi vào, mà Khương Tử Ủy bên cạnh cô, một người đàn ông đẹp trai mạnh mẽ lại mang phong thái khoan thai. Nhân tiện nhắc tới, anh ta là chồng của Quan Ngưng Ngọc.

“Bà chủ?” Mục Nhã U vừa thấy người lãnh đạo trực tiếp của mình đến, lập tức vui vẻ đi tới.

Quan Ngưng Ngọc vội đưa hai tay cẩn thận dìu Nhã U đang mang thai, hai người ôm nhau, vui mừng trò chuyện bàn việc nhà. Tuy rằng là chị em dâu, nhưng bình thường đều luôn bận rộn, muốn gặp mặt cũng không dễ dàng.

“Để chị xem nào nhìn em bị tra tấn thành cái dạng gì, sau khi kết hôn nhất định chịu không ít khổ cực phải không?”

Trong lời nói của Quan Ngưng Ngọc đương nhiên là ý định nhằm vào Thiên Kinh, nhưng Thiên Kinh cũng không phải cái đèn rỗng, ra vẻ đồng tình an ủi anh rể: “Mẫu Dạ Xoa không biết cách hầu hạ, mấy ngày nay vất vả anh rồi.”

“Em thật biết quan tâm!” Ngưng Ngọc trừng mắt nhìn em năm.

“Cũng vậy thôi.” Quan Thiên Kinh tặng cô nụ cười trắng sáng như kem đánh răng ông già đen.*

Hai người này vừa gặp nhau, không cạnh khốe đối phương vài câu thì cảm thấy cả người không thoải mái, hơn nữa từ khi trợ thủ đắc lực yêu thích nhất là Nhã U bị em năm cướp đi, hại phòng tranh của Quan Ngưng Ngọc thiếu một người đắc lực giúp đỡ, chỉ cần có cơ hội cô nhất định sẽ cạnh khốe em năm. Bất quá, hôm nay mục đích cô tới đây cũng không phải vì chuyện này.

“Hi, anh Thiên Tứ.” Ngưng Ngọc khuôn mặt tươi cười chào Quan Thiên Tứ.

Quan Thiên Tứ gật đầu nào Khương Tử Ủy, tầm mắt tinh nhuệ dừng trên mặt em tư đang nở nụ cười quỷ quyệt.

“Tại sao cả em cũng tới đây?”

“Nghe nói anh đang tuyển vợ, em đương nhiên phải đến quan tâm chút chứ.”

Một đôi mắt sắc bén nghiêm nghị đang nheo lại, chuyện này hẳn vẫn chưa nói cho những người khác, trừ phi có người lắm mồm.

“Là ai nói?”

Ngón trỏ của Quan Ngưng Ngọc chỉ về một hướng, không chút do dự bán đứng em năm Quan Thiên Kinh.

“Chị có lương tâm hay không, em tốt bụng nói cho chị, bây giờ lại hãm hại em!” Thiên Kinh lớn tiếng kháng nghị.

“Hừ, không nói thật mới gọi là không có lương tâm!”

Hai người đấu võ mồm không xong chuyển sang đấu võ, kể xem lương tâm ai bị chó gặm nhiều hơn.

Quan Thiên Tứ xoa xoa huyệt thái dương, hẳn rất muốn đoạn tuyệt quan hệ với hai vị này, Ngưng Ngọc và Thiên Kinh đều thay đổi sau khi có gia đình, chẳng những nói chuyện buồn nôn, còn đựng một tí hay đùa giỡn, bản sắc lạnh lùng của Quan gia bốc hơi một giọt cũng không thừa.

Vừa nghe nói hẳn muốn tìm vợ, bọn họ lại còn chạy tới nơi này trước một bước, em năm cương quyết phải làm bảo vệ cho hẳn, còn nói cái gì là vì tốt cho hẳn, tránh cho hẳn bị mấy cô gái bụng đói ăn quàng nuốt mất. Bản thân hẳn vô giúp vui ngại không đủ, chẳng những vậy còn mang cả vợ con đến, còn để Ngưng Ngọc cũng tìm đến.

Thiên Kinh còn chưa tính, thế nhưng ngay cả Ngưng Ngọc cũng. . . . . Haizz! Huyệt thái dương của hẳn lại hơi nhói đau rồi.

“Khi nào thì anh lại thông suốt rồi ? Giúp bản thân làm một đại hội xem mắt đồ sộ như vậy, lạ là, người tham gia cũng thật tấp nập, em cứ tưởng có ngôi sao tổ chức buổi ký tặng đó!”

Các cô gái đứng ngoài cửa xếp hàng tạo thành một con rồng lớn, tất cả đều là người ái mộ Quan Thiên Tứ, hơn nữa trước đó đã dùng ảnh chụp sàng lọc một lần, nếu không sàng lọc trước, hơn tám phần là người chen chúc sập cả cửa lớn không chừng.

“Em nghĩ rằng anh và em không có việc gì làm, cả ngày cùng một đám phụ nữ phóng túng nói chuyện?”

“Vì di chúc của ba sao?”

Quan Thiên Tứ không nói, nhưng biểu cảm trên mặt đã thể hiện rõ. Hắn làm việc luôn luôn cẩn thận, không để lại nhược điểm, ai ngờ núi cao có núi cao hơn, đề tiện còn có đề tiện hơn, kỳ hạn nửa năm của ba cho cũng sắp tới rồi, nếu không tìm được cô nào, hắn cứ việc ngồi chờ bị kiện ngồi tù một gông đi!

Khoảng cách kỳ hạn chỉ còn ba mươi ngày đếm ngược, làm sao hắn bình tĩnh được, cũng không tránh vì vận mệnh của mình toát một phen mồ hôi lạnh. Tuy rằng hắn cũng từng bán tín bán nghi, cho rằng ba có thể chỉ hù dọa, rồi lại không thể không hoảng loạn, vạn nhất là sự thật làm sao bây giờ?

Nhớ lại hành vi xấu và cách xử lý vô lại trước đây, quá trình chinh người cũng không thất thủ của ba, làm cho năm người bọn họ hận nghiêng rằng rồi lại sợ hãi thật sự.

Vì để ngừa vạn nhất, hắn đem kế hoạch chia làm hai phần tiến hành.

Kế hoạch A—— trước tiên điều tra tư liệu hãm hại hắn có hay không, nếu có, tìm ra rồi tiêu hủy nó.

Hắn bỏ ra nhiều công sức tiền của thuê thám tử tư, tra được ba khi còn sống từng đem một bức thư gửi đi nước ngoài, thật vất vả biết được địa điểm nhận thư, vì đuổi theo phong thư này, hắn tự thân xuất mã.

Từ châu Á đuổi tới châu Âu, lại từ châu Âu đuổi tới châu Mỹ, rồi mới lại từ châu Mỹ đuổi theo về tới châu Á, dường như là đi cả địa cầu.

Mỗi khi tra được manh mối, lại phải đuổi theo, lại luôn chậm một bước, bực kiện lại bị gửi đến quốc gia khác.

Đi khắp Hà, Bỉ, Áo, Tiệp, Hung, tìm đến các quốc gia theo dòng sông Đa-nuýp, sau khi đi khắp thế giới một trăm năm mươi sáu này, Quan Thiên Tứ cuối cùng hiểu được một chuyện, ba sớm đoán được hắn sẽ điều tra, cho nên an bài gửi thư đi các nước, hại hắn vài tháng bất đắc dĩ làm người trên không.

Chết tiệt là, bây giờ hắn mới hiểu ra được việc này cũng là một trong những chiêu chinh người của ông!

Dưới sự hối hận và phẫn nộ, hắn lập tức ngưng việc truy tìm, quyết định thực hành kế hoạch hai.

Kế hoạch B—— tìm một cô gái giả kết hôn, đây là cách mà Quan Thiên Tứ không tới thời điểm cuối cùng, tuyệt không dễ dàng thỏa hiệp kế hoạch này.

Phụ nữ chính là phiền toái, hơn nữa dễ dàng trêu chọc hoa đào, lúc nhỏ hắn chịu đựng quá nhiều nữ nhân dây dưa quấy nhiễu, nhưng trừ cách này ra thì không còn cách nào nữa.

“Thật lợi hại, người đến báo danh đã nhiều như vậy rồi sao?” Ngưng Ngọc tò mò nhìn xấp danh sách trên bàn, ước chừng cao mười centimet!

“Anh Thiên Tứ luôn rất được các cô gái yêu thích, phàm là con gái, nhìn thấy anh Thiên Tứ đều rất khó chống đỡ!” Thích ca ngự người là thói quen của Mục Nhã U, không biết vì lời khen của mình làm chồng yêu ghen tuông.

“Có nghĩa là cũng làm em động tâm từ lâu?”

“Đúng rồi.”

Không cần nghĩ ngợi dùng câu trả lời khẳng định cũng là thói quen của cô, cho đến lúc đến bên hông bị một bàn tay mạnh mẽ ôm chặt, lúc này mới đem ánh mắt chuyển lên người chồng yêu, cũng nhìn thấy được sự ghen tuông.

Hơi thở nóng bỏng của chồng yêu cách khuôn mặt của cô rất gần, rất gần, kết hôn được ba tháng, bảo bối trong bụng đã ba tháng bảy ngày, bề ngoài mặc dù nhìn không rõ, nhưng bụng đã dần dần nhô lên. Tay của ông xã đặt trên bụng cô, cực kì cẩn thận dịu dàng vuốt ve, nhưng trong mắt có cảm giác uy hiếp - ý vị mười phần, làm tim của cô đập mạnh.

“Đây chỉ là câu nói khách sáo theo phép tắc, không phải như anh nghĩ đâu.”

“Trừ anh ra, em không được phép động tâm với bất kì người đàn ông nào. Không giữ lời, nên phạt!”

A, anh cố ý tìm lý do trêu đùa cô.

Nhã U cảnh giác nhìn ông xã, đối kia nụ cười tà khí cảm thấy không ổn. Đứng nhìn vẻ mặt hắc lãnh khốc nghiêm túc, thực ra sau mặt nạ đó, biết rõ cô dễ thẹn thùng, rất lão luyện mà trêu trọc kiếm cớ ăn đậu hủ của cô.

“Con cũng đã có rồi, anh còn muốn như thế nào nữa?”

“Buổi tối em sẽ biết.”

Môi hắc cuối xuống, không khách khí cướp lấy ngọt ngào trong miệng cô, cũng không quản hiện trường có bao nhiêu người xem, tận tình hưởng thụ phản ứng đáng yêu của bà xã, mỗi khi bởi vì động tác thân mật của hắc mà kích động luồng cuồng, hại hắc bị nghiện, dùng tất cả chiêu trò để “khi dễ” cô.

Ngưng Ngọc đã thấy nhưng không thể trách, tâm hồn nồng nhiệt, cô cũng không phải không biết, ngược lại là Quan Thiên Tứ, lại chấn động nổi hết da gà.

“Làm phiền có ai đem con ngựa đực này đi ra ngoài không?”

Ngưng Ngọc khẽ cười trộm. “Có vấn đề gì đâu, bản chất đàn ông thôi, anh coi như được giảng dạy trực tiếp đi!”

“Em đừng rảnh rồi nhúng tay vào.”

“Ày da, cái loại lời nói vô lương tâm này, em tất nhiên là muốn giúp anh thôi!”

“Thiên Kinh phụ trách bảo hộ trình tiết của anh, Nhã U phụ trách gọi người theo danh sách, đến phiên em, em gái yêu quý, em muốn phụ trách cái gì?”

“Phụ trách giúp anh nhận xét nha, đừng quên em là họa sĩ, chồng em lại là nhà bình phẩm tranh nổi danh, có bốn ánh mắt sắc bén giúp anh lựa chọn, phải quan sát một cô gái ra sao, hỏi em là được rồi —— wow —— đã đến tận số ba mươi chín rồi sao, nhìn cũng không có gì đặc biệt lắm nhỉ!”

Như thế mà còn không gọi là vô giúp vui? Theo hắc thấy, bọn họ ước gì hắc cấp tốc kiếm được một cô vợ mà thôi. Đừng nói giỡn, nếu không phải kì hạn ngắn ngủi của ba già giao ra cũng sắp tới rồi, hắc cũng sẽ không ra hạ sách này.

Trên cơ bản, hắc cần chính là một cô dâu tạm thời, một cô gái có thể phối hợp hắc diễn trò, sẽ không diễn giả thành thực, vì tiết kiệm thời gian, hắc ghi thông báo, muốn kiếm một người, trực tiếp tuyển cô dâu có lẽ nhanh hơn.

Người đến báo danh là một đám lớn, nhưng ngay cả những người nhàm chán cũng đến đây.

“Anh có điều kiện gì không?” Người nhàm chán nhất, Ngưng Ngọc hỏi.

“Nghe lời, nhu thuận, không có lòng dạ riêng.” Người nhàm chán hai, Nhã U tấn trách báo cáo, mặt hồng hồng môi hơi sưng, là kiệt tác của ông chồng đang bắt mắt của cô.

“Những điều kiện này không khó!” Người nhàm chán ba, Khương Tử Ủy suy nghĩ, tìm loại con gái này mà tìm hơn năm tháng?

Thiên Kinh lắc đầu, biểu tình “Các hạ có điều không biết”.

“Còn phải tỉnh như xử nữ, động như dâm phụ.”

Phanh!

Một nắm đấm không lưu tình đánh tới, là do nhân vật chính của ngày hôm nay Quan Thiên Tứ xuất thủ. Mạo hiểm né được một quyền này, là khuôn mặt đang tươi cười của Quan Thiên Kinh, người nhàm chán tư.

“Này này, chuyện gì cũng từ từ, em là em anh mà!”

“Em nói rất đúng!”

Nhìn sắc mặt hắc xanh mét, thật sự đủ dọa người, ý thấy mình thân thể cường tráng, lại ra hai, ba quyền cước. Anh ba chưa được trải nghiệm qua cảm giác yêu một người, tim giống như băng đá, càng đừng nói

tới tính hài hước, tốt nhất đừng chọc hấn nữa, sợ đến lúc đó thật sự ân đoạn nghĩa tuyệt với mình luôn thì mệt!

Quan Thiên Kinh thực c thời vỗ vỗ hông, kéo vợ yêu trốn đi hóng mát.

Ngưng Ngọc đi đến trấn an anh ba, tuy rằng cô cũng rất muốn cười to, nhưng vì bảo toàn cơ hội xem diễn của mình, nói cái gì cũng phải nhịn cười, còn giúp anh ba quở trách em năm.

“Thiên Kinh chết tiệt, chúng ta là tới hỗ trợ, cũng không phải đến làm rối, em đừng làm trở ngại chứ không giúp gì được không? Bất quá nói lại, Thiên Tứ, trước mắt bây giờ anh đã vừa ý ai chưa?”

Những người bên trong, sẽ có một người trở thành vợ của Quan Thiên Tứ, những cô gái đẹp vây quanh hấn không phải ít, ít nhiều gì cũng sẽ có một, hai người vừa mắt chứ?

“Không có.” Ngừ khí của hấn mười phần kiên quyết khẳng định.

“Không thể nào? Kỳ thật em phát hiện ra có một vài cô cũng khá đạt điều kiện, như số mười tám với số hai mươi lăm, còn có cô số ba mươi một cũng rất thuận mắt.”

“Người anh kiếm phải là người hiểu rõ và làm theo những gì anh sắp xếp, nhưng cũng không phải là một con bù nhìn vướng tay vướng chân.”

“Anh còn cách nào hay hơn sao?” Cô nói giỡn.

“Có người giám thị ở đây, xin thông báo một tiếng.” Trong giọng nói của hấn, nửa điểm đùa giỡn cũng không có.

“Anh đã muốn kết hôn giả lừa luật sư, nếu là vậy, làm gì phải tổ chức tuyển chọn tốn tiền bạc thời gian? Tìm một cô gái có điều kiện thích hợp dùng tiền giao dịch không phải được rồi sao?”

“Em nghĩ là anh không nghĩ tới sao, nếu sự tình đơn giản như vậy thì tốt rồi.”

“Vậy là sao?” Ngưng Ngọc không hiểu rõ lắm.

“Anh nghĩ, rất khó tìm ra một người chịu vì tiền đồng ý làm việc này.” Vấn đề này do Khương Tử Ủy thay thế trả lời.

Mắt đẹp khó hiểu dời về phía chồng yêu. “Chính là những cô gái ngoài cửa nè? Chẳng lẽ các cô ấy không hiểu được chỉ có thể đóng cô dâu một ngày của anh sao?”

“Chỉ sợ các cô ấy ý đồ không chỉ vậy, thật ra muốn càng nhiều.” Hấn vừa nói, vừa kéo bà xã vào ngực, cũng khẽ hôn mái tóc hương thơm thoảng thoảng lại mềm mại.

Ngưng Ngọc thuận thể dựa vào khuỷu tay chồng, hưởng thụ hạnh phúc được che chở, đầu cũng bưng tỉnh đại ngộ.

“A —— em đã hiểu, anh nói các cô ấy muốn mượn cơ hội này trối Thiên Tứ cả đời.”

Khương Tử Ủy mỉm cười như trả lời.

Ngưng Ngọc hơi nhú mày. “Nếu thật sự là như thế, khi chọn lựa đối tượng phải cẩn thận một chút, nếu chọn sai, đến lúc đó người ta không chịu ly hôn với Thiên Tứ, thì thật sự phiền toái lớn!”

Cô biết rất rõ Thiên Tứ có mị lực lớn thế nào đối với những cô gái, người này trời sinh có mạng đào hoa, bất luận già hay trẻ đều giống nhau, ông trời ban cho hấn thật nhiều ưu ái, cũng không hiểu được hưởng tề nhân chi phúc, thật là.

“Nhưng mà em còn một thắc mắc, Thiên Tứ, anh làm sao biết đến lúc đó thì người ta sẽ không chịu từ bỏ?”

Quan Thiên Tứ chắc chắn. “Anh biết rõ.”

Nhiều người trong lòng biết rõ ràng, Thiên Tứ từ nhỏ đã ghét những cô gái đeo bám hấn, hấn lại có thể đọc được tâm tư của những người đó, nghiêm khắc nói, cái này coi như là dị năng đặc biệt đi.

“Chẳng lẽ cả đời, cũng không có một cô gái nào tài giỏi nắm bắt được một góc nhỏ trong tim anh?”

“Có người làm anh phải cân não sao?” Hấn ngần người, một gương mặt hiện ra trong đầu hấn.

Không —— có, nếu nói đến chuyện không chán ghét, nhưng thật ra có một.

Vì sao đột nhiên nhớ lại cô? Ngay cả chính hấn cũng không hiểu được, nhớ mang máng khuôn mặt trong trắng thuần khiết có năm phần thanh tú kia, mặc dù không phải rất xinh đẹp, nhưng ít nhất có thể nói là thuận mắt, hơn nữa lại rất thông minh, có sức hấp dẫn hơn nhiều so với những cô gái có gương mặt đẹp. Tuy rằng những cô gái theo bám hấn có rất nhiều tư vị khác nhau, nhưng bởi vì quá nhiều người xinh đẹp, bình thường như cô ngược lại đặc biệt chú ý.

Hấn tự giễu. Thì tính sao? Đã nhiều năm không gặp, người có đứng trước mặt sợ chừng cũng không nhớ, nói không chừng người ta sớm đã kết hôn sinh con, hơn nữa hấn hiện tại muốn tìm chính là một cô gái làm vợ trên danh nghĩa, có cảm tình hay không, có thể ở chung hay không là một chuyện khác, bởi vì hấn muốn tìm chính là một cô vợ giả có thể hoàn toàn phối hợp với mình.

Tuy rằng nói là vợ giả, người coi trọng coi trọng hoàn mỹ như hấn, cũng không thể chịu được việc tùy tiện kiếm một cô không ra gì vào lấp chỗ, nên cho đến giờ cũng không ai lọt vào mắt.

Bất quá, nếu hiện tại cô xuất hiện, có thể suy nghĩ.

Này đó đều chính là hấn trong lòng nghĩ muốn đích, bởi vì không tin sẽ có kỳ tích phát sinh, cho nên tùy tiện ngẫm lại mà thôi.

“Anh rốt cuộc muốn tìm dạng con gái nào?” Ngưng Ngọc chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Đầu óc thông minh, không thể có tâm cơ, không thể yêu anh, nhưng phải biểu hiện thật sự yêu anh.”

Thiên Kinh kéo kéo lỗ tai, làm như người bị lãng tai. “Có ai nghe hiểu được anh ấy vừa nói cái gì không?”

Ngưng Ngọc rất ăn ý đáp một câu. “Quá thâm ảo, nghe không hiểu.”

Trước khi bị anh ba bắt lại đánh không ra hình dạng, hai người Thiên Kinh và Ngưng Ngọc, một người chạy hướng đông, một người trốn hướng tây, vui sướng cười ha ha, làm cho Thiên Tứ không biết nên lấy người nào ra khai đao trước.

“Không phải là tổ chức phỏng vấn sao, tại sao lại đang giống như diễn vai võ phu trên sân khấu vậy?” Ngưng Yên mở cửa đi vào, liền nhìn thấy bên trong loạn thành một đoàn, bầu không khí thực nóng.

“Tại sao chị cũng đến đây?” Thiên Tứ tức giận nói, ngay cả chị hai cũng gia nhập hàng ngũ những người nhàm chán.

“Không chỉ chị, còn có anh ấy!” Cô chỉ về hướng Quan Thiên Tước.

“Nếu em nhớ không lầm, hôm nay không phải ngày họp mặt.”

Nhiều người hàng năm dịp lễ tết tề tựu một chỗ, cùng lúc ôn chuyện, hai bên liên hệ cảm tình, dù sao năm người đều có sự nghiệp riêng của mình, lại nhiều năm ở lại nước ngoài, ngày có thể gặp mặt thật sự không nhiều lắm, nhưng lúc này lại đến đông đủ không thiếu một người.

“Chúng ta đến xem em đang làm trò gì.” Ngưng Yên mềm mại khê cười nói.

“Các người. . . . Haizz, thật không dám tin tưởng ngay cả các người cũng đến giúp vui.”

“Chúng ta mới phải kinh ngạc, đúng không, Thiên Tước?”

“Khi biết chuyện này anh còn không tin, hiện tại xem ra là thật.” Ngữ khí của anh cả dường như vẫn còn đang kinh ngạc.

Thiên Tứ vẻ mặt buồn bực. “Chuyện này cần gì phải kinh ngạc như vậy?”

“Đương nhiên kinh ngạc, anh vốn đang không tin em đổi nghề chụp ảnh A phien, không thể tin được em thực sự ở đây tuyển diễn viên AV.”

Không khí nhất thời ngưng trệ, một bầu không khí tắc nghẽn âm thầm tràn ngập trong phòng, sắc mặt Quan Thiên Tứ cực kỳ khó coi.

“Ai nói?”

Thiên Tứ và Ngưng Yên ngón tay không chút do dự chỉ hướng em năm, mà cái người đầu sở bịa đặt ra ôm kéo vợ yêu, muốn chạy khỏi hiện trường.

“Em năm, em muốn đi sao?”

Người làm anh ba khi dùng loại xưng hô thân thiết này, chứng tỏ nguy hiểm cũng lũy thừa mà lên.

Quan Thiên Kinh nhếch miệng cười. “Em đột nhiên nhớ tới, hôm nay là ngày khám thai định kì của bà xã, phải đến bệnh viện ngay.”

“Anh sẽ nhờ người đưa Nhã U đi khám, em ở lại giúp anh ba đi.”

Khẩu khí quá mức ôn hòa, nguy hiểm lũy thừa liên tục lên cao.

“Nhiều người như vậy giúp anh, thiếu em cũng không sao.”

“Như vậy sao được, thiếu em thì không có ý nghĩa gì rồi.”

Tăng thêm tươi cười, cũng không được, nguy hiểm lũy thừa đã đạt cực hạn, người c thời cũng biết dừng nên châm lửa đốt tiếp, nhưng Quan Thiên Kinh hình như đã giởn thành nghiện.

“Chờ anh ra A phiền, em lại đến cổ vũ.”

Một chai nước bay tới, may mắn hẳn phản ứng rất nhanh, làm chai nước bay sượt qua đầu một cách mạo hiểm.

“Cho dù cậu là em năm của tôi, tôi cũng muốn làm thật!”

Thiên Tứ giận dữ truy đuổi, Thiên Kinh vẫn luôn cười một cách ngông cuồng, Ngưng Ngọc nếu không đứng dựa vào ông xã, chỉ sợ sớm cười ngã xuống đất.

Thiên Kinh dù gì cũng có luyện tập nhiều, Thiên Tứ tự biết đuổi không kịp hẳn, sửa cách công kích, mục tiêu là đầu của em năm đang chạy muốn K. Tùy tay nắm lên đồ vật khác nhau toàn bộ tập trung đầu hẳn mà ném, thực chuẩn, nhưng Quan Thiên Kinh cũng né rất nhanh, mỗi lần né được còn lăm bằm.

“Nguy hiểm thật nguy hiểm thật.”

Lại một đồ vật khác bay tới.

“Không có việc gì không có việc gì.”

Những người khác đều chạy trốn, miễn cho mình bị trò chơi né đồ mới mẻ này K trúng, chuyện này không thể giởn được đâu.

Quan Thiên Tứ cũng không tin không K được hẳn, so với em năm là vận động viên thì có hơi quá sức đối với hẳn, nhưng đừng quên, tốt xấu hẳn cũng là tay chơi thể thao có hạng, bởi vì, hẳn là thiên tài.

Lúc này, cửa nhẹ nhàng mở ra, khuôn mặt nhỏ nhắn trong trắng thuần khiết hé vào. Sài Xảo Quyên hết nhìn đông tới nhìn tây, trông mắt nhanh như chớp chuyển động.

“Xin hỏi. . . . .” Mới nói hai chữ, thành linh bị đồ vật đang bay tứ tung phang trúng đầu.

Hiện trường ai cũng hít khí, cô không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy có gì kì lạ, đầu choáng váng, thân mình loạn choạng.

Tất cả mọi người mở to hai mắt trừng cô, đặc biệt là Quan Thiên Tứ.

“Sài Xảo Quyên?” Sự xuất hiện của cô làm cho Quan Thiên Tứ vô cùng kinh ngạc, còn bật thốt tên cô.

Cô mơ mơ màng màng nhìn mọi người, nở một nụ cười lịch sự.

“Chào mọi người. . . . . Ha ha. . . . .”

Trước mắt tối sầm, cô vừa trừng hai mắt, lên tiếng trả lời xong ngã xuống đất.

4. Chương 4

Cô nằm mơ, bị một cái bánh bao thịt rơi trúng đầu.

Vì sao biết là mơ, bởi vì bị bánh bao thịt rơi trúng sẽ không đau, nhưng cô lại cảm thấy vô cùng đau, còn rất rát, tê tê, lại giống như có gì đang thiêu đốt.

Bánh bao thịt tại sao lại cứng như vậy? Không hợp lý nha, cho nên nhất định là mơ, nhưng mà, nhưng mà — nếu là mơ, vì sao lại ngửi được mùi bánh bao thịt nấm hương ngon lành thơm ngào ngạt?

Thật thơm quá! Cô cũng muốn ăn một miếng, đồng thời cũng thật đau quá đi! Đầu giống như bị vỡ ra.

“Đau quá. . . . .”

Sài Xảo Quyên bị cơn đau làm tỉnh, phút chốc mở một đôi mắt to sáng như tuyết ra. Cô ngơ ngác nhìn trước mặt, phát hiện có vài ánh mắt xinh đẹp tuyệt trần đang trừng mắt nhìn mình, ánh mắt của một đám chủ nhân này giống như tiên gia- từ trên trời bay xuống, hoàn hảo đến nỗi không dính hạt bụi nhỏ nào, đẹp đến nỗi không hợp tình hợp lý, mà trong đó có một người đàn ông khôi ngô, đang mở to miệng cắn bánh bao.

“A!” Quả nhiên không phải mơ.

“Cô tỉnh rồi.” Nhã U vui vẻ nói.

“Đáng thương ghê, đã sưng thành một cục lớn rồi.” Ngưng Ngọc lắc đầu.

“May mắn không trở thành tượng gỗ nằm luôn.” Đang cắn bánh bao nói chuyện hăm hồ chính là Thiên Kinh. Người mang thai là vợ anh chàng, sức ần lớn lại là anh ta.

Mỹ nhân Ngưng Yên nhẹ nhàng nói tiếp: “Cô ấy không phản ứng, có phải đầu óc bị hư rồi không?”

“Ra đề mục thử nghiệm cô ấy là biết có bị hư đầu hay không thôi.” Thiên Tước nói, là lấy thân phận bác sĩ ra đề nghị.

Quan Thiên Tứ nhớ lại một vài câu hỏi cô: “Nói ra các triều đại trước của Trung Quốc đi.”

“Hoàng đế Đường -Ngu- Hạ- Thương- Chu- Tần -Hán, tam quốc Ngụy Tấn- Nam Bắc triều- Tùy Đường, thời Ngũ Đại Tống- Nguyên- Minh- Thanh- Trung Hoa dân quốc.” Sài Xảo Quyên một hơi lưu loát kết thúc, một chữ cũng không rời.

“Cực kì tốt.”

“Có gì đâu, quá khen ——”

Cứng đờ!

Cô trừng mắt lớn, đồng tử phóng đại đối mặt với đôi mắt xinh đẹp sáng như sao, trong đôi mắt như ngọc ấy lóe ra tia quỷ quyết, tràn ngập mị lực và tà khí.

Cô nhớ rõ ánh mắt này, nhớ rõ —— ánh mắt “ mắng chửi người” này.

Là hấn?!

“Tại sao lại gặp anh?”

Quan Thiên Tứ nhìn biểu tình gặp quỷ của cô, nghiến ngấm không đáp hỏi lại: “Tại sao sẽ không?”

“Không thể nào!”

“Tại sao không thể nào?”

“Anh không nên ở trong này.”

“Tôi vì sao không thể ở trong này?”

Loại đối thoại không đầu không đuôi này, người ngoài cuộc nghe hiểu mới là lạ.

“Hai người đang nói quốc ngữ sao?” Ngưng Ngọc buồn cười hỏi.

Một phòng đầy người này, trừ Quan Thiên Tứ ánh mắt như muốn mắng người, ngoài ra Sài Xảo Quyên một người cũng không biết.

“Xin hỏi tôi bị làm sao vậy?”

Quan Thiên Kinh một tay gác lên bả vai anh ba, một bên lạnh lạnh giải thích. “Cô té xỉu, vì sao té xỉu, là bởi vì bị người ta chọi đồ rơi trúng đầu, mà người chọi trúng, chính là người này —— A!” Bụng hần thành lĩnh bị anh ba thúc khuỷu tay thật mạnh từ phía sau, thiếu chút nữa ói ra hết bánh bao đã ăn, thật sự là thất sách mà!

Sài Xảo Quyên nghĩ tới, nhớ rõ khi vào cửa đích xác đột nhiên bị một vật gì đó rơi trúng trán, kể đến không có ấn tượng gì, thì ra là bị ngất xỉu.

Cô sờ sờ trán mình, quả thực sưng lên một cục lớn.

“Ôi!”

Mới sờ một chút đã đau đến hô nhỏ ra tiếng, làm cho lông mi thanh tú, ánh mắt đen láy, cái mũi khéo léo với cái miệng đang hé mở, tất cả đều nh陷 lại một chỗ, còn có giọt nước mắt như sương vươn trên hàng mi, người khác thấy mà đau lòng.

“Ngu ngốc, ai kêu cô chạm vào nó.” Quan Thiên Tứ khê quả trách.

“Tôi có biết đâu?”

Người này không biết gì là đồng tình thông cảm, còn trách móc người bị K trúng.

“Tại sao anh ném đồ vào tôi?”

“Tại sao cô để tôi ném trúng?”

Lông mày của cô nh陷 thành hình chữ sơn. “Tôi nào có?”

“Tại sao không, nơi này là địa bàn của tôi, cô đi đến phạm vi tôi luyện tập ném đồ, không phải là muốn làm bìa ngấm cho tôi sao?”

Cô mở to miệng, một chữ cũng nói không nên lời, không, phải nói, là không biết phải nói gì.

“Không phải cố ý muốn gặp thì là gì?”

Cô lắc đầu, thông minh ngậm miệng lại, một là nghĩ đến người này có đầu óc logic siêu cường không nói lại nổi, hai là mình căn bản không thể trêu vào thể lực ác này, cho nên chỉ phải đem ủy khuất nuốt vào bụng, cẩn thận tuân theo di ngôn của quốc phụ —— “Hòa bình, phấn đấu, cứu Trung Quốc.”

Hòa bình rất vĩ đại, cô sẽ cố gắng áp dụng vào thực tiễn.

Đương sự không ý kiến, nhưng thật ra những người đứng xem nhất trí dùng ánh mắt “Thổ phỉ” trừng Quan Thiên Tứ, thì ra hần cũng quá kiêu căng ngạo mạn.

Hả?

Sài Xảo Quyên đột nhiên sững sốt, lúc này mới chậm chậm nhận ra, vẫn nghĩ mình nằm trên gối, không nghĩ tới là trên đùi, nhưng lại là đùi của Quan Thiên Tứ.

Nói cách khác, từ lúc té xỉu đến bây giờ, cô vẫn nằm trên đây.

Từ lúc trì độn cho tới khi phát hiện toàn thân cô bắt đầu cứng ngắc, thật sự chuyện này rất xấu hổ, phải ngồi dậy đi ngay mới được.

“Tôi, tôi muốn đi về.”

Mới đứng dậy, áo lại bị không khách khí kéo lại, hại cô theo quán tính ngã về phía sau, cả người tựa vào trong ngực hần.

“Đừng nhúc nhích.” Hấn ra lệnh.

“Không được, đừng đụng tôi.”

Nam nữ thụ thụ bất thân, vẻ mặt cô kích động, nhưng những người này tại sao đều có thái độ không sợ hãi không trách cứ? Ngay cả Quan Thiên Tứ cũng vậy, động tác kéo cô lại tự nhiên như chuyện đương nhiên, còn nữa lồng ngực hấn thật rộng thật thoải mái, rõ ràng lần trước gặp mặt vẫn là học sinh trung học cao gầy, sao bây giờ lại thay đổi khó tin vậy?

Người nóng tính như vậy tới gần, làm cho cô cảm thấy mình thật nhỏ nhoi!

“Còn đang chườm lạnh, tôi nói cô đừng động thì đừng động!” Quan Thiên Tứ cắn răng cảnh cáo, cô gái này lộn xộn cái gì! Nhìn chằm chằm cái trán sưng đỏ kia, cảm thấy không có sức sống, cô không khỏe nên nằm nghỉ, biểu tình cô lại rất giống đang lẩn trốn.

Không thể tin được hai người sẽ gặp nhau dưới loại tình huống này, hấn tuy mặt ngoài hung ác lãnh đạm, kỳ thật nội tâm ba đào mãnh liệt.

Cô thật sự xuất hiện, đến trước mặt hấn, là trùng hợp, hay là vận mệnh an bài? Giấu không được nội tâm vui sướng, hấn phát hiện mình lại rất vui khi gặp lại cô.

Nhìn thật kĩ khuôn mặt này, diện mạo của cô không thay đổi nhiều, ngoại trừ tóc dài một chút, khuôn mặt tròn tròn, hàng mi cong cong, không có trang điểm. Vừa thấy thì biết cô gái này không hiểu cái gì là phong cách ăn mặc, không giống những cô gái vây bên người hấn, mỗi người đều trang điểm ăn mặc thời thượng, như thợ trang điểm chuyên nghiệp.

Cùng là con gái như nhau, khuôn mặt tròn tròn nằm trong lòng có hơi kém cỏi, nhưng vẻ đẹp thanh tú như vậy lại làm cho hấn nhìn không được liếc nhìn nhiều hơn.

Cô tới làm gì? Không phải đến tìm hấn sao? Hay là. . . . . Nghĩ không ra làm ngực hấn hơi nhói lần nữa.

“Không cần đâu, chỉ cần thoa dầu là được rồi.” Sài Xảo Quyên muốn thuyết phục hấn, tránh bị tay hấn đụng mặt mình, cảm giác thật kỳ lạ!

Đáng chết, cô gái này không biết nghe lời là gì sao?

“Cô ngại mình không đủ xấu, muốn có thêm cực u phải không?”

Cô ngây người, thiếu chút nữa đã quên, người này nói chuyện luôn làm cho người ta có cảm giác máu chảy đằm đằm, cô cảm thấy mình mới vừa hứng phải một đao.

“Này, anh nói chuyện thật độc ác, người ta là con gái, có khuyên cũng đừng lấy chuyện này ra làm ảnh hưởng việc lấy chồng của con gái người ta!” Ngưng Ngọc nhìn không được quả trách anh ba một câu, cũng ôm hai má cảm thán nói: “Thật tàn nhẫn, nếu là anh em sẽ không đối xử người ta như vậy đâu! Em nói có phải hay không, Nhã U?”

Đầu Nhã U tuy gật nhưng hết sức chột dạ. Bà chủ tám phần đã quên mình lúc trước đối phó đàn ông thế nào, nói đến mỹ nhân nóng bỏng Quan Ngưng Ngọc, sự nghiệp to lớn kia có nói ba ngày ba đêm vẫn chưa hết, bất quá đây đều là chuyện trước khi bà chủ kết hôn, bà chủ bây giờ, đã hiểu cách săn sóc người khác rồi.

“Thật ra ý của anh Thiên Tứ là mong cô dưỡng thương thật tốt, cũng không phải thật sự nói cô xấu, hơn nữa đáng về cô thanh tú, làn da cũng cực tốt.” Nhã U thiện lương, lấy phương tiện chuyển giải thích ý trong lời nói của Quan Thiên Tứ.

“Không sao, tôi có thể hiểu, xấu đẹp là do trời, tôi cũng không để ý, bản thân mình thấy thuận mắt thì tốt rồi.” Quan trọng nhất là, xấu đẹp của cô không liên quan gì đến hấn!

Cô gái này thật rất đáng yêu!

Trong lòng mọi người nhất trí nghĩ giống nhau, cô mặc dù không phải mỹ nữ, nhưng cá tính cũng rất tốt, nghe cô nói chuyện có thể yên ổn lòng người, làm cho người ta bất tri bất giác muốn thân thiết với cô.

Đôi mắt xinh đẹp thật rất hấp dẫn người, hơn nữa cá tính tốt như một bầu rượu, càng để lâu càng thơm ngon. Tuy rằng nói chuyện không nhiều lắm, nhưng mọi người đã dần dần bị cô hấp dẫn, nhịn không được muốn nói chuyện với cô nhiều hơn một chút.

Ngưng Yên cẩn thận ngay từ đầu đã phát hiện thái độ Thiên Tứ đối với cô gái này có chút đặc biệt, tuy rằng bề ngoài rất hung dữ, nhưng cũng không lạnh lùng. Nếu cô không nhìn lầm, vừa rồi khi cô gái này té xỉu, Thiên Tứ quan tâm quá mức, hướng chỉ “tự mình chăm sóc” cũng không phù hợp tác phong của hắn.

Quan hệ giữa hai người này, thực đáng để tìm hiểu!

“Thiên Tứ, chị nghĩ em hôm nay cũng không có tâm tình, chị nghĩ để những cô gái đứng chờ ngoài cửa về trước đi, không biết ý kiến em thế nào?”

Thiên Tứ thản nhiên hừ một tiếng: “Tùy chị.”

Ngưng Yên khước môi khẽ nhếch, cảm thấy tạm ổn, lập tức kêu em năm đi xử lý. Đây là thời điểm em năm thân là bảo vệ phát huy công dụng lớn nhất, dáng người cao to cường tráng, hắn không giận mà uy vừa ra quân, tin tưởng không có một cô gái nào dám bệch tâm thần tùy hứng khóc lóc om sòm.

“Cô tên Sài Xảo Quyên phải không? Bạn của Thiên Tứ sao?” Vị khách quý này đột nhiên xuất hiện, làm cô hết sức tò mò.

Chợt nghe được giọng nói như hoàng anh cất giọng, làm Sài Xảo Quyên phải chuyển tầm mắt sang Quan Ngưng Yên. Là một đại mỹ nhân, ngay cả thân là con gái như cô cũng nhịn không được nhìn thêm vài lần.

“Không phải, chúng tôi chỉ là học chung quốc trung mà thôi.”

“Không phải”, “mà thôi”, những từ này làm Quan Thiên Tứ nghe thật chói tai.

“A —— đau quá đi!”

“Xoa thuốc sao không đau được?”

Hu hu —— mừng một hay ngày rằm cô cũng đầu trâu chọc hấn? Tại sao khi dễ người ta như vậy chứ!

Kỳ thật là Quan Thiên Tứ cố ý tăng thêm lực tay, bởi vì khó chịu. Lạnh lùng chạm tay lên trán cô, ngữ khí càng thêm thâm trầm. “Bỏ tay ra.”

Cái đầu lắc lia lịa không ngừng.

“Bỏ ra.”

Hầm răng khế cắn môi dưới bất lực.

“Đưa, tôi, bỏ, ra.”

Cô rút mạnh một hơi, khi hắn một từ một chữ nói ra dùng uy hiếp người khác, thật sự thật sự rất khủng bố! Cô tuy rằng sợ đau, nhưng càng sợ đối mặt bộ dạng hung dữ của Quan Thiên Tứ, đành phải đáng thương nghe theo.

Này hết thấy. . . . . Đều là vì hòa bình.

Ngưng Yên cười trộm trong lòng, cô có thể khẳng định cô gái này trong mắt Thiên Tứ mà nói là rất đặc biệt, mà những người khác cuối cùng cũng đã nhận ra không khí mờ ám này. Theo tính tình của anh, nếu thật sự mất hứng, từ trước đến nay đều làm lơ, làm sao còn có thể tiếp tục dây dưa kéo dài, càng không có chuyện còn giúp người ta chườm đá xoa thuốc.

Có quỷ!

“Tại sao cô đến đây?” Ngưng Yên tiếp tục hỏi.

“Tôi đến phỏng vấn.”

Câu trả lời của cô làm Quan Thiên Tứ ngẩn ra, tâm như hồ nước yên bình lạnh lùng nổi lên từng trận gợn sóng, nhưng bên ngoài vẫn duy trì bình tĩnh.

Mọi người — nghe, mười phần vui sướng.

“Có nghe không? Người ta là tới phỏng vấn, đối với người ta tốt một chút.” Ngưng Ngọc chen vào nói.

Quan Thiên Tứ tuy rằng vẻ mặt vẫn lãnh đạm, nhưng động tác xoa thuốc cho cô bất tri bất giác trở nên cực kì ôn nhu, cũng thực chuyên tâm địa nghe hai người đối thoại.

Ngưng Yên cảm thấy có chút không đúng. Cách ăn mặc và thái độ của cô thật không thích hợp trường hợp hôm nay, người cạnh tranh khác ai cũng trang điểm lộng lẫy, cách ăn mặc trang phục, giống như đến tham gia tuyển thi hoa hậu, mà cô gái này một thân T- shirt, quần bò, trên mặt không chút son phấn, tóc cũng chỉ buộc đuôi ngựa, thấy thế nào cũng không phù hợp.

“Cô có biết mục đích phỏng vấn chứ?” Cô thử hỏi.

“Biết chứ, tuyển bảo mẫu mà.”

Hiện trường im lặng, ngay cả tiếng ruồi bọ bay qua đều có thể nghe được nhất thanh nhị sở, đây là sự yên lặng trước bão táp, một cỗ áp suất thấp đang hình thành, bão đến từ một người tên là “Quan Thiên Tứ”.

“Ai nói vậy?” Không đợi Quan Thiên Tứ mở miệng, mọi người trầm miệng một lời hỏi.

“Một vị tiên sinh nói cho tôi biết, nói tuyển bảo mẫu lương cao.”

Tiêu điểm của mọi người, không chút do dự tập trung hướng Thiên Kinh, Quan Thiên Kinh vẻ mặt ngạc nhiên nhìn mọi người, đột nhiên tâm sinh không ổn.

“Từ từ —— không phải ta nói.”

Anh cả lắc đầu: “Em nghĩ sẽ có người tin tưởng sao?”

“Thật sự không phải ta.” Hắn nói thật, chuyện này ngay cả hắn cũng thấy kỳ quái, nhưng tội chứng quá nhiều, không ai tin tưởng lời hắn nói.

Ngưng Ngọc rất đồng tình nhắc nhở: “Có thời gian giải thích, không bằng trốn chạy thì trọng yếu hơn.”

Bả vai Thiên Kinh đột ngột truyền đến một trận thấu xương đau đớn, vai bị một bàn tay đặt lên, là anh ba Quan Thiên Tứ. Tim hắn chợt lạnh, chậm rãi quay đầu nhìn lại, cơn lạnh là do anh ba Quan Thiên Tứ đang nghiêng răng mà phát ra từng từ từng từ một.

“Xem, em, trốn, hướng, nào.”

5. Chương 5

“Hà? Không phải tuyển bảo mẫu sao?” Sài Xảo Quyên thật thất vọng hỏi.

“Là buổi kết giao.”

“Của ai?”

“Thiên Tứ, anh ấy đang tìm cô dâu.”

“Ặc.” Sài Xảo Quyên bưng tỉnh đại ngộ gật đầu: “Khó trách làm lớn như vậy, có thể lý giải.”

Ba người phụ nữ, Ngưng Yên, Ngưng Ngọc cùng Nhã U, vây quanh Sài Xảo Quyên, ăn điểm tâm uống trà nhàn thoai việc nhà. Mới quen biết không lâu, ba người thật sự bị cá tính hiền lành trời sinh của cô hấp dẫn, nói chuyện với cô rất thoải mái, không có áp lực hay khoảng cách, cảm giác tựa như đang nói với lòng mình, làm cho người ta cực kì vui vẻ.

Đối mặt với hai người đẹp như tiên giáng trần như Ngưng Yên cùng Ngưng Ngọc, nam thì cà lăm, nữ thì nói lắp, nhưng Sài Xảo Quyên hoàn toàn không bị ảnh hưởng, cô dù bất luận là ai đều có thể tự nhiên ở

chung một cách vui vẻ, chỉ điểm này, đã cho thấy cô không giống người thường, cô có một cảm giác làm người ta muốn kết thân nói chuyện.

Cũng bởi vậy, các cô mời Xảo Quyên đến nhà làm khách, lấy nhận đủ lý do, giữ cô lại dùng cơm chiều, kỳ thật mục đích chính, là muốn tiếp tục quan sát cô gái được Thiên Tứ “đặc biệt đối đãi” này, cô gái này và Thiên Tứ không biết có nội tình gì không.

“Thì ra cô với Thiên Tứ gặp nhau dưới loại tình huống này? Đúng vậy đúng vậy! Tên kia khi học quốc trung khuôn mặt lạnh như tiền, hiện tại cũng không kém là bao!” Ngưng Ngọc cười to, nói náo của nữ sinh kia là bã đậu, thật sự rất giống những lời mà Thiên Tứ sẽ nói.

“Khi đó tôi bị dọa sợ, bởi vì bộ dáng anh ta trừng người thật sự thực. . . . . uy nghiêm.” Cô vốn muốn nói dữ tợn, nhưng thông minh không nhục mạ vị thiếu gia mặt lạnh kia, bởi vì cô là người theo chủ nghĩa hòa bình.

“Sau đó thì sao?” Nhã U tò mò kết quả ra sao.

“Tôi vĩnh viễn nhớ công c định luật Cramer.” Cô nói thật, nhưng ba vị mỹ nữ lại nghe đến cười ha ha.

Chuyện Nhã U muốn hỏi phát triển sau đó của hai người, nhưng nhận được câu trả lời lại càng tuyệt, không khỏi làm các cô càng thêm yêu thích cá tính hồn nhiên thật thà của Sài Xảo Quyên, đồng thời rất thưởng c cô thông minh mà không kiêu ngạo.

“Này! Ma tước mấy người ồn quá đi!” Từ phòng ăn truyền đến giọng chữ mắng không khách khí của Quan Thiên Tứ.

“Ít nhiều lời! Nấu cơm của anh đi!” Ngưng Ngọc không cam lòng yếu thế quay lại rống.

“Nơi này là nhà của tôi!”

“Là vậy đó, anh là chủ nhà, phải phụ trách bữa tối cho chúng em!” Nói xong, nhóm phụ nữ toàn bộ đồng loạt cười ồ ra tiếng.

Quan Thiên Tứ hứ một tiếng. Thật là, mấy người này lại dám ở địa bàn của hấn tán gẫu chuyện của hấn, lại ngồi ở sofa nhà hấn, chiếm lấy đồ ăn vặt của hấn, cố tình bắt hấn thu xếp bữa tối.

Nhưng mà ngoài miệng mặc dù mắng, thật ra hấn rất thương Ngưng Yên với Ngưng Ngọc, lạnh lùng là mặt nạ đối với người ngoài, đối với anh chị em của mình đều xuất phát từ trong tâm.

Các cô gái ở phòng khách nói chuyện phiếm, các chàng trai còn lại toàn bộ vào phòng bếp.

“Tự tay mình nấu rất tốt, không cần đi ra ngoài ăn sơn trân hải vị đầy dầu mỡ, nhưng mà tại sao em cũng phải vào bếp?” Một bên Thiên Kinh nén giận thì thảo, mắt bên phải bầm đen là kiệt tác của anh ba. Đứng nhìn anh ba tướng mạo nhả nhặn, kỳ thật nắm đấm cũng rất cứng, tuy rằng sau khi Sài Xảo Quyên chứng thật thật sự không phải hấn nói, nhưng đã bị hết một quyền, chỉ có thể tự nhủ mình thật xui xẻo.

Nhưng mà bắt hấn nấu cơm thì thật sự phải kháng nghị, từ trước đến nay hấn đầu ở một bên hóng mát nhìn mấy người đó làm, hiện giờ lại bị anh cả và anh ba kêu vào phòng bếp hỗ trợ?

Anh cả nói: “Bởi vì phụ nữ nhà chúng ta đều sẽ không nấu nướng, Nhã U lại mang thai, em nữ để em ấy vất vả à?”

“Đương nhiên không nữ!”

“Cho nên, em chấp nhận đi.”

Quan Thiên Tước múc một muống canh, tự mình ném thử, cũng để Khương Tử Ủy ném thử vị ra sao, thảo luận chút đồng ý thêm ít gia vị tiêu.

“Nếu em muốn được ăn, cũng đừng nhiều lời quá.” Quan Thiên Tứ vừa nấu vừa nói, bỏ thêm một ít tương do hấn tự chế lên trên con cua đang hấp, chừng nấu nửa giờ, mở nắp ra, hương tỏa bốn phía.

Thiên Kinh nghe thấy bụng kêu ùng ục, vì con cua này, hấn nguyện ý miễn cưỡng hy sinh một chút, tuy rằng hấn căn bản không rành việc bếp núc.

Ở Quan gia, người biết nấu ăn cũng chỉ có anh cả với anh ba. Đừng xem xào rau, nấu cơm, quá trình bên trong rất có học vấn, trình độ điều chỉnh độ lửa lớn nhỏ cũng nằm trong tay thời gian chính xác thường quyết định mỹ vị.

Anh cả tính rất nhẫn nại, làm việc rất có nề nếp, tính cách chịu được khó nhọc làm cho hắn dưỡng thành thói quen làm việc dựa vào chính mình, tự nhiên tinh thông tu sửa các loại vật dụng gia đình.

Anh ba làm việc coi trọng hoàn mỹ, lại kén ăn, ở nước ngoài nhiều năm làm hắn có thói quen việc gì cũng tự làm. Hắn được trời ban tư chất thông minh, lấy việc học làm chứng, xào rau đương nhiên không làm khó được hắn. Nhìn đi! Một món cua hầm hoa quế ngon lành do hắn tùy tiện làm ra, hương vị so với bếp trưởng nhà hàng năm sao làm còn thơm ngon hơn.

Đến nỗi Quan Thiên Kinh, từ trước đến nay là quyền đánh mãnh hổ biển Nam, chân đá giao long biển Bắc, cầm dao lên, bổ dọc lột da. . . . .

“Cắt khúc sườn heo này thành miếng nhỏ.” Thiên Tứ ra lệnh.

Mặt hắn lộ vẻ khó khăn, nhúu mày nhìn chằm chằm khúc sườn heo, nói thật ra, một chút khái niệm cũng không có.

“Cắt ngang hay cắt thẳng? Một khối nhỏ hay nhiều khối nhỏ?”

“Khi có người dám ăn đầu hũ của vợ em, em sẽ làm như thế nào?”

Về mặt Quan Thiên Kinh lập tức chuyển thành lạnh lẽo. “Em sẽ chặt hắn thành tám khúc lớn.”

“Tốt lắm, vậy chặt thành tám khúc lớn.”

“Chuyện này đơn giản thôi.”

Hắn lấy tư thế, bộ dáng cầm dao như chuẩn bị ra trận giết địch, thi triển đao pháp của võ sĩ Nhật Bản.

Bụp bụp bụp! Một dọc khối sườn đẹp đẽ lớn nhỏ vừa phải xếp thành một hàng.

Thiên Tứ lại đưa cho hắn mấy trái bắp. “Mỗi trái cũng chặt ra như vậy cho anh.”

“Được!” Đao pháp thay đổi, lúc này lại thành dọc cô cừu kiếm.

Chỉ hai ba nhát, mỗi trái bắp bị chặt thành năm đoạn, vừa vụn ba dài, hai ngắn, đoạn ngắn lấy nấu canh, lớn đem đi nướng.

“Tốt lắm, bằm nhuyễn ớt với tỏi rồi bỏ vào nước tương.”

“Không thành vấn đề, xem chiêu!”

Chặt chặt chặt! Một chiêu ngàn nhát chém, thoáng chớp ánh sáng dao kiếm lóe sáng khắp nhà bếp, mạo hiểm vạn phần.

Bởi vì là anh em nhà mình, Quan Thiên Tước sớm tập mãi thành thói quen, thấy nhưng không thể trách, Khương Tử Ủy cũng vậy, hoàn toàn nhìn đến sợ, nhịn không được hỏi anh cả bên cạnh.

“Anh không thấy sát khí quá nặng sao?”

Quan Thiên Tước trầm giọng trả lời hắn một câu. “Anh chỉ thấy không cần nhúng tay vào gây hoa mắt thật thoải mái.” Cho nên lúc trước nó cũng từng đảm nhận một con gà đen. “Bắt nó tứ mã phanh thây con gà đó.”

“A ha ha! Em hiểu rồi!” Đối với Quan Thiên Kinh mà nói, chuyện này thật sự rất đơn giản!

Tôi chặt! Tôi chặt! Tôi chặt chặt chặt!

May mắn hắn phụ trách rửa đồ ăn, không cần cầm dao. Khương Tử Ủy sắc mặt u ám, da mặt co rút run rẩy, nhìn Quan Thiên Kinh đao đến đao đi, chỉ có thể một bên chảy mồ hôi lạnh một bên rửa c ăn.

Sài Xảo Quyên ngồi trên sô pha phòng khách, bị ba vị tiểu thư xinh đẹp vây quanh ở giữa, cô trước kia từng nghe nói người nhà họ Quan mỗi người đều kỳ quái, nhưng hôm nay vừa gặp cũng không cảm thấy, quả nhiên lời đồn đãi luôn khuyếch đại không đúng sự thật.

Làm cô kinh ngạc chính là biết được một mặt khác Quan Thiên Tứ không muốn người ta biết, cô không thể nào cũng không nghĩ ra, người tài giỏi tất cả mọi mặt, lại là điển hình của mẫu người đàn ông thích ở nhà, hơn nữa. . . . .

Ngưng Yên gấp một miếng mực xào vào cái miệng nhỏ nhắn, ăn một miếng mực uống một ngụm trà, ăn uống tao nhã lại có khí chất, nhìn cô sững sờ, liền hỏi: “Làm sao vậy?”

“Thì ra anh ta cũng sẽ rống to kêu to.” Sài Xảo Quyên tấm tắc lấy làm lạ, giống như phát hiện đại lục mới.

Lời nói ra của Sài Xảo Quyên thật ra khiến cho các cô cảm thấy thật kì lạ, cùng Thiên Tứ ở chung lâu ngày, các cô cảm thấy chuyện này rất bình thường.

“Như thế nào? So với hình tượng ở trường học của anh ấy không giống sao?”

“Ừm, anh ta ở trường học không để ý người khác, cũng rất ít nói chuyện, rống to như vậy là lần đầu tiên tôi thấy, nên nói . . . . . Thật giống như đột nhiên phát hiện, thì ra hoàng tử bạch mã cũng chỉ là hư danh cũng phải giữ hình tượng.”

Ba người nghe xong phun trà, ngay cả Ngưng Yên cực kì có khí chất cũng không chống đỡ nổi.

Ngưng Ngọc nằm trên sô pha cười đến loạn không khí chất, Nhã U cười ra nước mắt, Ngưng Yên cũng chịu không nổi cười ôm bụng.

Ừm —— khó khăn lắm cô mới dùng từ ngữ để diễn tả ra được.

“Hả?” Sài Xảo Quyên ngây ngốc nhìn các cô, lúc này mới ý c được mình hình như nói câu gì không nên nói.

Cô không cố ý giễu cợt Quan Thiên Tứ, chính là trung thực nói lên cảm giác của mình.

Một cổ cảm giác không ổn ngày càng cao, cô hai tay tạo thành chữ thập, đè thấp thanh lượng van cầu ba vị tiểu thư. “Có thể cười quá lớn được không, lương tâm tôi sẽ bắt an.”

Lời này vừa nói ra, ba người cười càng nhiều hơn.

Sài Xảo Quyên gãi gãi đầu, có chút hao tổn tâm trí thở dài. “Bị anh ta biết liền thăm, người đó rất thù dai.”

“Cô cũng biết tôi rất thù dai?”

“Đương nhiên rồi —— a!”

Thăm rồi!

Cô không dám nhìn khuôn mặt phía sau, không dám nhìn linh hồn đứng phía sau, bởi vì nhất định là bộ mặt dữ tợn, nhìn sẽ gặp ác mộng, nhưng không nhìn càng đáng sợ, cô cảm nhận lưng rất lạnh. . . . .

Giọng nói khàn khàn có từ tính rất gần, rất gần, ngay bên tai cô.

“Cô nói đúng, tôi rất thù dai.”

Cô cái gì cũng không dám nói, mười ngón tay攥 chặt, cổ nhiệt khí bên tai kia lại hướng về phía cô.

“Hơn nữa, tôi có cừu tất báo.”

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, quá khủng bố đi ~~

“Thiên Tứ, đừng giận nữa, nhìn xem em dọa cô ấy sợ rồi.”

”Đúng rồi, Xảo Quyên là khách mà!”

Ngưng Yên và Ngưng Ngọc nhin không được quở trách hẳn một câu, bên miệng lại còn mang ý cười, không thể nhìn lầm!

Quan Thiên Tứ khoe môi khê nhếch, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Nói giỡn mà thôi, “ khách” cũng đừng để ý.”

Loại khẩu khí này làm tim cô đập nhanh hơn, rõ ràng là cảnh cáo mà!

“Đây là câu nói giỡn khùng bố nhất tôi từng nghe.” Cô rất nghiêm chỉnh nói, làm hại ba người phụ nữ bên cạnh vừa mới ngừng cười lại cười đến vỗ ngực đập chân.

“Ăn cơm.”

Hắn xoay người đi đến phòng ăn, ở một giây không ai chú ý, một nụ cười hơi khó hiểu nở trên khoe miệng.

Tâm tình đã lâu không tốt như vậy, thật kì lạ, là bởi vì cô sao?

Đây là một cơm bữa cơm đoàn viên, rau thịt phong phú, nhiều người khó gặp mặt, không khí náo nhiệt như khi lễ mừng năm mới.

Bề ngoài là vì chúc mừng những người thân khó dịp gặp nhau đoàn tụ mới chuẩn bị riêng thật phong phú, nhưng trong đáy lòng Quan Thiên Tứ biết, ít nhiều cũng là vì cô, ngay cả bản thân cũng cảm thấy bất khả tư nghị, sự xuất hiện của cô lại làm hắn tâm huyết dâng trào, muốn tự mình nấu cơm.

Từ khi có sự nghiệp, bận rộn không ngừng hơn nữa xuất ngoại bốn ba, hắn đã có một đoạn thời gian chưa từng tự mình xuống bếp, đa phần đều là giải quyết vấn đề dân sinh ở ngoài.

Bởi vì cô, lại làm cho hắn bắt đầu nảy sinh động lực tích cực, nguyên nhân do đâu? Hắn suy nghĩ thật lâu.

Người một nhà ăn uống vô cùng - náo nhiệt, trong bát của Sài Xảo Quyên đồ ăn chất như ngọn núi nhỏ, vì giải quyết c ăn sắp tràn, cô vội vàng cầm cuội nhai nuốt.

“Xảo Quyên, hiện tại cô đang làm ở đâu?”

“Tôi đang dạy tiếng anh ở trường trung học La Dương.”

“Đó không phải là trường lúc trước Thiên Tứ học sao?”

“Đúng vậy, tôi tốt nghiệp đại học một năm sau trở về trường học cũ dạy học.”

Thì ra cô trở lại La Dương, ngoài dự kiến của Quan Thiên Tứ, thành tích xuất sắc như cô, vốn tưởng rằng sẽ có thành tựu rất lớn mới đúng.

Nhã U vẻ mặt hâm mộ.“Làm giáo viên rất tốt, cuộc sống ổn định lại đơn giản.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy.” Sài Xảo Quyên cười cười, lại dứt một miếng cơm to vào miệng, tuy rằng đã rất no rồi, nhưng không thể lãng phí.

Nhưng có một chút, Ngưng Yên không hiểu.“Cô đã có một công việc ổn định, vì sao buổi tối lại muốn kiếm việc thêm?”

Cuối cùng nói đến chỗ đau!

“Bởi vì tôi muốn kiếm nhiều tiền hơn, tương lai có cơ hội ra nước ngoài đào tạo sâu.” Sài Xảo Quyên mỉm cười hơi chút xấu hổ, tuy rằng cô rất nhanh che dấu, nhưng vẫn tránh không khỏi cặp mắt lợi hại của Thiên Tứ, phát giác hình như cô đang che giấu chuyện gì.

Mọi người gật đầu. Thì ra là thế, khó trách muốn tới dự tuyển bảo mẫu lương cao, bởi vì nhìn tuổi còn khá trẻ, mà làm bảo mẫu lại hơi ngại tuổi trẻ.

Quan Thiên Tứ ngồi đối diện, ánh mắt thâm thúy như sao đêm, lặng lẽ dừng ở quai hàm đang bị nhét đầy đồ ăn của cô.

Phát giác mình bị cô hấp dẫn quá sâu, vẫn làm cho hắn cảm thấy hoang mang.

Cô xinh đẹp sao? Tuyệt không.

Cô có mị lực sao? Vẫn còn kém xa!

Như vậy. . . . . Rốt cuộc là nguyên nhân gì làm mình nhìn cô không dời mắt được?

Mỗi một phương trình đều có thể có một cách giải, nhưng vấn đề này hẳn tìm không ra đáp án, duy nhất có thể xác định chính là, hẳn nhìn cô rất thuận mắt.

“Tôi. . . .” Sài Xảo Quyên mở miệng muốn nói lại thôi.

Nhã U lương thiện thông minh cười hỏi: “Cứ ăn tự nhiên, đừng khách khí, có chuyện cứ nói.”

“Đúng vậy, còn cần cái gì, cứ việc mở miệng.” Ngưng Ngọc nhiệt tình tiếp đón.

“Đồ ăn thật phong phú, cũng thật nhiều, tôi cho dù ăn ba ngày ba đêm cũng ăn không xong, chỉ là. . . .”

Ngưng Yên nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ, ôn nhu cổ vũ: “Có vấn đề gì, nói ra không sao đâu.”

Phải không? Vậy sẽ không khách khí.

“Tôi muốn đổi vị trí với anh ta.” Ngón tay cô chỉ “anh ta”, là Quan Thiên Kinh ngồi đối diện, mà vị trí hẳn đang ngồi, là kẻ bên Quan Thiên Tứ.

Mọi người hạ mi, tất cả đều chung một ánh mắt “có thể lý giải”, không ngờ cô trực tiếp như vậy, cười trộm dưới đáy lòng.

“Cô muốn ngồi đây đúng không? Không thành vấn đề, đổi cho cô.” Thiên Kinh rất tự động cầm chén đĩa nhường chỗ, nhìn cô bằng ánh mắt bội phục. Không tồi, có khí phách!

Sau khi bưng chén đĩa của mình ngồi vào chỗ đối diện, cô nhìn hẳn liếc một cái, bởi vì biết hẳn nhìn cô này giờ.

“Có ý kiến sao?” Cô hừ nói.

Hắn thật sự cảm giác sâu sắc ngoài ý muốn. “Không thể tưởng được cô thẳng thắn như vậy.”

“Còn cách khác sao?”

“Cái gì?”

“Không có việc gì, ăn cơm.”

Cô biết hẳn suy nghĩ gì, cũng biết mọi người suy nghĩ gì, khiến cho bọn họ hiểu lầm rất tốt, chỉ cần cô có thể an ổn ăn cơm một chút, hy sinh một chút không sao cả.

Ai kêu hẳn nhìn cô chằm chằm, giống như mèo nhìn chuột, hại cô toàn thân không được tự nhiên, nuốt cơm giống nuốt viên thuốc.

Hừ, đổi đến ngồi bên cạnh hẳn, cũng không tin cổ hẳn có thể vặn xoay chín mươi độ nhìn cô, trừ phi hẳn không sợ ăn cơm đến nghẹn họng.

Để cho mọi người tùy tiện suy đoán đi, dù sao hẳn cũng sẽ không coi trọng cô, cần gì phải để ý bị hiểu lầm? Bữa cơm này ăn xong, liền tạm biệt không gặp lại!

Sự tình phát triển, thú vị bất ngờ.

“A, con gái người ta thật chủ động!” Thiên Kinh thẳng tính thừa cơ nói móc anh ba một câu.

Câu nói đùa của hẳn đổi lại cái liếc mắt xem thường của Ngưng Ngọc: “Chủ động tốt, ai quy định chỉ có đàn ông mới có thể chủ động, phải không? Chị Ngưng Yên.”

“Chuyện người ta, bên ba cũng đừng can thiệp, miễn cho bọn họ ngượng ngùng, chẳng phải làm trở ngại chứ không giúp gì.”

Nhiều người anh một câu tôi một câu, nói không can thiệp cũng sớm đã can thiệp, không làm trở ngại chứ không giúp gì cũng đã giúp, rõ ràng có tâm đem hai người kết thành một đôi.

Mặc kệ bọn họ nói cái gì, Sài Xảo Quyên một mực mắt diếc tai ngơ, cô tự hiểu rõ bản thân, cũng không mộng tưởng hào huyền, mùi chân gà trong chén mới là thật, ăn cơm! Ăn cơm!

Nói thật, Quan Thiên Tứ thật đã động tâm, nếu cô chủ động như vậy, mà hẳn lại nhìn cô rất thuận mắt, nếu đối tượng là cô, thật cũng không phải không tốt. . . .

“Được rồi, tôi đồng ý kết giao với cô.”

Ầm!

Cô trừng mắt nhìn hắn, cả người giống như bị đông cứng, hiện ra trạng thái kinh ngạc đến ngây người.

Tất cả mọi người bởi vì Thiên Tứ đột nhiên nói ra một câu, chỉ chốc lát sau mừng rỡ, lập tức tranh nhau mà hỏi.

“Anh nói thật sao?”

“Có gì mà kinh ngạc như vậy?” Hắn liếc mắt nhìn Thiên Kinh.

“Wow —— Trời làm đại hồng thủy đó!”

“Không khoa trương như vậy chứ.” Hắn lại quở trách Ngưng Ngọc một câu.

“Đây là chuyện tốt.” Khương Tử Ủy mỉm cười nói.

Ngưng Yên tao nhã nhưng cũng không nhịn cười được.“Ha ha, khó được Thiên Tứ cũng sẽ thông suốt.”

Không khí ở hiện trường vui vẻ cười đùa, đến nỗi anh cả Quan Thiên Tước luôn trầm mặc ít lời, vẫn trầm mặc ít lời.

Nam diễn viên đã mở miệng, như vậy nữ diễn viên đâu?

Sài Xảo Quyên vẫn duy trì trạng thái kinh ngạc đến ngây người, bất quá khóe mắt có chút ẩm ướt.

Trong đôi mắt lạnh lẽo của Quan Thiên Tứ có chút dịu dàng.“Có nhất thiết cảm động đến nỗi muốn khóc sao?”

Cô không trả lời, chỉ là sắc mặt hồng như cây táo ban đầu chuyển sang tái nhợt, bộ dáng có chút kỳ quái.

“Này.” Hắn nhú mày, kỳ quái cô tại sao một chút phản ứng cũng không có.

“Cô ấy làm sao vậy?”

“Có thể là vì hưng phấn quá độ chăng?”

Nhiều người đang thắc mắc không biết làm sao, anh cả thân là bác sĩ nổi tiếng bình thản mở miệng.

“Theo tôi thấy, cô ấy bị ghen rồi.”

“Hả? Thì ra. . . . .”

Cái gì!!

Tim mọi người đập mạnh, đặc biệt là Quan Thiên Tứ. Chuyện này, liên quan tới mạng người!

“Mau! Mau vỗ lưng cô ấy!”

“Vác cô ấy lên lật lại!”

“Anh có lương tâm hay không?”

“Bằng không anh có cái ý kiến hay gì?”

“Cho cô ấy một quyền thì tốt hơn!”

Hiện trường một mảnh hỗn loạn và khản trương, đến nỗi Quan Thiên Tước ít nói trầm mặc nhất trong nhà, vẫn trầm mặc ít lời.

6. Chương 6

Trung học La Dương, tiếng chuông tan học truyền khắp mỗi góc vườn trường, nơi này từng là chỗ cô trải qua thời kì tuổi thanh xuân của mình, mà sau nay, cũng vẫn là nơi Sài Xảo Quyên cống hiến nửa đời sau.

Đã kết thúc tiết học buổi sáng, học sinh giống như con ngựa hoang thoát khỏi dây cương lập tức giải tán, một mình cô ngồi trong phòng học, hai tay hai gác bên gò má nhìn vào khoảng không mà ngẩn người, cũng khẽ thở dài.

Từ hôm qua đến giờ, cô còn không dám tin chuyện mình đã trải qua, Quan Thiên Tứ lại còn nói muốn kết giao với cô?

Hắn nhất định là điên rồi, người đàn ông này không có khả năng coi trọng cô, cô không ngu ngốc, rất rõ ràng điều kiện bản thân.

Tuy nói cô không phải xấu, nhưng xấu đẹp bởi vì đối lập đem ra so sánh mà cảm thấy thua kém, dù ghép đôi thế nào cũng không tới phiên cô, cho nên cô cự tuyệt, trước khi khuôn mặt xanh mét của Quan Thiên Tứ còn chưa phát giận chuồn mất.

Cô rất ít thở dài, cho nên ngay cả bản thân cũng cảm thấy buồn cười, không thể tin được cô cũng có lúc buồn rầu không sức sống.

“Cô ơi.”

Mấy cô bé học sinh sôi nổi chạy đến trước mặt. Cô Sài là giáo viên dạy tiếng Anh mà các cô thích nhất, tuổi nhỏ như các cô nàng, sẽ đặc biệt chú ý nhất cử nhất động của giáo viên, như là giáo viên đi dạy hắt xì mấy cái, hay là ngẩn người bao nhiêu lần.

Các cô nàng mở to đôi mắt hồn nhiên nhìn cô, Sài Xảo Quyên nhớ rõ, đây là những học sinh hoạt bát nhất lớp.

“Cô giáo có tâm sự sao?”

“Không có.” Cô cười cười trả lời.

“Cô đã thở dài nha, chúng em nhìn thấy hết đó!”

“Hơn nữa là rất dài!”

“Đúng rồi đúng rồi!”

Có rõ ràng như vậy sao?

“Các em suy nghĩ quá nhiều rồi.” Đối với những bé cưng thích tò mò, Sài Xảo Quyên tránh nặng tìm nhẹ trả lời cho qua.

“Nhưng mà hôm nay đi dạy cô ngẩn người đến hai lần.”

“Viết bài lên bảng viết sai bốn lần.”

“Phần viết cũng rớt sáu lần.”

Sài Xảo Quyên cười đến vẻ mặt xấu hổ, nếu các cô bé này đi học cũng chuyên tâm như vậy thì tốt rồi.

“Làm giáo viên cũng có phiền não hả?”

“Giáo viên không cần sáng tác hoặc thi thố.”

“Còn có thể quản lý người khác.”

Những cô bé học sinh ngây thơ, chọc Sài Xảo Quyên bật cười.

“Đương nhiên có chứ, thế giới người lớn phức tạp như vậy, không giống các em, làm học sinh rất tốt, cuộc sống đơn thuần không toan tính.” Nói xong, cô lại thở dài.

“Phiền não của chúng em mới nhiều!” Các cô bé cùng kêu lên kháng nghị.

“Hả? Nói nghe một chút.”

“Ngày mai phải nộp bài tập toán, đến giờ em vẫn chưa làm được đề nào, nhất định sẽ bị “bánh nướng” sửa chữa.”

““Liều yêu” mới ác, uy hiếp chúng em cuối tuần nếu nhớ sai một chữ thơ Đường, liền đánh nhéo một cái, nghĩ đến thôi cũng làm da cảm thấy rát.”

“Mình mới thăm, “Trái bom không nổ” (mụn) trên mũi tôi còn chưa phồng lên, hại mình cũng không dám đi ra ngoài gặp người.”

“Bạn thì tính gì, Tiểu Phương lớp bên cạnh còn có “bắc đầu thất tinh” (bảy mụn ruồi), so với bạn ấy thì bạn chỉ là mấy ngôi sao nhỏ!”

Sài Xảo Quyên nghe xong gơ tay kêu tạm dừng: “Chậm đã, ai là “bánh nướng”?”

“Thầy dạy toán đó, mặt ông ấy vừa to vừa tròn, cho nên biệt danh là “bánh nướng”.”

” “Liều yêu” là ai?”

“Cô giáo quốc văn, thất lưng của cô ấy thật sự gầy khủng bố, giống yêu quái, cho nên tất cả mọi người kêu cô ấy là “liều yêu”.”

” “Trái bom không nổ” kia lại là cái gì?”

“Là cô giáo Tô, cô ngay cả tên này cũng chưa từng nghe qua sao? Chính là đậu thanh xuân (mụn nhọt) đã chín, không đưng không có việc gì, đưng một cái sẽ phun đầy loại “đậu” này.”

Mặt của cô đen một nửa.

“Như vậy. . . . . Bắc đầu thất tinh là?”

“Chính là mấy cục mụn nhọt, sắp hàng hình dạng giống bắc đầu thất tinh, cô hiểu chưa?”

Trong khoảng thời gian ngắn, cô chỉ có thể dùng trạng thái không nói gì mà chống đỡ hình dung tâm tình giờ phút này. Thật không hiểu học sinh bây giờ suy nghĩ cái gì, đi học không bằng lúc trước cô chăm chỉ học tập, thành tích cũng không tốt so với thời của cô, nhưng nói các cô nàng ngốc, thì lại có thể nghĩ ra nhiều sáng ý ngay, chỉ có thể nói học sinh bây giờ đem não đưng ở chỗ khác thôi.

Hai tay cô chống thất lưng, bày ra quyền uy giáo viên, chuẩn bị giáo huấn thật tốt những con người thời đại mới làm người ta khốc không được cười không xong này.

“Cái này của mấy em không gọi là phiền não, chỉ có thể xem là lời than trời trách đất, giáo viên không giống các em, phiền não của chúng tôi là chính sự.”

Các nữ sinh le lưỡi, vội vàng giả dạng bộ dáng làm ra vẻ đáng yêu, vô tội.

“Vậy cô đang phiền não chuyện gì?”

“Nói các em cũng không hiểu, chuyện người lớn con nít đừng hỏi đến.”

Các cô khẽ nhìn nhau, nhất trí lộ ra nụ cười lém lỉnh như trộm, cùng kêu lên nói: “Thì ra là —— chuyện yêu đương!”

“Các em ——” Cô tức giận hai gò má đỏ bừng, xắn tay áo lên. Được lắm! Không thể không giáo huấn mấy quỷ nhỏ này mà!

Các cô thoáng chốc lập tức giải tán, vừa cười vừa đảm bảo đã rời xa địa bàn nguy hiểm.

Sài Xảo Quyên bật cười lắc đầu, thật sự phục đàn quỷ nhỏ này, nhưng mà các cô nàng ngây thơ hoạt bát thật làm tâm tình cô tốt lên không ít. Duỗi thân người, tự nói với mình muốn nghĩ cũng không nên, cho tới giờ cô không phải dạng người thích để tâm vào chuyện vụn vặt, lại thở dài nữa cũng không giống tác phong của mình!

Cô cầm lấy sách giáo khoa đi ra phòng học, toàn thân đắm chìm trong ánh mặt trời chiếu rọi trên hành lang, giữa hai tiết học chiều còn có một khoảng thời gian lớn, mà thời tiết lại sáng sủa như thế, nên dùng thời gian vào chỗ nào đây?

Linh cơ vừa động, có rồi!

Có một chỗ tốt không ai biết đến, dù vậy trước khi đi cô nên mua ít cống phẩm tốt tế cúng miếu ngũ tạng của mình.

Quyết định xong, tâm tình lại vui vẻ, dứt bỏ phiền não thế tục, thân ảnh khoáng hoạt như nhảy nhót lướt đi, bắt đầu dạo chơi!

Từ lúc Quan Thiên Tứ một bước đi vào trung học La Dương, lập tức được không ít người chú ý.

Hắn cao lớn, anh tuấn, thần sắc rạng rỡ tự tin, hơn nữa một thân tây trang xám đậm thẳng thớm, xuất hiện ở sân trường La Dương, làm không ít nữ sinh phát ra tiếng bàn luận, kinh ngạc rồi bàn luận.

Hắn chưa từng nghĩ mình sẽ có một ngày trở lại trường cũ, rời đi Đài Loan nhiều năm, ngoại trừ nhà họ Quan, không có gì đáng giá để hắn lưu luyến, trường học cũng vậy, nơi này chẳng qua là không gian bắt buộc hắn phải trải qua một thời gian ngắn. Nhưng mà hiện tại, đã có động cơ làm hắn muốn trở lại đây.

Trong phòng học, một đám mắt to tò mò nhìn lên hắn qua cửa sổ, hắn vừa nhìn ..., tất cả mắt to đều ngưng ngừng trốn đi, chờ hắn quay mặt sang chỗ khác, mắt lại sáng như đèn lồng nhỏ, dõi theo thân ảnh hắn ngập tràn chờ mong. Cảm giác này rất giống đi trong sơn động tối tăm, bị một đám dơi giám thị.

Trước khi tìm người, hắn phải hỏi đường trước. Dùng nụ cười làm mê đắm lòng người làm mỗi nhử, phương pháp này từ trước đến nay lớn nhỏ thông sát, chỉ cần là động vật giống cái thì không thể kháng cự, lập tức hắn đã bắt được một con trong đám dơi đó.

“Cô Sài dạy Anh văn đang ở đâu?”

“Không biết. . . . .” Nữ sinh nhử nhắn bị nụ cười anh tuấn của hắn mê đắm thần hồn điên đảo, vội vàng trả lời tiếp: “Nhưng mà em biết cô Lâm, cô Trương với cô Ngô ở đâu, bọn họ cũng đều là giáo viên tiếng Anh, em có thể mang anh đi tìm ——”

“Cảm ơn.”

Không nói nhiều vô nghĩa, hắn lại bắt thêm mấy con con dơi hỏi duy nhất một câu, vẫn không thu hoạch được gì. Cuối cùng bất đắc dĩ, đành phải đi về phía văn phòng, tuy rằng hắn không nguyện ý bước vào nơi đó, nhưng vì tự mình đến bắt cô, cũng chỉ có hy sinh .

Vừa nghĩ tới chuyện ngày hôm qua liền bốc lên lửa giận. Cô chết tiệt, lại dám đào tẩu trước mặt hắn! Sĩ nhục này không thể chỉ đòi lại gấp đôi từ đầu số là cô mà thôi đâu!

“Làm phiền, tôi muốn tìm cô giáo Sài.”

Từ trước đến nay văn phòng giáo viên vô vị không thay đổi, không có gì chuyện gì mới, đột nhiên xuất hiện một vị khách đặc biệt muốn tìm người, làm cho ánh mắt nhiều người toàn bộ sáng lên trông thấy, nhất là giáo viên nữ.

“Anh tìm. . . . . cô Sài Xảo Quyên phải không?”

“Đúng vậy.”

Anh ta là ai vậy nhỉ? Trong lòng bọn họ càng không ngừng đoán mò, ánh mắt thỉnh thoảng trực tiếp đánh giá cao thấp hắn.

Người trung niên ở đây chiếm đa số, người quá đẹp như Quan Thiên Tứ, chói mắt như siêu sao giá lâm, trong đó một nữ giáo viên có thâm niên đầy gọng mắt kính lão.

“A! Tôi nhớ ra rồi, em là Quan Thiên Tứ đúng không? Là người có thành tích học tập tốt nhất từ khi trường bắt đầu giảng dạy?”

Nhắc nhở của bà, làm cho các giáo viên khác nhất thời cảm thấy nhìn quen mắt cũng bưng tỉnh đại ngộ, cũng gia nhập hàng ngũ hô to gọi nhỏ.

“Quan Thiên Tứ, thật là em sao?”

“Thật tốt quá, học trò giỏi của chúng ta quay về thăm trường cũ!”

“Ái chà, em đã cao lớn như vậy, thiếu chút nữa không nhận ra!”

“Tôi đã nói là người nào dễ nhìn, thì ra là bạn học thành tích cao nhất trường.”

“Quả nhiên là tuần tú lịch sự nha, ha ha ha ——”

Chi tra chi tra chi tra chi ——

Cho nên nói, hần tuyệt không nghĩ muốn bước vào nơi này, mỗi lần đến đều giống cái chợ, chen đến trước mặt hần hầu như đều là những giáo viên nữ sắp về hưu, đều đã bao nhiêu tuổi rồi còn có thể đỏ mặt, vừa thấy đến hần liền lèo xèo thì thầm không ngừng, hoàn toàn đã quên mục đích hần đến đây, lúc học quốc trung như thế này, hiện tại cũng vẫn là như vậy.

Còn tiếp tục nữa, chỉ sợ đến bầu trời tối đen các bà đây vẫn chưa ngậm miệng.

“Thật xin lỗi, tôi không phải Quan Thiên Tứ.”

Lời hần nói ra thành công làm cho mọi người an tĩnh lại, toàn bộ giật mình ngẩng ngốc nhìn hần.

“Em không phải Quan Thiên Tứ?”

“Sao có thể như vậy?”

“Có người giống nhau đến vậy sao?”

“Em có nói giống không?”

“Thật mắc cười! Ha ha ha ——”

Chi tra chi tra chi tra chi ——

“Tôi là em trai song sinh của anh ấy.”

Câu nói hai thành công làm cho mọi người im lặng, mọi người trừ bỏ giật mình, còn vẻ mặt nghi hoặc, bắt đầu lén nghị luận.

” Thằng bé tư chất được nuôi dưỡng tốt là song bào thai sao?”

“Không biết, không có nghe nói qua.”

“Cô không phải đã dạy lớp em ấy sao?”

“Đã dạy với chuyện biết hay không có quan hệ gì?”

“Cô nhìn vẻ mặt nghiêm túc của em ấy đi, không giống đang nói giỡn.”

“Không sao, không quan hệ, giống nhau đều rất tuần tú! Ha ha ha ——”

Chi tra chi tra chi tra chi ——

“Vậy anh chàng đẹp trai, anh em đâu?”

“Anh ấy đã chết rồi.”

Hiện tại, mọi người rất cuộc cười không nổi, chỉ còn ghen hợm nhìn trần trối, nói không nên lời.

Quan Thiên Tứ nhìn lướt qua mấy lão Ma Tước. Tốt lắm, cuối cùng hoàn toàn câm miệng rồi.

“Sài Xảo Quyên đang ở đâu?”

“Ách. . . . . Không biết. . . . .”

“Vậy à? Quấy rầy rồi.” Sau khi hơi khom người chào, hấn cũng không quay đầu lại rồi đi văn phòng, phía sau lần hai lâm vào một mảnh cảm thán anh tài sớm ra đi chi chi tra tra.

Hỏi học sinh và giáo viên, lại không một người biết bóng dáng của cô, mà khi hấn bước vào trường, cũng đã hỏi thăm bảo vệ trường cô vẫn chưa rời trường, tìm kiếm khắp nơi không thấy cô, như vậy cũng chỉ có một khả năng .

Quan Thiên Tứ nở nụ cười siêu đẹp, trực tiếp đi đến một góc vườn trường, chỗ khu cây cối rậm rạp.

Quả nhiên!

Đẩy ra lá cây, cô đang nằm ngủ say dưới tàng cây, trên tay còn cầm một quyển sách đang đọc nửa chừng, bên cạnh có miếng sandwich còn một nửa, và một ly nước ép hoa quả tươi chỉ còn một ít.

Cô cũng thoải mái thật!

Ánh mắt sâu sắc khóa trụ đóa hoa trắng nhỏ ẩn dưới tàng cây này. Mới từ trong tay hấn đào thoát liền chạy tới nơi này tiêu dao tự tại, chẳng những ngủ đến hạnh phúc ngọt ngào, miệng còn mỉm cười, một chút dấu hiệu áy náy bất an cũng không có, nghĩ hấn tuyệt đối tìm không ra cô phải không?

Hấn đánh giá cảnh vật bốn phía, hoa cỏ cây cối quen thuộc làm hoài niệm, nơi này cũng từng là thiên đường nghỉ ngơi của hấn, dù vậy cho tới bây giờ hấn chưa từng chú ý, thì ra sau rừng cây còn có một động tiên.

Ừ, nơi này đích thật là nơi ẩn thân tốt nhất, ba năm quốc trung hấn lại không phát hiện.

Quan Thiên Tứ không vội đánh c cô, hấn lặng lẽ đi vào, nằm nghiêng kế bên cô, hai người chen chúc cảm giác thật tốt. Cảm giác bụng có hơi đói, liền cầm lấy sandwich còn lại một nửa, một bên ăn một bên nhìn khuôn mặt cô, ánh mắt chuyên chú dừng ở một khối sưng đỏ trên trán, cảm thấy có chút đau lòng, đó là kiệt tác ngày hôm qua bị hấn dùng đồ vật K trúng. Hấn cầm nước trái cây của cô uống, thuận tiện lật lại cuốn sách của cô, thì ra là tập thơ tiếng Anh.

Hấn nhớ rõ, khi thi Anh văn toàn quốc năm ba quốc trung, trường học cử hai người bọn họ đại biểu tham gia, khi phát biểu thành tích, cô chỉ kém hấn 0.1, trung học La Dương là trường duy nhất từ trước tới nay đồng thời giành được cả quán quân và á quân, lúc ấy hiệu trưởng và các thầy cô giáo đều cực kì hưng phấn..., bởi vì này chính là kỳ tích trước nay chưa từng xảy ra.

Nhưng ở buổi khen thưởng, hấn lại chú ý tới vẻ mặt cô đơn trên mặt cô. Còn tưởng rằng cô giống những học sinh bình thường khác, sẽ vì hạng khó đạt được này phần khởi, không biết tại làm sao, hấn rất để ý phản ứng của cô.

Có lẽ. . . . . Chính là từ lúc đó, mình đã chú ý đến sự tồn tại của cô?

Thiên hạ bên cạnh trở mình, khuôn mặt xoay về hướng hấn, đồng phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, có lẽ là chỗ bình thường cũng đủ xoay người đột nhiên chật hẹp, cho nên dần dần tỉnh lại.

Cái gì vậy?

Sài Xảo Quyên mơ mơ màng màng mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, cảm thấy hôm nay thật nóng, mắt mở được hơn nửa mới nhận ra được chuyện gì. Thì ra thật sự có cái gì. . . . .

Dọa!

Toàn thân cô đột nhiên chấn động. Có người nằm kế bên người mình, hơn nữa còn là đàn ông!

Tầm mắt thuận theo một loạt nút áo sơ mi chính tề nhìn lên, toàn thân cứng đờ, cô bắt gặp khuôn mặt tuần mỹ mang chút tà khí.

Gặp quỷ! Gặp quỷ! Gặp quỷ!

“Vì sao mà mỗi lần gặp tôi em đều làm như gặp quỷ, một chút tiến bộ cũng không có.” Quan Thiên Tứ mặt nhăn mày nhíu, cô sao không giống với những cô gái khác vì quá sung sướng vui vẻ mà bật khóc?

“Đổi lại là anh, mở to mắt đột nhiên nhìn thấy một cái đầu, không phải rất khủng bố còn gì.”

Cái này rất dễ mắc bệnh tim đó! May mắn trái tim cô đủ mạnh, nếu không sớm đã bị hù chết không biết nhiều lần.

“Dám nói chuyện với tôi như vậy, chỉ có một mình em.” Lời nói của hắn mang tính uy hiếp, hơn nữa khoảng cách của hai người lúc này dường như ngày càng gần, cô đang trong vị trí bất lợi.

Cô co rúm lại: “Tôi cũng không có trêu chọc anh.”

“Không đúng.” Khuôn mặt hắn ngày càng gần, vẻ mặt tà khí: “Em đã trêu chọc tôi, sau ngày hôm qua.”

Giọng nói trầm thấp khàn khàn mang nhiệt khí, làm cô thoáng run rẩy. Anh ta sẽ không tính đổ tội cho cô, rồi mới ta cần cứ tự nhiên mà lấy chứ?

Điều này sao có thể? Cô ngoài việc học ra, trên người thật sự không có gì đáng giá để anh ta chú ý.

“Anh thật sự tìm kiếm đối tượng, tôi không đẹp, lại không có mị lực, cả người thật sự không có gì hấp dẫn, nếu anh muốn tìm bạn gái, hắn là nên tìm người điều kiện xứng đôi với anh, mà không phải người bình thường như tôi.”

Sự cố gắng thuyết phục của cô đổi lấy nụ cười tà khí của hắn: “Nhưng mà tôi rất có hứng thú với em.”

“Nhất thời nhảm lẫn sẽ là tiếc nuối không bù lại được cho đến hết đời, tôi không biết anh coi trọng điều gì nhất, nhưng mà tôi có thể tin, hứng thú của anh đối với tôi sẽ không kéo dài, nếu sẽ không kéo dài, làm sao lại phải cực khổ lãng phí thời gian quý báu của anh?”

“Em bởi vì vậy mà không đồng ý?”

Trong giọng nói dịu dàng ẩn chứa một mối nguy hiểm, vừa nghe ra mùi thuốc súng, cô lập tức khéo léo thay đổi cách nói.

“Ai không khát vọng được người đàn ông đa tài đa nghệ lại bộ dạng anh tuấn coi trọng? Chỉ cần là con gái thì ai mà chẳng thích, hơn nữa anh ưu tú như vậy, được ngài coi trọng là vinh dự của bản thân, nhất định có rất nhiều cô gái hâm mộ chết tôi.”

Quan Thiên Tứ nâng mi, cô cũng thật cố gắng nói ra, cũng hiểu được chuyện nên nịnh hót hắn.

Hắn vươn tay lướt nhẹ trên khuôn mặt phấn nộn, ngắm nhìn những sợi tóc mai bên vành tai, muốn trêu đùa cô nhóc nghĩ một đằng nói một nẻo lại muốn được bình yên này.

“Một khi đã như vậy, em còn gì phải do dự chứ?”

“Tôi sợ bị bỏ nha, nếu kết giao với anh tôi nhất định rất nhanh sẽ say đắm vào, nếu anh không cần tôi nữa, tôi nhất định không thể chấp nhận chuyện này, chẳng những mỗi ngày bám theo anh, còn có thể một khúc hai nháo ba thất cổ bắt anh hồi tâm chuyển ý. Đừng nhìn tôi bề ngoài giống người lý trí, kỳ thật trong thâm tâm tôi, một khi thật sự yêu một người, tựa như oan hồn bám theo anh đến chết, thật rất đáng sợ!”

Cô biết Quan Thiên Tứ ghét nhất bị con gái bám dính hắn, khi học quốc trung điểm ngộ đào hoa của hắn tin đồn không ngừng, nhiều đến có thể sửa sang lại thành một quyển từ điển lớn lấy cung tuần tra, nói như vậy hắn là có thể dập tắt triệt để hứng thú của hắn đối với mình thật là tốt rất tốt!

Nhìn chăm chú biểu hiện của cô cực kỳ kích động không ngừng nỗ lực diễn trò, Quan Thiên Tứ không giận trái lại thấy vô cùng thú vị. Phụ nữ diễn trò hắn gặp không ít, công lực của mình có thể nói tu luyện đến lô hỏa thuần thanh (dày công tôi luyện), trong lòng cô có bàn tính gì hắn nhìn không ra sao?

Hắn phát hiện mình thực thích cùng cô chơi cuộc chiến tâm lý, càng muốn nhìn xem cô nhóc kia phải tự bào chữa ra sao, cho nên cũng không vạch trần cô, thuận theo màn trình diễn của cô.

“Thì ra em lo lắng chuyện này. Yên tâm, tôi không phải loại người có mối nói cũ, đừng nhìn tôi bề ngoài rất vô tình, kỳ thật trong thâm tâm tôi, giống em vậy một khi yêu đối phương thật lòng, sẽ giống oan hồn bám người ấy đến chết mới thôi, cho nên chúng ta là trời sinh một đôi, xứng đôi không ai sánh bằng.”

Lời hắn nói ra làm cô vừa sợ lại hoảng, muốn diễn cũng diễn không nổi nữa. Tại sao sự tình phát triển không giống với mong muốn của mình? Không nên có kết quả này chứ! Anh ta phải bày ra biểu hiện chán ghét, mới phù hợp hình tượng đại thiếu gia vô tình lạnh như băng của anh nha!

Tay ban đầu treu đùa tóc mai của cô, sửa thành nâng cằm của cô lên.” Nhìn em giống không quá cao hứng?”

“Không. . . . . tôi, tôi chỉ là rất ngoài ý muốn, không thể tin được biết sao vận may. . . . .”

“Em thật đáng yêu.”

Mặt hắn dần tới gần, ý đồ rõ ràng.

Sài Xảo Quyên bắt đầu luống cuống, cô có thể thuộc lòng ba trăm bài thơ Đường, biết rõ tất cả phương trình toán học các cấp, ngay cả thành ngữ tiếng Anh khó nhất đều không làm khó được cô, lại chỉ có thể nộp lên giấy trắng trong tình yêu nam nữ.

Cô chưa từng trải qua tình cảm nam nữ, càng đừng nói cùng đàn ông con trai từng có thân mật tiếp xúc, ý đồ của Quan Thiên Tứ, làm cô hít khí liên tục, mắt thấy hắn sẽ hôn cô ——

Không!

Tay cô đứng lúc ngăn trở môi hắn tới gần. Nguy hiểm thật! Chỉ còn năm centimet mà thôi.

“Em. . . . .” Đôi mắt đen trong suốt bắn ra tia lửa dữ dội.“Sẽ không đối gạt tôi chứ?”

“Không phải, anh đột nhiên muốn hôn người ta, không hiểu người ta chưa kịp chuẩn bị sao?”

“Bộ dáng thẹn thùng của em thực mê người, đừng sợ, tôi sẽ thật dịu dàng.”

Lấy tay phải của cô ra, tiếp tục tiếp cận, ở khoảng cách mục tiêu chỉ còn suýt soát ba phần, lần này ngăn trở hắn, là tay trái của cô.

Hắn nhíu mi.“Lại làm sao vậy?”

“Ban ngày ban mặt, không tốt lắm đâu?”

“Có vấn đề gì?”

Ngay cả tay trái của cô cũng bắt lấy, làm cho càng gần thêm.

“Nơi này là trường học đó!”

“Thì tính sao?”

Thường c bộ dáng kích động của cô thật thú vị, tuy rằng là cố ý đùa cô, nhưng bất tri bất giác mình nhưng lại cũng bị treu chọc đến tâm viên ý mã (sớm nắng chiều mưa, đứng núi này trông núi nọ).

“Nếu như bị học trò nhìn thấy thì gay rồi.”

“Không có người đến đâu.”

Hắn hiện tại biểu tình có thể nói mười phần mười là sắc lang chính hiệu, dục hỏa đốt người, túm chặt không nhả!

Sài Xảo Quyên nhắm chặt hai mắt. Xong rồi, xong rồi! Chỗ này không còn khe hở nào chạy thoát được!

Lúc này đột nhiên truyền đến tiếng cười đùa của một đám học sinh, thanh âm từ xa đến gần, hình như mới học xong môn thể dục, nơi có bóng mát này là một chỗ tốt nên đi đến nghỉ ngơi, ngồi xuống đất ngay vị trí kế bên lùm cây vị trí của họ.

Quan Thiên Tứ mặt thực thối, thực thối, chính thời điểm phấn khích nhất, cố tình chạy tới mấy con Ma Tước âm ỉ phá hư chuyện tốt của hắn.

Hắn đã rất không vui, cố tình còn có người dám cười trộm.

Quan Thiên Tứ mắt lạnh nhìn cô dưới thân, nguyên nhân chính là vì được cứu kịp lúc mà mừng thầm không thôi, làm cho hắn khó chịu hơn, mà thời điểm khi hắn đang khó chịu, có người sẽ gặp họa lớn.

Hắn sẽ cho cô biết, ở trước mặt hắn không cần cao hứng qua sớm.

Cho nên, hắn mạnh mẽ kiên quyết hôn cô.

7. Chương 7

Trong đầu Sài Xảo Quyên trống rỗng!

Hai tay của cô bị mười ngón của hắn chặt chẽ kiềm chế, thân hình nở nang ép tới cô không thể động đây, mà cái miệng nhỏ nhắn khi hắn mạnh mẽ đoạt lấy kêu không ra một chữ.

Hắn thật gian trá! Đoán chắc cô không dám kêu ra tiếng, nếu bị học trò phát hiện, cô sẽ xấu hổ đến xấu hổ vô cùng, người này căn bản là người nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của!

Nụ hôn này đến rất đột nhiên, hai môi tiếp xúc rung động vượt quá tưởng tượng của cô, giống như bị luồng điện làm giật, toàn thân run rẩy. . . . .

Ặc —— trấn định! Chẳng qua là môi chạm môi mà thôi, không có gì cùng lắm thì, nhiều lắm đầu lưỡi chạm đầu lưỡi. . . . .

Cái gì?! Hắn. . . . . Hắn. . . . . Hắn tại sao có thể xông thẳng cắm địa tư nhân như vậy?

Ấy —— bình tĩnh! Bằng không cô sẽ bị sốc mất, lúc này biện pháp tốt nhất chính là phân tâm.

Nhớ rõ không biết xem qua ở quyển sách nào, cái gọi là hôn môi chính là động vật lưỡng tính tiến hành trao đổi nước bọt. Hôn môi sẽ tác động lên hai mươi bảy cơ mặt trên người, đạt tới hiệu quả mát xa, hôn môi còn có thể xúc tiến hormone phân bố tràn đầy, có thể hỗ trợ nâng cao hệ miễn dịch, hôn môi phải . . . . .

Ý c của cô mơ mơ màng màng, phân không rõ mình là ở trên mặt đất hay là đám mây, chỉ biết là đang ở trong ngực cực kì rộng rãi, động tác thật bá đạo, dưới trời xanh mây trắng cướp đi nụ hôn đầu tiên ngưng ngừng của cô.

Đối với Quan Thiên Tứ mà nói, đây là thể nghiệm kích thích nhất, cả người hắn máu nóng chạy rần rần, cùng lúc là bởi vì bên cạnh có người, trong tình huống không thể bị phát hiện, hôn cô thành khiêu chiến kích thích, làm cho hắn vừa hôn liền nghiện, không muốn buông cô ra.

Hắn cường hãn chế phục cô, chậm rãi đem nhu tình tràn đầy dành tặng vào miệng cô, nhưng cô nhóc kia động tác không phải trúc trắc bình thường, mà là cực kì trúc trắc, hôn cô như đang thở gấp, nếu hắn cần một cô gái nhiệt tình, tất yếu sẽ tìm thời gian thật tốt mà giáo dục cô.

Không biết qua bao lâu, cô mở to đôi mắt hỗn loạn, trên đầu là bầu trời quang đãng, bên người một mảnh cây cỏ xanh rì, sự yên lặng giống như toàn bộ thế giới chỉ có hai người bọn họ. . . . .

Hả! Sự yên lặng?

Cô bỗng nhiên hoàn hồn, lúc này mới phát hiện đám học sinh sớm không thấy bóng dáng, thân thể của cô còn bị hắn áp chế, mà nội y của mình hỗn độn, bộ ngực sữa hơi lộ ra bị hắn hôn lộ ra hồng nhuận làm sáng bóng.

“A ——”

Cô kinh hoảng sửa sang lại dung nhan đã không biết đã ra hình dạng gì, quả thực xấu hổ đến vô cùng xấu hổ, nếu cô không đúng lúc ngăn cản, bị hắn chiếm đi tiện nghi chẳng phải càng nhiều sao.

Sặc, thiếu chút nữa.

Quan Thiên Tứ dù bận vẫn ung dung nằm nghiêng, một tay chống đầu đem sự bối rối của cô thu vào đáy mắt đang chứa nét cười, bên miệng còn lưu hương vị của cô, vẫn còn dư vị tuyệt vời.

“Có vấn đề gì, chỉ là một cái hôn mà thôi.” Hắn lạnh nhạt nói, rất nhiều người cầu còn không được!

“Bắt đầu chỉ là một cái hôn, ngực của tôi thiếu chút nữa bị anh xem hết!” Cô kháng nghị.

“Xem sớm xem muộn còn không phải giống nhau.”

Cô hít sâu một hơi, từ ngày hôm qua cho tới hôm nay, Quan Thiên Tứ càng làm cô kinh hách nhiều hơn, cùng hẩn ở chung càng lâu, càng phát hiện hiểu ra hẩn là người bá đạo cỡ nào lại không làm theo lẽ thường thể tục.

Ở trên cổ tán tỉnh, không phải chuyện mà người bảo thủ như cô làm ra. Ai lại nghĩ được, học sinh xuất sắc nhất từ trước đến nay của trung học La Dương, lại làm ra chuyện kinh thể hải tục như vậy.

Cô sợ tới mức chết khiếp, hẩn lại nghĩ ngạc nhiên, người đàn ông này cô ứng phó không nổi!

Nói trắng ra, cô lại muốn chạy thoát thân.

Nhưng mà ý muốn chạy trốn của cô, đã sớm bị hẩn liếc mắt một cái hiểu rõ.

“Còn muốn chạy?”

Cử chỉ của hẩn mặc dù thông dong, nhưng tay bắt lấy góc váy của cô gọn gàng nhanh lẹ, cô ngốc này dưới tình huống như vậy, còn có thể giống ngày hôm qua chuồn mất sao?

Sài Xảo Quyên tin rằng nếu không cho hẩn một câu trả lời vừa lòng, hẩn tuyệt đối sẽ kéo váy cô xuống, kế tiếp phát triển sẽ không là cấp phổ thông như ban nãy, mà là cấp hạn chế.

“Tôi còn có tiết dạy.” Cô xoa tim đập nhanh, ánh mắt chân thành khẩn cầu lòng từ bi của hẩn tạm thời buông tha cô.

Quan Thiên Tứ ngồi dậy, đồng thời một tay xoa cổ của cô, nhẹ nhàng xoa bóp, tự nhiên như cô là vật sở hữu của mình.

“Sau khi tan học, anh ở cửa trường học đợi em, được chứ?” Giọng nói có chứa từ tính kia nghe thật hay, chính sự dịu dàng trong đó cũng đã hạ cổ cô.

Cô không tự chủ gật đầu, cảm thấy bên tai hơi nóng làm xấu hổ.

“Em sẽ không chạy trốn mà làm anh chờ đợi vô ích, phải không?”

Cô lại kìm lòng không đậu lắc đầu, cảm thấy cả người đều mềm nhũn.

“Tốt lắm, nhớ kỹ một chuyện, em là bạn gái của anh, không thể để cho người đàn ông khác chạm vào, hiểu không?”

Cô lại nghe xong gật đầu, đã sớm không biết hai chữ phản kháng viết như thế nào.

Cô nhóc thuận theo làm hẩn mười phần vừa lòng, đỡ lấy sau gáy của cô dịu dàng kéo về phía mình, môi của hẩn lần hai dán lên môi hồng, cạy mở hương thơm khuôn miệng nhỏ nhắn, quần lấy lưỡi đỉnh hương, mút lấy ngọt ngào mà hấp thụ linh hồn của cô, thẳng đến cảm thấy mỹ mãn mới buông cô ra.

“Đi thôi.”

Sài Xảo Quyên bị hôn đến thiếu dưỡng khí, suy nghĩ chấy sạch thần trí không tỉnh táo, từ lúc rời đi đến khi trở về phòng học cả giai đoạn này cô hoàn toàn không ấn tượng, khi hoàn hồn đã bước vào phòng học rồi.

Suốt hai tiết dạy, cô lại ngẩn người năm lần, viết sai bảng bảy lần, phần viết rớt chín lần, ngay cả sách giáo khoa cũng cầm ngược, đón lấy ánh mắt tò mò của đám học sinh đang còn sững sờ.

“A~~ cô giáo hôm nay thật lạ!”

“Cô ấy có linh hồn hay không nhỉ?”

“Tiểu Thiển lớp bên cạnh nói, buổi sáng có giờ cô dạy lớp họ cũng như vậy.”

“Vậy lời đồn kia là thật hả?”

Các nữ sinh nhìn nhau, cười trộm, rất có ăn ý cùng nói nhỏ.

“Chắc —— là! Yêu rồi!”

Ngồi ở nhà ăn, trên bàn bày ra món ngon mỹ vị, Sài Xảo Quyên là người biết tích phúc, nếu là lúc trước, cô nhất định sẽ rất vui vẻ sung sướng mà hưởng thụ, chính là Quan Thiên Tứ ngồi đối diện, hại cô trong lòng bất ổn, muốn ăn cũng không như lúc trước ăn tốt như vậy.

Vừa rồi khi tan học, vậy mà Quan Thiên Tứ lại ở thời điểm có trước mặt nhiều người bắt cô đi, không biết có bao nhiêu người trừng lòi mắt, có thể nói chuyện này đã trở thành tin tức nóng cho toàn bộ giáo viên, ngày mai đến trường học — chắc chắn bị nghiêm hình khảo vấn.

Lại lấy chuyện bước vào nhà ăn mà nói đi, chỉ là tầm mắt của phái nữ thôi cũng bắn tới đây cũng không ít, Quan Thiên Tứ rất đẹp trai, mà một người đàn ông đẹp trai như vậy lại cùng một cô gái tướng mạo bình thường hẹn hò, không bị người khác chú ý mới lạ.

Cô trộm nhìn hần, gơ tay nhấc chân đều toát ra khí chất cao quý. Hừ, ăn đến nhả nhận tao nhả như vậy, khi ăn cô lại giống hổ đói bỏ nhào tới.

Thật sự là một con sói đội lớp cừu! Sài Xảo Quyên dưới đáy lòng âm thầm nén giận, cũng trách mình không dùng được, chẳng qua bị hôn một cái, đầu óc liền trì trệ, thất điên bát đảo, làm hại cô trước mặt học trò biểu hiện thất thường, còn như vậy nữa, cô nhất định phải nói rõ ràng cặn kẽ với hần, sau này không thể như vậy.

“Em là lần đầu tiên hôn môi?”

Phụt!

c ăn cô mới cho vào miệng toàn bộ phun ra.

“Tại sao anh —— hỏi vấn đề này?”

“Có gì không thể?” Hần muốn hỏi liền hỏi, đầu thêm suy nghĩ nhiều như vậy.

Sài Xảo Quyên lau miệng, thuận tiện lau mồ hôi lạnh ở thái dương, thật muốn giã chết không trả lời.

“Có phải hay không?”

Người này như thế nào cũng không e lệ nha, mọi người thật sự là bị bề ngoài của hần đánh lừa. Nhìn vẻ mặt của hần, tựa hồ không có được đáp án sẽ không bỏ qua, cô không muốn đắc tội hần, chỉ có thể đỏ mặt trả lời.

“Đúng vậy.”

Thật là, cái này có gì tốt lành để hỏi đầu! Không để ý tới hần, ăn cơm ăn cơm.

“Cho nên em vẫn là xử nữ?”

Phụt!!

“Khụ, khụ khụ ——” Cô chẳng những cười sặc sụa, còn bị sặc.

Quan Thiên Tứ đem khăn tay đưa cho cô. “Không ai giành với em, làm gì ăn thành ra thế này?”

Là ai hại cô văng cơm khắp bàn, lại còn bị sặc!

“Còn không phải bởi vì anh đột nhiên hỏi cái vấn đề này sao.” Cô nhin không được gằm nhẹ kháng nghị, chưa bao giờ thất thố như vậy, đều là hần làm, hại cô trước mặt mọi người phun cơm!

“Em còn chưa trả lời anh.”

Mặt của cô xám một nửa, bữa cơm này ăn xong khẳng định không thể tiêu hóa tốt.

“Cũng giống câu trả lời trên.” Cô có chút dỗi nói. Muốn cười cô sống đến bây giờ ngay cả bạn trai cũng chưa có qua đúng không? Cười thì cười đi, cô không sao cả.

Quan Thiên Tứ thần nhiên mở miệng. “Tốt lắm.”

Nói dối thì được gì chứ? Cô có phải xử nữ hay không cũng đâu phải chuyện của hần! Hả? Cô nâng mắt lên, không ngờ chống lại ý cười trong đáy mắt hần.

“Anh nói, không ai chạm qua em thật tốt.”

Chìm vào trong trùng mắt đen sâu thẳm không thể nhìn thấy tâm tư, thân thể của cô tự dưng nóng lên.

Bỏ đi. . . . . Đáng ghét! Chú tâm đến những lời nói không thể hiểu được này, hại cô chân tay luống cuống lên. Khi học quốc trung có nghe nói Quan Thiên Tứ là mỹ nam phóng điện nổi danh, bây giờ vừa gặp quả thực danh bất hư truyền, bị hấp nhìn chăm chú không dời mắt, nói không cảm giác là gạt người.

A không! Ngàn vạn lần đừng cười quá đẹp trai, rất chói mắt, sẽ làm người khác không dám nhìn gần, Cô vẫn tình nguyện đối mặt với bộ dáng hung ác của hắn, miễn cho chống đỡ qua được, cô nhất định sẽ không ứng phó bằng khuôn mặt tươi cười nghênh đón người.

Chỉ là thường c bộ dáng khiếp sợ của cô cố gắng trấn định rồi lại che dấu không được hoảng hốt, Quan Thiên Tứ liền cảm thấy rất thú vị. Cô không tranh cãi ồn ào, thanh âm không cao không thấp, nghe vào tai thật thoải mái, không giống bình thường tam cô lục bà động chút liền như gà bay chó chạy kêu la ầm trời, tạp âm phát ra bén nhọn như bệnh tâm thần, không nói nhiều lắm, cũng không la ó, hoàn toàn phù hợp nhu cầu của hắn.

Hắn thích cô, ở cùng một chỗ với cô thật thoải mái, hơn nữa sau khi đã gặp quá nhiều những cô gái đẹp khắp cả nước, càng xác định cô tuy dung mạo không sắc sảo nhưng là người mình chọn. Cô giống một đóa hoa trắng nhỏ giấu trong một rừng cây, không kiêu diễm động lòng người như hoa hồng, cũng không như bách hợp hương thơm ngào ngạt cao quý, lại chống lại gió táp mưa sa; sau khi trải qua mưa lớn, cô vẫn lặng lẽ nở rộ, phát ra hương thơm thoang thoảng không muốn người biết.

Mà hắn, là người vì hương thơm ấy mà đến.

Sài Xảo Quyên cảm thấy nhất định nói phải với hắn rõ ràng, tuy rằng thật đồng tình hắn bởi vì di chúc của ba mà phải tìm vợ, nhưng không phải là hạ điều kiện tìm đến cô rồi được thông qua nha! Đương nhiên, cô sẽ biết chuyện này cũng là từ tiểu thư Quan Ngưng Ngọc.

Cũng không quản người ta có nguyện ý hay không liền tự hành quyết định, cho dù hắn thật sự là vương tử cao quý cũng muốn cự tuyệt nha, hôn nhân cũng không phải là trò đùa, không thể xử trí theo cảm tính.

“Tôi cảm thấy. . . . . Anh nên thận trọng suy nghĩ kỹ, mặc kệ là ai, dù ai đồng ý thì tôi cũng không phải người thích hợp, anh hẳn là nên theo cái danh sách người tham tuyển cẩn thận chọn lựa. . . . .”

Nhất định lại là Ngưng Ngọc hoặc Thiên Kinh lắm miệng, Quan Thiên Tứ vẫn chưa tức giận, còn thần nhiên trả lời một câu.

“Em bất mãn với anh?”

“Tôi không phải ý này ——”

“Chán ghét anh?”

“Không phải chán ghét ——”

“Vậy được rồi, em không chán ghét anh, anh cũng không chán ghét em, có vấn đề gì?”

“Nói không thể nói như vậy, chúng ta lại không quen, căn bản không biết lẫn nhau, đột nhiên cùng một chỗ có chút. . . . .”

“Anh rất vừa ý em, không được sao?”

Sài Xảo Quyên ngây ngốc sững sờ. Hắn vừa ý cô? Vừa ý người bình thường lại không có gì đặc sắc như cô? Người cao quý nói chuyện thật đúng là trực tiếp, hại cô nhất thời á khẩu không trả lời được, không biết nên nói cái gì.

“Không quen, không biết, chúng ta hiện tại cũng không quen thuộc lẫn nhau, bằng không hẹn hò làm gì? Anh cũng không phải thời gian ở Mĩ ăn chơi rượu chè, còn có vấn đề gì sao?” Câu trả lời của hắn lời nói sắc bén, không chút dây dưa.

“Không có. . . . .”

“Tốt lắm, ăn cơm.”

Không hề nhiều lời vô nghĩa, vấn đề trở nên đơn giản như vậy, hẳn thay đổi chủ ý, không nghĩ lại tùy tiện tìm một cô gái giả kết hôn, cũng chán việc tìm kiếm, nếu nhất định phải trong kỳ hạn tìm một cô vợ, thì chính là cô.

Quan Thiên Tứ từ trong túi áo khoác tây trang lấy ra hai tấm vé đặt lên bàn. “Buổi tối chúng ta có thể đi Viện âm nhạc quốc gia tham dự buổi hòa nhạc, thế nên anh tặng em bộ lễ phục này trở về thay đi.”

“Hả? Buổi tối tôi còn có việc làm.”

Hắn dừng nói, mày rậm nhíu lại. “Việc làm?”

“Tám giờ phải đến quán bar của khách sạn lớn biểu diễn đàn dương cầm.”

“Biểu diễn đàn dương cầm?”

“Ừm, một giờ một ngàn đồng, rất dễ kiếm.” Nhìn gương mặt tối sầm của hắn, cô có chút ủy khuất nói: “Anh lại không có báo trước nên. . . . .”

Hắn trầm mặc một lát, mới lại chậm rãi mở miệng: “Vậy buổi tối ngày mai đi, vừa lúc bảy giờ có một buổi.”

“A? Ngày mai tôi phải đi dạy tin học tại nhà hộ một người bạn.”

“Vậy ngày mốt.”

“Ngày mốt là cuối tuần, muốn đi quây bách hóa chuyên doanh làm thêm giờ.”

“Ngày mốt nữa.”

” Ngày mốt là chủ nhật, tôi phải giúp một vị khách phiên dịch.”

“Lại ngày tới nữa của ngày mốt.”

“Vừa lúc là siêu thị Mỗ gia chúc mừng sinh nhật một tuổi, tôi phụ trách giới thiệu bán thực phẩm.”

Một cỗ áp suất thấp nặng nề tràn ngập giữa hai người, không khí phảng phất lửa giận, khuôn mặt tươi cười của Sài Xảo Quyên càng thêm chột dạ, mồ hôi lạnh ứa ra nhìn sắc mặt như mây đen giăng phủ của hắn.

“Ngày mai xin nghỉ phép.” Hắn ra lệnh.

“Hả? Tiền lương sẽ bị giảm xuống đó.” Cô vội vàng.

“Buổi dạy thay ngày mốt hủy bỏ.”

“Chuyện đã đáp ứng người khác, không thể đổi ý. . . . .” Cô cắn môi dưới, vẻ mặt đáng thương.

” Còn việc phiên dịch? Cũng có thể tìm người thay thế mà.”

” Khách chỉ định tôi, là bởi vì nghĩ tôi có năng lực tốt lại giảng lại một cách chính xác có thể tin tưởng, không đi chỉ sợ. . . . .” Cô bất kể lằng nhằng, bắt lực nhìn hắn.

“Xin phép nghỉ ở siêu thị, đây là giới hạn cuối cùng của anh!” Hắn lửa giận hừng hực uy hiếp.

“Không được! Công việc này là tốt nhất trong các việc tôi đang làm, nếu làm tốt, một ngày có thể có thu vào vài ngàn đồng, thậm chí còn có rau dưa miễn phí có thể lấy. . . . .” Nước mắt đảo quanh tròn mắt cô, không đi làm được thì lấy mạng cô mất.

“Cho em hai con đường, một là xin phép, hai là không xin nghỉ tháng.” Trên khuôn mặt lạnh lùng của hắn khắc rõ hai chữ “thối phỉ”.

Hu hu —— người này tại sao lại có thể như vậy! Thật khó nói chuyện mà!

Tí tách —— tí tách —— từng giọt từng giọt nước mắt lớn từ khóe mắt cô rơi xuống, giống những hạt trân châu lấp lánh trên khuôn mặt, cô rất ủy khuất cuối thấp đầu. Đời này ghét nhất cãi nhau, người bắt cô làm bạn gái, cũng là hắn; cưỡng hôn cô, cũng hắn: đem cô tới đây, còn chưa tính, lại ngăn cản cô làm thêm, thật quá bất công.

Mỗi một công việc đều là cô vất vả kiếm được, mặc kệ gió thổi, mưa sa cũng không vắng họp, lâu dài tích lũy được hay dự và được đánh giá là người tốt bụng sau mới có nhiều tiền có thể kiếm, hiện tại hẳn lại bắt cô đưa ra lựa chọn khó như vậy, thật sự là khinh người quá đáng. . . . .

Cô ngậm chặt miệng cái gì cũng không nói, chỉ có nước mắt rơi xuống bày tỏ nỗi chua xót lúc này.

Nhìn thấy nước mắt của cô, sự đau lòng không hiểu sao xuất hiện trong tim hẳn, Quan Thiên Tứ xoa bóp huyết thái dương đau đớn.

“Quên đi, nói cho anh biết ngày nào em rảnh!”

Cô ngoài ý muốn nâng tầm mắt, trong đôi mắt hồng hồng vì khóc hơi kinh hãi.

“Em muốn làm thêm đó cũng là chuyện không có biện pháp, nhưng cũng không thể cho em khó làm người.” Hẳn vẫn như ban đầu biểu hiện không hề giận, nhưng là vì cô, cũng chỉ có thể thoái nhượng.

Rất ngạc nhiên hẳn cũng sẽ có thái độ người biết suy nghĩ, còn tưởng rằng hẳn là loại người thích làm theo ý mình lại lãnh huyết vô tình, không có biện pháp, ba năm quốc trung cô đoán được, nghe đồn những bí mật về hẳn, không phải có bao nhiêu cô gái trẻ vì hẳn thương tâm, thì chính là hẳn đã làm hại bao nhiêu trái tim của các cô.

Thì ra hẳn không như bề ngoài lạnh lùng, vẫn là có một mặt thấu tình đạt lý!

Ánh mắt hung dữ không kiên nhẫn bỗng dưng quét đến. “Em còn phát ngốc gì nữa đây?”

“A. . . . . Không có gì!” Cô vội thu hồi tâm thần, lục túi xách mình, lấy ra một quyển sổ tay ghi chép chỉ chít chữ. “Để tôi xem xem. . . . . A có rồi, ngày mười một tháng mười có ngày rảnh.” Cô mỉm cười hướng hẳn báo cáo.

Da mặt hơi hơi co rúm. “Ngày mười một tháng mười?”

“Đúng vậy, ừm. . . . . Có cái gì không đúng sao?”

Khốc nam lần hai phát huy công lực đóng băng âm ba mươi độ, đông lạnh đến nỗi hàm răng Sài Xảo Quyên muốn đánh lô tô, không có dũng khí nhìn thẳng mắt hẳn. “Đại tiểu thư, còn một tháng nữa mới có thể đến ngày mười một tháng mười, cái này không cần tôi nhắc để nhớ chứ?”

Quan Thiên Tứ cố gắng khắc chế lửa giận bị đốt lên, bản thân mình cũng không muốn tức giận với cô, chẳng qua ngày mười một tháng mười thật sự lâu lắm, một tháng không gặp cô thật sự không thể chịu đựng được.

Chậm đã, có điểm không đúng.

“Vì sao lại phải chờ tới ngày mười một tháng mười? Ngày đó không phải ngày nghỉ toàn quốc sao?”

Cả người cô hơi chấn động, tuy rằng cực lực che dấu chột dạ, nhưng vẫn trốn không được pháp nhãn của Quan Thiên Tứ.

“Nói.”

“Ngày đó có buổi diễu hành lớn. . . . .”

Hẳn nhú mi. “Thì sao?”

Cô không dám nói.

“Đừng nói tôi biết em cũng đi tham gia diễu hành, anh không có nghe nói qua có loại công việc này.”

“Có, chỉ cần có phương pháp, tham gia buổi diễu hành lớn của đảng X, một người có năm trăm đồng trả tiền đi lại. . . . .”

Hai người lần hai lâm vào một trận trầm mặc biến hóa kì diệu.

Quan Thiên Tứ nở nụ cười, cười đến tà khí mà nguy hiểm. Thì ra giá trị con người hẳn không đến năm trăm đồng, ha ha. . . . .

Thoáng chốc, ánh mắt giết người hung hăng quét về phía cô, bỏ con mẹ nó phong độ thân sĩ!

“Nghỉ, hết, cho, anh!”

Phát hỏa! Phát hỏa! Hẳn thật sự phát hỏa!

Bạch mã vương tử Quan Thiên Tứ được công nhận anh tuấn lãnh khốc, nhã nhặn hơn người, khí độ bất phàm, thông minh khó dò ở trước mặt cô, chỉ là một người đàn ông bình thường nồng nàn mùi dấm chua, tùy hứng vô lại, bá đạo dã man, cử chỉ nhã nhặn.

8. Chương 8

Cuộc sống của Sài Xảo Quyên nổi lên biến hóa rất lớn, trước ngày hôm qua, cô ban ngày là giáo viên tiếng Anh của trung học La Dương, buổi tối thân kiêm nhiều việc. Nhưng từ hôm nay trở đi, ban ngày cô vẫn dạy tiếng Anh của cô, buổi tối lại trở thành nhân viên phiên dịch của hành lang triển lãm tranh Ngọc Cơ.

Nguyên nhân cốt yếu, đương nhiên có liên quan tới Quan Thiên Tứ, vì không thể chịu đựng được mỗi ngày không gặp cô, không thể chịu đựng được bạn gái đối với nỗ lực kiếm tiền còn quan trọng hơn việc hẹn hò, giúp cô tìm một công việc lương cao lại không xa cách hẳn, là phương pháp giải quyết tốt nhất.

Vừa lúc hành lang triển lãm tranh nghệ thuật của Ngưng Ngọc đang khai thác phát triển ở thị trường ngoài nước, cần trợ thủ tiếng Anh lưu loát đến giúp cô xử lý các văn thư tiếng Anh được fax tới, Xảo Quyên là người được chọn số một.

Tiếng Anh tựa như tiếng mẹ đẻ của Sài Xảo Quyên, người khác cần hai hay ba giờ để phiên dịch một nội dung, cô chỉ cần nửa giờ đã hoàn tất tốt, còn dư thời gian liền đem phần công việc của ngày mai làm xong luôn ngay hôm nay. Nếu đối lại là người khác, nếu không phải bận rộn thì rảnh rỗi sẽ ngồi uống trà, nhưng thói quen của cô vốn bận rộn, cho nên khi đã hoàn thành công việc bà chủ giao cho, lại tự mình kiểm việc khác làm, nếu không sẽ cảm thấy rất có lỗi với mức lương cao này.

Ngưng Ngọc trả lương cho cô so với những việc kiêm nhiều chức lúc trước cao hơn rất nhiều, bây giờ cô không cần mỗi ngày dạy xong lại chạy sô khắp nơi, mà có thể ứng dụng sở trường đã học, làm việc trong một nơi tràn đầy hơi thở nghệ thuật, chẳng những đủ tính khiêu chiến, cũng thật hợp ý, đối với người cũng thích nghệ thuật như cô, đây là một công việc không thể tốt hơn, chẳng qua. . . . .

“Vì sao lương làm việc của em nhiều như vậy, anh nhất định phải kháng nghị Ngưng Ngọc.” Quan Thiên Tứ mặt tối sầm, từ lúc bước vào hành lang triển lãm đã ngồi cạnh cô cho đến giờ, bất quá mới đợi mười phút đã mất bình tĩnh.

“Em mới làm một giờ mà thôi. . . . .”

“Loại công việc này nửa giờ là đủ rồi, nếu không chúng ta sẽ muộn giờ xem phim mất.”

Ai nói muốn xem điện ảnh? Thật là! Dưới sự bắt buộc của hắn, bỏ đi tất cả các công việc kiêm chức cô kiếm được, nếu không bởi vì mình cũng thích làm việc ở hành lang triển lãm tranh nghệ thuật này, nếu không cô tuyệt không dựa vào quan hệ mà đi làm.

Nếu đã tiếp nhận việc tột tệ này, thì phải đem công việc làm thật tốt, mới đúng với lương tâm bản thân và sự tín nhiệm của cô Ngưng Ngọc.

Không để ý tới hắn, Sài Xảo Quyên biết nói với hắn cũng vô dụng, tiếp tục bận làm việc của mình.

“Rõ ràng anh mua máy tính xách tay cho em, lúc nào em cũng có thể làm việc, không cần thiết ngồi một chỗ, là có thể mỗi ngày hẹn hò với anh.”

“Hả? Anh không có việc gì làm sao? Rảnh rỗi như vậy.” Cô tò mò thuận miệng hỏi một chút, không có ý vũ nhục, cho đến khi phát hiện không khí tần suất thấp xung quanh mình, mới biết được mình tựa hồ nói sai, vội vàng đỏ mặt hơi lạnh quay về hắn đang nở nụ cười lạnh.

Ngưu ma vương quả thật rít gào.

“Em phải làm rõ, không phải ai cũng giống như em sáng chín chiều năm, cái anh bán chính là trí tuệ, cũng không phải là lao động giá rẻ, ông chủ lớn của công ty hay chủ tịch phải chi vài trăm vạn mới có thể mua được một bản thiết kế của anh!”

“Đúng, đúng, tiểu nữ tử không biết, thỉnh đại nhân lỗi.”

Lúc này khiêm tốn là được rồi, nếu cô còn muốn bảo hộ mạng tai của mình, tốt nhất ít mở miệng, làm việc, làm việc.

Nhưng mà chỉ có cô ngậm miệng là không đủ, kim khẩu đại gia người ta còn đang mở.

“Em rốt cuộc còn muốn bận bao lâu?”

“Còn một giờ.”

Đầu ngón tay của hắn không kiên nhẫn gõ bàn, lại bắt đầu suy nghĩ nói lảm nhảm.

“Giả bệnh xin nghỉ phép đi.”

Người si nói mộng, làm bộ không nghe thấy.

“Chữ tùy tiện đánh một hồi là xong, làm gì viết tỉ mỉ như vậy, nói cho đối phương biết muốn nhìn tác phẩm trực tiếp lên trang web xem không phải được rồi sao?”

Thật ồn ào!

“Nhìn tốc độ của em, chờ anh biến thành xương khô chỉ sợ em cũng chưa viết xong.” Đều là cao thủ tiếng Anh đứng đầu, Quan Thiên Tứ xem thư cũng như đọc lướt cực nhanh, không hiểu tại sao phải làm cực khổ như vậy.

Sài Xảo Quyên thở dài thật sâu, may mắn cô là người biết tu tâm dưỡng tính lại theo chủ nghĩa hòa bình, năng lực thích ứng mạnh, tính cách hay thói quen của hắn, đã muốn thấy nhưng không thể trách.

“Nói là nói vậy, nhưng đây là vị khách khó tính, nếu không cho đối phương cảm giác chúng ta cực kì tích cực muốn hợp tác với bà ấy, bà ấy sẽ mất hứng.” Cô rất có kiên nhẫn giải thích cho hắn nghe.

“Sao em biết bà ấy khó tính?”

“Xem cách dùng từ của bà ấy sẽ biết.”

“Anh không thấy như vậy?”

“Giống như từ “thưởng c”, người bình thường sẽ dùng admire, bà ấy lại dùng relish, có thể thấy được bà đối mọi chuyện yêu cầu rất cao.”

Quan Thiên Tứ nhú mày, hơi mỉm cười có không cho là đúng. “Nói nghe thật rất đáng tin.”

Sài Xảo Quyên đối với sự khinh trào của hắn lơ đãng, ngược lại không chút hoang mang mở miệng: “Cake và bread chọn một từ.”

“Bread.” Hắn không thêm suy nghĩ liền thốt ra.

“Đối với anh mà nói, nội hàm của một sự vật sự việc quan trọng hơn vẻ bề ngoài, nếu như bị anh phát hiện nội hàm không tốt lại thêm bề ngoài mục nát, anh sẽ không khách khí phê bình đến thương tích đầy mình mới thôi, đúng không?”

Quan Thiên Tứ trong khoảng thời gian ngắn á khẩu không trả lời được, đối với phân tích chuẩn xác của cô cảm thấy kinh ngạc, kinh ngạc nhìn cô không chớp mắt.

“Hiểu ý của em rồi chứ? Cho nên phong thư này không thể tùy tiện trả lời, em còn phải chuyên tâm công tác, phiền anh đừng làm phiền em.”

Cuối cùng đã có thể yên tĩnh làm việc, hy vọng lần này im lặng có thể duy trì lâu một chút, bắt quá sự thật chứng minh, đây chỉ là ước muốn xa vời của cô.

“Em nhất định là nói đùa, hoặc là tùy tiện đoán trúng phải không? Bằng không như thế nào có thể dùng bánh ngọt hay bánh mì là có thể nói lên tính cách một người, có lẽ anh vừa vận hôm nay muốn ăn bánh mì, ngày mai liền đổi thành bánh ngọt cũng không nhất định, cũng có lẽ lòng anh nghĩ là bánh ngọt, cố ý nói bánh mì với em không được sao? Đây căn bản không đạo lý, cho nên em nhất định là đoán mò, đúng hay không? Đúng hay không? Đúng hay không?”

Ày da, phiền người nào hảo tâm đem người này tha đi được không ? Cô nhất định sẽ cảm kích ba quỳ chín khấu, làm trâu làm ngựa để trả ân này.

“Tại sao em không trả lời? Bị anh nói trúng đúng hay không? Đúng hay không? Đúng hay không?”

“Thật thông minh quá đi, ngay cả loại trò này cũng không thể gạt được anh, thật là lợi hại!” Cô dùng ngữ khí bội phục và ánh mắt sùng bái như tôn sùng hần cao cao tại thượng.

Quan Thiên Tứ hừ lạnh một tiếng, cũng không kém thua gì.

Đồng thời cô còn mong mỗi hễ hễ năn nỉ.“Chờ em viết lá thư thật tốt, anh cũng xem qua, giúp em xem có chỗ nào cần sửa chữa không nha?”

“Nhìn em thật đáng thương, anh giúp em!”

“Cám ơn.” Sài Xảo Quyên quay đầu về phía hần cười tỏa nắng, liền lại vùi đầu công tác.

Quan Thiên Tứ một tay chống cằm chăm chú nhìn cô ở bên cạnh, trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên càng nghĩ càng không đúng, vì sao hần lại có cảm giác bị lừa gạt?

Chậm hiểu ra, hai mắt hần nhíu lại, bắn ra ánh mắt sắc bén.

Dọa!

Sài Xảo Quyên toàn thân căng thẳng, bởi vì một bàn tay nhẹ nhàng bóp nhẹ lên cổ mẫn cảm của cô, lực tay ôn nhu lại làm người ta không dám cử động, giọng nói từ tính ở bên tai cô nhẹ nhàng phát ra nhiệt khí.

“Em chỉ trả lời có lẽ thôi đúng không?”

Mồ hôi lạnh chợt dạt từ thái dương chảy ra, chỉ biết hần không phải đang nói đùa.

“Em không hiểu ý của anh. . . . .”

“Thật không hiểu sao?”

Kế tiếp rơi vào tay giặc chính là thất lưng chưa từng bị ôm chặt của cô, đang bị hần giam lại, cũng hình như như có như không mà ma sát.

“Anh buông tay!” Cô kêu nhỏ, cổ cùng thất lưng bị hần đụng chạm vừa ngứa lại nóng quá, da gà đều nổi lên.

“Dám đùa giỡn anh, giải thích.”

“Được rồi được rồi, thật xin lỗi!” Cô không ngừng xin đầu hàng, coi như cô sợ hần.

“Anh phải hôn em để trừng phạt.”

Nghe hần nói, hại cô lại sợ tới mức hoa dung thất sắc, không giữ được bình tĩnh. Ô không quen có động tác nam nữ thân mật, ngược lại Quan Thiên Tứ “động thủ động cước” đặc biệt mẫn cảm, muốn làm bộ trấn định đều không được, bởi vì khuôn mặt đỏ như cây táo sớm bán đứng cô.

Chân tay cô luống cuống khê kêu.“Không được—— sẽ bị người khác nhìn thấy——”

Hiện tại muốn chạy trốn đã quá chậm, giãy dụa vô ích làm Quan Thiên Tứ càng cảm thấy đắc thú vị. Trải qua một thời gian quen nhau đã hiểu cô ít nhiều, nhược điểm lớn nhất của cô nhóc đó là luôn luống cuống khi có tiếp xúc tứ chi, ai kêu cô không hiểu tình cảm, luôn xem nhẹ hần, có thể nhìn thấy cô bối rối cũng là một mặt thật tốt.

“Không cho phép trốn.”

Cả người cô bị nhốt trong khuỷu tay ngang ngược không thể động đậy, đáng vẻ con cừu nhỏ nhu nhược dưới móng vuốt của hổ, như có như không e lệ. Hẳn liền yêu bộ dáng này của cô, đáng yêu đến nỗi làm cho người ta muốn khi dễ cô.

Đôi môi ẩm áp dán lên khuôn mặt cô, xấu xa hôn một cái, quả nhiên lập tức hai gò má hồng toàn bộ. Hẳn yêu chết phần ứng của cô, càng yêu chết thân thể thành thật của cô, còn hơn cả gương mặt thiên sứ hay đáng người ma quỷ.

Hôn môi lần hai tập kích, tiến công!

Hành động trốn đông trốn tây của cô tuy rằng bảo hộ khuôn mặt miễn bị ăn hết đậu hủ, cũng không cần thận hy sinh vành tai, rơi vào đôi môi nóng rực mút gặm cắn, rước lấy toàn thân một trận run rẩy, mà tay hẳn không ngừng vuốt ve cô, tình cảm không nhìn thấy được khi hẳn một lần lại một lần nóng lên, khiến cô cảm thấy càng ngày càng không giống mình.

Chỉ hôn môi như chuồn chuồn lướt nước đương nhiên không thỏa mãn hẳn được, không chạm thì thôi, chạm rồi phải liền ăn sống nuốt tươi, chỉ tiếc hiện tại thời gian địa điểm cũng không thích hợp, hẳn tạm thời áp chế lửa nóng trong lòng buông tha cô, miễn cho bùng cháy sạch mà không khống chế được.

Từ lúc hẳn ôm ấp cho đến khi được tự do, Sài Xảo Quyên xấu hổ đến không mặt mũi nào gặp phụ lão Giang Đông, chỉ có thể đem khuôn mặt đỏ như táo chín vùi vào văn kiện, làm bộ công việc thật bận rộn, nhưng lòng rốt cuộc không thể tĩnh tâm, lúc nào cũng lo lắng hẳn đánh lén, ngay cả ngón tay đánh bàn phím cũng liên tục mắc lỗi. Đến nỗi Quan Thiên Tứ, khỏe miệng thủy chung luôn mỉm cười không thôi.

Sau một tuần làm việc.

Sài Xảo Quyên đối với việc ở hành lang trưng bày tranh nghệ thuật Ngọc Cơ đã vô cùng thuần thục, cô ngoài phiên dịch thư tín, cũng đem văn kiện sắp tới của các khách hàng phân loại từng cái, ở một bên viết ý kiến của bản thân với khuynh hướng tính cách của đối phương, làm tham khảo hành lang trưng bày tranh nghệ thuật cho khách hàng mở rộng.

Loại phương c chưa gặp mặt, chỉ bằng thư tín mà phán đoán hộ tính hướng và tâm lý khách hàng, có thể nói là sáng ý phá lệ. Quan Ngưng Ngọc ở thương trường gặp qua rất nhiều thủ đoạn của khách hàng mở rộng mới, chính mình cũng ném thử quá không ít, phải nghiền ngẫm tâm lý khách hàng, vừa đi hỏi thăm, điện thoại báo phỏng, xã giao hoặc người trung gian giật dây giới thiệu, mới có cơ hội tiến thêm một bước nhận c. Nhưng là phải mở rộng khách hàng nước ngoài, ngoại trừ dựa vào triển lãm tranh đánh nổi tiếng ở ngoài, chỉ có thể gửi e-mail cho biết, báo cho tin tức, rồi mới chờ khách hàng hồi âm, trung gian phải gửi nhiều thư tín qua lại, còn không nhất định có cơ hội được đồng ý.

Phân loại khách hàng của Sài Xảo Quyên mười phần tinh chuẩn, qua đề nghị của cô có thể chín phần bắt lấy khẩu vị của khách, khơi gợi hứng thú xem tranh rồi mua của khách, nói ngắn gọn, cô vì hành lang trưng bày tiết kiệm thời gian và tiền tài của khách hàng mở rộng.

“Bà chủ, chị tìm em?” Ở trên cửa gỗ nhẹ hai cái, Sài Xảo Quyên đi vào phòng.

“Đến đến đến, vào đây uống trà.” Quan Ngưng Ngọc nhiệt tình vẫy tay, Nhã U đã ở đó, còn có đám tam cô lục bà của phòng tranh, toàn bộ tụ ở một chỗ nói chuyện phiếm, cho nên cũng tìm Xảo Quyên đến náo nhiệt một chút.

“Cám ơn, nhưng em còn có việc phải làm. . . . .”

“Mệt như vậy làm gì, có lúc em cũng nên học cách nhàn hạ một chút chứ!”

Đây là lời mà người thân là bà chủ nên nói sao? Xảo Quyên buồn cười muốn tránh, bất quá nếu bà chủ mở miệng rồi, cô chỉ việc làm theo. Lại cùng nhau ngồi xuống, cầm tách trà sữa mâm xôi màu xanh người khác nhiệt tình đưa qua lãng lạng nhăm nháp.

“Thơm quá.” Cô nói.

“Cho nên mới gọi em lại thưởng c, đây chính là một người bạn người Pháp tặng cho chị, Đài Loan mua không được đâu đó!”

“Bởi vì ông chủ vì chuyện ở quỹ hội bận rộn mà không rảnh bồi cô ấy, chúng ta mới có lộc hưởng này!” Một trong những tam cô lục bà lẩm miệng nói, những người khác cũng theo nở nụ cười, rước lấy một cái xem thường của Quan Ngưng Ngọc.

“Biết là tốt rồi, còn không cảm ơn.”

“Dạ dạ, nô tỳ tạ ơn thái hậu ban cho.” Nói xong, mọi người đều cười lớn.

Xảo Quyên cũng cười theo. Đến đây một tuần, quen thuộc hoàn cảnh và những người nơi đây, công việc của hành lang trưng bày tranh này khác với cách c của những chỗ làm bình thường khác, những người ở đây tràn ngập cảm tính và bầu không khí tự do, cho nên cô mới thích ở đây.

“Gần đây em và Thiên Tứ tiến triển đến đâu rồi?” Ngưng Ngọc thử hỏi, kỳ thật vẫn rất muốn dò thám thu thập tin tức.

“Bình thường, tạm ổn.”

“Anh ấy đối với em được không?”

“Cũng không tệ lắm.”

“Hai người thường làm chuyện gì?”

“Ăn cơm hoặc xem điện ảnh, ngẫu nhiên đi nghe biểu diễn âm nhạc.” Hỏi cái này làm gì? Cô thắc mắc nhìn bà chủ.

Tam cô lục bà một bên chịu không nổi loại đối thoại khó hiểu này, nhin không được xen mồm.

“Bà chủ, chị hỏi không đủ xâm nhập trọng điểm, sẽ không chiếm được đáp án! Hẳn là phải hỏi như thế này, hau người có nắm tay không? Có hôn môi chưa? Là hôn má hay môi? Là hôn sâu hay chuồn chuồn lướt nước?”

“A. . . . .”

“Xem cấp độ mặt hồng của cô chỉ ngậm miệng, có gian, vấn đề, là ôn nhu hay lỗ mãng? Là một phút đồng hồ hay mười phút? Một ngày đại khái vài lần?”

“. . . . .” Sài Xảo Quyên mở lớn miệng, không nói gì mà chống đỡ.

“Cái gì? Hẳn có chất lượng như vậy sao?!”

“Tôi không nói chuyện nha!” Cô khẽ thấp giọng.

“Biểu hiện của em đã thể hiện rõ, ừm —— thiếu tim! Ma Tước đã bay lên cảnh cao, chúng ta đến bây giờ vẫn còn ở dưới đất, hồng nhan bạc mệnh mà!”

Này. . . . . Hồng nhan bạc mệnh không phải dùng như vậy. . . . . Quên đi, cô vẫn là không cần lẩm miệng mới tốt.

Ngưng Ngọc vui sướng cười nói: “Thì ra tình cảm hai người đã rất tốt, xem ra lo lắng của chị là dư thừa.”

“Hả. . . . . Lo lắng?” Cô không hiểu ý lắm.

“Bà chủ là nói sợ em chịu ủy khuất, bởi vì đàn ông nhà họ Quan tính tình cũng không tốt lắm.” Nhã U chu đáo giải đáp cho cô.

“Cũng tốt mà, em đều là lấy tâm bình thường đối đãi, cho nên không biết phải ủy khuất gì đây.”

“Em không biết anh ấy là người tâm tư khó dò sao?”

“Mới đầu thì cảm thấy được, hiện tại sẽ không, kỳ thật anh ấy rất tốt, ở chung lâu, đối với hành vi nhận c của anh ấy có thể rõ như lòng bàn tay.”

Tam cô lục bà mặt đỏ tím đập hỏi: “Ý của cô là nói, trên người hẳn có mấy cọng lông cô đều biết?”

“Các cô nghĩ đi đâu vậy!” Sài Xảo Quyên nhún mày cười khổ, xin không cần trí tưởng tượng phong phú như vậy?

Trong lòng Ngưng Ngọc cười trộm. Cô gái này quả nhiên rất thích hợp Thiên Tứ, đúng là nỗi nào nấp vung ấy, Xảo Quyên không xinh đẹp, cũng tuyệt đối thích hợp Thiên Tứ, cô rất sẵn lòng tác thành cho mối nhân duyên này!

Bà chủ đi đầu nhàn hạ, thật sự là nơi làm việc kì quái. Sài Xảo Quyên mặc dù cảm thấy quái, nhưng thật thích loại cảm giác này, không có lục đục với nhau, chỉ cần thuần túy làm việc thật tốt.

Quan Ngưng Ngọc có chuyện thật ra rất muốn hỏi cô một chút. “Sáng kiến mà em đề ra về khách hàng, đối với phương diện khai phá khách hàng nước ngoài này chiều cố rất lớn, có thể nói là công lao rất lớn, năng lực em tốt như vậy, ở trong này giống như tài lớn thiếu đất dụng võ.”

“Chị quá khen, đây là chuyện em nên làm.”

“Em lúc trước từng làm ở công ty khác sao?”

“Ừm, từng làm ở một công ty kinh doanh nước ngoài.”

“Công ty nào vậy?”

“Chỉ là một công ty nhỏ, tên em cũng đã quên.” Sài Xảo Quyên đối với vấn đề này cũng không muốn nói chuyện nhiều, cho nên chỉ nói một câu rồi thôi, chuyện lúc trước vẫn là miễn bàn thật thì tốt hơn.

Quan Ngưng Ngọc hỏi như vậy, là bởi vì cảm thấy hình như mình đã từng nghe tên Xảo Quyên, bắt quá có lẽ là mình nhớ nhầm, nếu có gặp qua cô gái đặc biệt như Xảo Quyên, cô nhất định sẽ không quên.

Sau khi uống hết trà sữa, buông tách xuống, Sài Xảo Quyên đứng dậy hành lễ. “Thời gian không còn nhiều, em còn có mấy thư kiện cần xử lý.”

“Còn sớm mà, đừng nóng vội, lại nói với chị chuyện thú vị khi Thiên Tứ học quốc trung đi!” Ngưng Ngọc không hết lý do khuyên bảo, nhiều người đương nhiên cũng theo hát đệm, luyến tiếc cô né tránh, thích nghe cô nói chuyện xưa, hơn nữa đùa cô rất thú vị!

“Chuyện hôm nay hôm nay xong, không thể ham chơi.” Sài Xảo Quyên kiên trì, nhận tiền lương của người ta thì phải làm cho thật tốt, đây là nguyên tắc của cô.

Nhân viên còn giống hơn cả bà chủ, mọi người cảm thấy cô chẳng những thú vị, còn thật đáng yêu, cô càng đứng đắn mọi người càng muốn trêu đùa cô.

“Có gì đâu, mới trì hoãn một chút thời gian mà thôi, sẽ không chết!”

“Chỉ là Thiên Tứ sẽ đến đây, không mau chút làm xong không được.”

Mọi người bưng tỉnh đại ngộ, cố ý dùng ngữ khí khoa trương chọc cô.

“Thì ra làm nhanh để hẹn hò, thật hâm mộ nha~~”

“Đúng rồi đúng rồi, thật ân ái nha~~”

Đối với trêu chọc của mọi người cô vẫn không bị ảnh hưởng, ngược lại còn nghiêm trang nói: “Tôi sợ anh ấy đến đây tôi căn bản không thể im lặng làm việc, mỗi lần đều bị anh ấy làm cho chậm trễ tiến độ. Haizz, hao tổn tâm trí, tôi phải đi làm đây.”

Hướng mọi người lễ phép khom người chào xong, liền trở lại bàn công tác của cô, mọi người giật mình liếc mắt nhìn nhau.

“Có làm hay không? Cô ấy nói hao tổn tâm trí!” Tam cô nói.

“Cô ấy có biết bạn trai của mình, là tình nhân trong mộng của không ít cô gái?” Lục bà nói.

Bác chồng khác phụ họa. “Bất quá cũng là sự thật, giống như mỗi lần đều là Tam thiếu nói không ngừng, so với anh ấy, Xảo Quyên ngược lại thật im lặng.”

Nhã U nhớ lại, nói: “Tôi nhớ rõ Tam thiếu không thích nói nhiều với con gái, nhìn thấy hấn cùng Xảo Quyên thao thao bất tuyệt nói chuyện phiếm, tôi còn phải hoảng sợ.”

Tam cô lục bà nóng bỏng thảo luận, Ngưng Ngọc làm tổng kết. “Đây là chỗ mà Xảo Quyên không giống người thường, không cố ý làm ra vẻ, thích ứng trong mọi tình cảnh, cùng cô ấy ở một chỗ thật nhẹ nhàng, làm cho người ta bất tri bất giác đã muốn dính lấy cô ấy. Trọng yếu nhất là, cô ấy là người duy nhất đối xử với anh ba như người bình thường.”

Mọi người tràn đầy đồng cảm, gặp được một cô gái đặc biệt như vậy, Tam thiếu từ trước đến nay đi ở đằng trước, con gái chỉ có thể ở phía sau truy đuổi theo, lần này cần phải trái lại, sửa từ hần truy đuổi người ta chạy, hơn nữa chạy trốn thật vất vả.

Cũng tốt, sau khi làm cho nhiều cô gái thương tâm như vậy, hần cũng nên ném thử, chút tư vị làm người yêu và theo đuổi cuồng nhiệt, như vậy mới phù hợp nhân quả tuần hoàn, rất công bằng!

“Tôi cuối cùng cảm thấy. . . . . từng nghe qua tên Xảo Quyên ở đâu. . . . .” Một cô trong tam cô lục bà nói.

Ngưng Ngọc dừng nói. “Cô cũng cảm thấy như vậy?”

“Hả, thì ra các cô cũng vậy?”

“Tôi cũng cảm thấy thế, còn tưởng rằng là nhớ lầm.”

Nhiều người lèo xèo thì thầm thảo luận xôn xao, Nhã U một bên đã muốn tấn công bịch ăn vặt hai, cô từng là trợ thủ đắc lực nhất của hành lang trưng bày tranh nghệ thuật Ngọc Cơ, vừa ăn đậu vừa cười nói: “Các cô đã quên? Cô ấy vốn là tổng giám đốc công ty thương nghiệp OO của Mỹ, từng gửi thư đặt tranh chỗ chúng ta, nói phải treo ở văn phòng mới.”

“Gi?!” Chúng nữ nhân cùng kinh hô, vẻ mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm Nhã U.

Nhã U nhìn mọi người, cũng ngây người. “Các cô không ấn tượng sao?”

“Đương nhiên không ấn tượng!”

Có ai sẽ nhớ rõ mỗi một khách hàng gửi như đến? Muốn trả lời tên và diện mạo mấy trăm vị khách đã muốn không dễ dàng, huống chi là khách chỉ giao dịch có một lần hay chỉ gửi thư đến hỏi, lộn lộn xộn tạp thêm đã gần một ngàn người. Chỉ có Nhã U, thật không hiểu đầu cô làm bằng cái gì, thật giống máy tính.

“Tại sao cô không nói sớm!”

“Không ai hỏi tôi nha, hơn nữa tôi nghĩ nhóm mấy người đều biết rồi.” Cô thật vô tội trả lời.

“Tiểu thư, trên đời này không bao nhiêu người giống cô có được đặc dị công năng được không? Phụ nữ mang thai thì ra trí nhớ còn tốt như vậy, hơi quá đáng đó!”

“Nói giống như tôi quái dị, tuy rằng tôi bắt đắc dĩ rời đi hành lang trưng bày, nhưng là lòng chưa từng rời đi nơi này đâu!” Mắt to mông lung phiếm thủy quang, chỉ cần như vậy cũng đủ khiến người khác tâm mềm nhũn.

Ngưng Ngọc vội đau lòng trấn an. “Không khóc không khóc, em vĩnh viễn là trợ thủ mà chị thương yêu nhất, tuy rằng tạm thời em bị ác ma giam cầm, nhưng chị sẽ chờ em trở về.”

“Đúng vậy đúng vậy, ai nói cô là quái vật, cô là tiểu công chúa đáng yêu nhất của chúng tôi.” Sau khi được đám tam cô lục bà luân phiên dụ dỗ, cô cuối cùng lại nở chieuu bài nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, sáng lạn mà xinh đẹp.

Sau khi biết Xảo Quyên từng là tổng giám đốc công ty thương nghiệp Toàn Đài nổi tiếng nước Mỹ, mọi người thập phần tò mò. Ưu tú như vậy thì tại sao phải che dấu quá khứ huy hoàng của mình, chẳng lẽ có bí mật gì không thể cho người khác biết sao?

“Đến cơ sở dữ liệu tìm xem, xem có thể tìm được thư tín đó hay không.” Ngưng Ngọc phân phó đám nhân viên.

“Chỉ là đối phương không phải khách quen, lại giao dịch có một lần, tôi sợ thư tín sớm bỏ rồi, có lẽ chỉ có thể tìm được ghi chú đã đăng kí thôi.”

“Huống chi là hơn một ngàn thư tín, tìm làm sao được?”

“Nếu tôi nhớ không sai, là đặt trong cặp văn kiện số 103367.” Nhã U hảo tâm nhắc nhở.

Mọi người lần hai dùng biểu cảm gặp quỷ nhìn cô không chớp mắt, một trận ngậm miệng không nói gì.

“Hả? Làm sao vậy?”

“Không có việc gì.”

Còn nói không phải quái vật, căn bản là là siêu nhân ngoài hành tinh.

Ngưng Ngọc vì thế mà lâm vào suy nghĩ sâu xa. Nếu Xảo Quyên thật sự có bí mật không biết ai biết, vì hạnh phúc của Thiên Tứ, cô cảm thấy nhất định phải điều tra một phen, bởi vì cô hiểu tính tình Thiên Tứ, hẳn không thể dễ dàng tha người cô gái của mình có việc giấu giếm hẳn, đương nhiên, chuyện này cũng là vì hoàn cảnh gia đình lúc bé của Thiên Tứ tạo thành.

Vì bảo hộ Thiên Tứ, việc xâm nhập điều tra này là việc nhất định phải làm.

9. Chương 9

Sau khi tan trường, dựa theo thói quen thường ngày, Sài Xảo Quyên sẽ ăn cơm chiều xong trước rồi mới tới phòng tranh. Trước đó Thiên Tứ sẽ đứng giờ đứng ở cổng trường chờ cô, bất quá bởi vì sự chói mắt của hẳn, khiến cho chuyện hai người bên nhau, ngay cả cơ hội yêu đương bí mật cũng không có liên hấp thụ ánh sáng.

Cũng được, cô cũng lười cố ý giấu diếm, quá mệt mỏi, cô thích thuận theo tự nhiên. Chẳng qua khi các giáo viên biết hẳn không phải anh em sinh đôi của Thiên Tứ, mà là Thiên Tứ chính hiệu, bộ dáng chịu đả kích sâu kia làm cô hết sức đồng tình.

Chuyện này cũng khó trách, trong cảm nhận của bọn họ, Quan Thiên Tứ là một học sinh hoàn mỹ, làm sao cũng nghĩ không ra hẳn lại là người nói dối không đổ mặt, xoay mọi người như rối. Mà chính cô, sớm đã biết bản tính của hẳn, tuyệt đối không cảm thấy kinh ngạc.

Cô đang đứng ở trạm chờ xe buýt gần cổng trường, mấy ngày nay công ty kiến trúc Mỗ gia tìm Thiên Tứ bàn bạc bản thiết kế cho tòa thương mại lớn, cho nên không có biện pháp mỗi ngày bám dính không buông, cô cũng được thoải mái, tính toán thừa dịp thời khắc thanh nhàn khó được này đem công việc bị trì hoãn của phòng tranh bổ sung lại.

Lúc này, gần vườn trường đột nhiên xuất hiện ba cô gái khuôn mặt xinh đẹp mỹ lệ, là mỹ nữ thì ai cũng không nhận được mà nhìn nhiều hơn, Xảo Quyên cũng không ngoại lệ, mà ba người kia cũng nhìn thấy cô, đã đi tới.

“Cô là nhân viên của trường này?” Một cô gái đi đầu hỏi.

“Đúng vậy.”

“Cô biết ai là Sài Xảo Quyên chứ?”

Tìm tôi? Sài Xảo Quyên đánh giá ba người, không nhớ rõ mình quen với các cô khi nào, cũng xác định chưa gặp qua ba người, mà khi họ nhắc tới tên của cô, ngữ khí tựa hồ cũng không tốt lắm.

Cô bất động thanh sắc, mặt mỉm cười trả lời: “Đúng vậy.”

“Phiền cô kêu cô ấy ra, chúng tôi có việc tìm.”

“Xin hỏi các vị tìm cô ấy có chuyện gì?”

“Hỏi nhiều như vậy làm cái gì? Kêu cô ấy ra là được rồi.” Một cô gái khác nhìn thì yếu điệu lại ngang ngược tùy hứng nói, không kiên nhẫn trả lời một câu.

Sài Xảo Quyên có thể xác định người đến không có ý tốt, cô không chút hoang mang, vẫn giữ nụ cười mỉm.

“Cô ấy đã đi rồi.”

“Đi rồi? Chúng ta chẳng phải đến không công sao!”

“Đáng giận, vận khí tốt nhỉ!”

“Bây giờ làm sao đây?”

Ba cô gái tức giận thảo luận với nhau, một bên Xảo Quyên lặng lẽ quan sát. Theo thái độ và ngữ khí từ lúc đi vào, ba người này là vì cô mà đến, nhưng cô không nhớ rõ từng đắc tội các cô nha!

“Có chuyện gì, tôi có thể nói lại từ đầu cho.” Cô mỉm cười đề nghị.

Cô gái xinh đẹp nhìn nhìn cô, liền hỏi: “Cái người tên Sài Xảo Quyên kia bộ dạng thế nào?”

“Ừm. . . . . Cũng tạm được.”

“Cũng tạm được là sao, xinh đẹp hay không xinh đẹp?” Cô gái ngang ngược kia lại hỏi.

“Nếu so với ba vị, cô ấy đương nhiên là kém hơn.” Cô nhận xét đúng trọng tâm.

“Quả nhiên là vậy!” Cô gái ba diện mạo thanh tú, nhưng khẩu khí nói chuyện làm giảm đi một nửa khí chất.

“Tôi đã hỏi thăm qua chỗ con nhỏ ấy sống, hàng xóm đều nói bộ dạng nó chỉ bình thường, tôi còn không tin, bây giờ ngay cả đồng nghiệp làm chung của nó cũng nói vậy, xem ra là thật!”

“Nếu bộ dạng không được tốt lắm, lại không đẹp bằng chúng ta, vì sao Thiên Tứ chọn nó?”

“Nhất định là con nhỏ kia bám dính anh ấy.”

Sai lầm rồi, kỳ thật là hắn bám dính tôi. Xảo Quyên ở trong lòng sửa chữa, nhưng chưa nói ra miệng, cô đã hiểu ý đồ của ba người đến đây làm gì, thì ra là vì người đàn ông của mình bị cướp đi!

Cô sớm biết rằng người thích Thiên Tứ như cá dưới Trường Giang, từ lúc học quốc trung đã vậy, người ủng hộ một đám lớn, c ăn nhanh mà hắn ăn cùng ngày nhất định bị tranh mua không còn, c uống hần dưng qua cũng có người thu thập, ghé dựa hắn ngồi sẽ có người trộm đi ngồi, ngay cả bút bi hắn xài xong không cần nữa cũng bị người khác từ thùng rác lấy ra. Nghe nói hình chụp lên hắn cạnh tranh giành mua được cũng một ngàn tệ, với học sinh mà nói, đây chính là giá trên trời!

Cô cũng từng nghĩ tới chụp hình hắn bán lấy tiền sinh sống, bất quá đến bây giờ cũng chỉ có thể từ bỏ, bởi vì nếu như bị Quan Thiên Tứ biết được, ngấm chùng nuốt không trôi, tuy rằng cô nghèo, ít nhất còn biết sinh mạng quý giá, biết so sánh trọng yếu.

Từ lúc mặc danh kỳ diệu thành bạn gái người ta, cô sớm có chuẩn bị tâm lý sẽ đắc tội một đồng con gái ái mộ hắn, hiện tại quả nhiên tìm tới cửa, lại còn chạy đến nơi cô ở hỏi thăm, có thể thấy được tức giận không nhẹ. Ngấm lại nguy hiểm thật, may mắn mình có dự kiến trước, không đem thân phận đưa ra ánh sáng.

“Bây giờ phải làm sao?” Cô gái xinh đẹp ngang ngược kia hỏi.

“Đi tới chỗ nhỏ ấy ở chờ, sẽ phải gặp mặt thôi!”

“Được! Quyết định như vậy đi!”

Cuối cùng, ba cô gái ngay cả nhìn cũng chưa liếc nhìn cô một cái liền rời đi, Sài Xảo Quyên nhìn theo bóng dáng các cô trầm tư thật lâu. Ba so với một, cô tuyệt đối đánh không lại, cho nên đêm nay đành phải không quay về, cô mở sổ ghi chép thông tin ra, nhìn xem có ai có thể đi nương nhờ.

Thiên Tứ có rất đông người hâm mộ trung thành, nếu đã người tìm tới cửa, chứng tỏ về sau còn rất nhiều, vì cầu bình an, tốt nhất đừng xung đột thẳng mặt, cô tôn trọng hòa bình, cũng không vui sướng phân tranh với người khác, quyết định có thể trốn liền trốn.

Vừa vặn xe bus đến, cô liền lên xe.

Đối với phòng tranh Ngọc Cơ mà nói, Xảo Quyên đã là trợ thủ đắc lực không thể thiếu, năng lực của cô không chỉ biểu hiện trên việc phiên dịch thư tín mà phân loại khách hàng, với việc giám định và thưởng c nghệ thuật cũng học rất nhanh. Có đôi khi bà chủ và ông chủ không mặt, gặp khách hàng lớn đến hỏi, chỉ cần cùng đối phương nói mấy câu, cô liền có thể phân tích ra sở thích của đối phương, đề nghị nhóm tam cô lục bà lấy một tác phẩm thích hợp nhất cho khách, thường thường bởi vì nhắm lấy yêu cầu của khách hàng mà hoàn thành một số sinh ý.

Dịch xong hoàn tất bức thư giới thiệu tác phẩm bằng tiếng anh, Sài Xảo Quyên đuổi người. Hôm nay công việc hết sức thuận lợi, hoàn toàn dựa theo tiến độ, thời gian tan tầm vừa lúc cũng tới rồi, cô sửa sang bàn làm việc lại một chút, mặc áo khoác vào đi ra ngoài.

Nhìn đồng hồ, còn chút thời gian, cô quyết định vào mua ổ bánh mì làm c ăn khuya, không ngờ mới đi không vài bước, lập tức bị vài cô gái lạ ngăn lại.

“Ày, lại tới nữa.”

Đã không biết là lần mấy, cơ hồ mỗi ngày đều có người tìm cô lý luận, trình độ Thiên Tứ chịu sự ái mộ của những cô gái nơi đây trong tưởng tượng của cô còn khoa trương hơn. Cô thở dài, ngẩng đầu đối mặt những người trước mắt một cô so với một cô còn xinh đẹp yếu điệu hơn, lấy ra một nụ cười thân thiện.

“Có việc sao?”

“Cô chính là Sài Xảo Quyên?”

Trên cơ bản, những người này đã biết cô là ai, hỏi như vậy là bởi vì không nghĩ chấp nhận sự thật rằng bộ dạng của cô chỉ “bình thường” như vậy, đáng tiếc đây là sự thật.

“Đúng vậy, là tôi.”

Lời này vừa nói ra, quả nhiên đối phương sắc mặt đại biến.

“Tại sao anh ấy lại chọn cô?”

“Cô nhất định là dùng thủ đoạn đe dọa uy hiếp anh ấy đúng hay không?”

“Cô căn bản không xứng với anh ấy, còn dám da mặt dày bám lấy người ta!”

“c thời thì nên rời anh ấy, nếu không chúng tôi sẽ không tha cho cô!”

Trong đó một người không khách khí đẩy cô, làm cô té ngã trên mặt đất. Nhìn cô chật vật, mấy cô cười lạnh: tức giận trong lòng hơi bình phục.

Sài Xảo Quyên bò đứng lên, vỗ vỗ bụi trên váy, rồi sau đó nhặt lên một vài vật rơi ra bỏ lại vào túi, không chút hoang mang trả lời: “Anh ấy vì sao chọn tôi, nói thật, tôi cũng thực bức mình, trên thực tế anh ấy cũng không phải người vì thủ đoạn mà bị uy hiếp, trừ phi thủ đoạn rất cao minh, đáng tiếc tôi không có năng lực này. Xứng không xứng với một người là không thể từ bất luận người nào ra kết luận, da mặt của tôi kỳ thật rất mỏng, ngay cả thông báo cũng không dám, càng đừng nói dây dưa với đàn ông, không biết đáp án này có hợp với ý các vị đây?”

“Hừ! Rất cố gắng nguy hiểm! Đừng tưởng rằng giả bộ nhu nhược chúng tôi sẽ thương hại cô! Vì theo đuổi anh ấy, cô biết mọi người vất vả bao lâu? Nếu cô gái anh ấy chọn điều kiện so với chúng tôi tốt hơn còn chưa tính, cố tình lại là cô không diện mạo cũng không có đáng người, dựa vào cái gì?”

Sài Xảo Quyên không vì đối phương hung hăng mắng chửi mà co rúm, ngược lại cực kì bình tĩnh, vẫn như thường ngày nói chuyện đối chất.

“Dựa vào cái gì? Vấn đề này người khởi xướng chuyện mới có thể trả lời, tôi thật sự không nghĩ ra được, không bằng các cô theo tôi cùng đi tìm anh ấy để hỏi cho rõ, như thế nào?”

Đám con gái sững sốt, ngay từ đầu các cô nghĩ đến cô ấy sẽ sợ tới mức khóc òa lên, hoặc là cảm thấy mất mặt mà ngóc đầu không nổi, không thể tưởng được cô ấy chẳng những mặt không đổi sắc, còn tự nguyện mang các cô đi tìm Thiên Tứ.

“Hừ, đừng tưởng rằng có Thiên Tứ làm chỗ dựa vững chắc, chúng ta cũng không dám làm gì cô!” Vừa nói xong, đám con gái đột nhiên thay đổi sắc mặt, ánh mắt hoảng sợ dừng ở bóng người phía sau Sài Xảo Quyên đang dần đi đến.

Thuận nhìn theo tầm mắt các cô, Xảo Quyên nhìn phía sau, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

“Đúng lúc anh ấy đến đây, các cô có thể thừa cơ hỏi một chút, là có thể chân tướng rõ ràng, giải quyết nghi hoặc trong lòng —— ha?” Cô quay đầu lại, người đã sớm không thấy, tốc độ lẩn tránh thật kinh ngạc.

Sài Xảo Quyên nhin không được thở dài. Thật vất vả mọi người có cơ hội nói rõ mọi chuyện, đỡ phải tự mình từng bước từng bước giải thích, cố tình có cơ hội tới giải quyết xong lại chạy đi mất, thực không hiểu những nữ sinh này suy nghĩ cái gì, vì cái gì yêu đáng vẻ của anh khi chạm mắt? Bây giờ người gây chuyện giải thích, lại lâm trận bỏ chạy, thật là.

“Em đứng đây than thở tức giận chuyện gì? Những người vừa rồi là ai?” Quan Thiên Tứ hỏi.

Tay đang phủi bụi trên quần áo bỗng tạm dừng, đổi thành cô giật mình không tin nhìn hẩn.

“Anh không biết các cô ấy?”

“Anh làm sao phải biết chứ?” Ngữ khí của anh thập phần đương nhiên, Xảo Quyên lại nghe đến dở khóc dở cười.

” Đó đều là những nữ sinh theo đuổi anh, một người trong đó còn chờ anh ba năm, anh không biết?”

Quan Thiên Tứ vẻ mặt lạnh nhạt không biểu tình mở miệng: “Đáp số chính xác số phụ nữ vây xung quanh anh mỗi ngày anh không biết, hơn nữa mỗi bộ dáng đều giống nhau, làm sao anh có thể nhớ rõ, cho dù là thiên tài, cũng không thể phân rõ ai là Ma Tước giáp, ai là Ma Tước ất phải không?”

Ma Tước? Này ít nhất là xinh như thiên nga ấy chứ! Có đôi khi cô thật sự thực hoài nghi ánh mắt người này, bất quá lấy cá tính mà nói, những cô gái này đích xác không gây thiện cảm gì, cũng khó trách hẩn cảm thấy phiền.

“Em bị thương?”

Được anh nhắc nhở, Sài Xảo Quyên mới phát hiện chân phải có chút trầy da, khẳng định là vừa mới té ngã tạo ra.

“Không sao đâu, khử trùng một chút là được rồi.” Không khí đột nhiên trầm trọng, trong lòng cô biết không ổn, chậm rãi nâng mắt, quả nhiên chống lại đôi mắt đờ đờ sát khí.

Nguy rồi!

“Em thật vụng về, ngay cả đi đường cũng té ngã, ha ha. . . . .”

“Là người nào?” Hẩn lạnh lung hỏi.

“Người nào cái gì?” Cô giả bộ không hiểu, đáng tiếc hành động không đủ tự nhiên.

“Toàn bộ những người đó đều có phần?”

Đây là khẩu khí muốn giết người, cô biết chứ. Khi Quan Thiên Tứ bước đi về phía trước, cô vội vàng trước một bước giữ chặt hẩn, giọng nói hoảng hốt.

“Đừng đi, thật sự là em tự mình té ngã mà!”

“Em nghĩ anh sẽ tin lời nói dối sứt sẹo này sao?”

“Coi như là em xin anh đó. . . . .” Có đôi khi thật hy vọng người này không cần quá thông minh, phản ứng nhanh như vậy làm gì? Chuyện gì cũng không lừa được anh.

“Không cần cầu tình cho những người đó!”

“Là em sợ anh sẽ đánh chết người, anh cũng không biết về mặt của anh bây giờ thật đáng sợ, em không thích.”

Hiếm khi cô bày ra vẻ mềm yếu thu phục tính nóng của hắn, vì thể chuyển hóa thành dịu dàng cương chiều, nhưng tức giận vẫn chưa bình phục, đột nhiên nắm tay cô.

“Lại đây.” Anh dẫn cô quay về phòng tranh, đúng lúc nhân viên phòng tranh tan ca muộn đang muốn khóa cửa đóng cửa, nhìn thấy hắn đến, lại lập tức vội mở cửa, về mặt tò mò nhìn chằm chằm hai người bọn họ.

“Đem hộp thuốc lại đây.” Hắn ra lệnh cho nhân viên kia, rồi mới gần gũi với cô đứng phía sau. “Em ngậm miệng cho anh, ngoan ngoãn chờ anh khử trùng vết thương xong mới có thể đi!”

Cô mới vừa mở miệng, lại phải đem lời vừa muốn nói nuốt trở lại bụng, dẫu môi oán hận nhìn hắn.

Hơi quá rồi nha, ngay cả cô muốn nói cái gì cũng biết, vốn là cô tính nói một chút vết trầy da thôi không cần ngạc nhiên. Thật đáng sợ, người này không phải là có thuật đọc tâm ư?

Khi anh nổi nóng, để tránh kích thích anh, thì ngoan ngoãn ngậm miệng, tránh bùng phát thêm!

Nhân viên vội vàng lấy hộp thuốc đưa tận tay Tam thiếu, vốn định lui xuống đứng một bên thám thính một chút, nhưng dưới ánh mắt cảnh cáo của Quan Thiên Tứ, lập tức rất c thời để lại chìa khóa rồi rời khỏi phòng tranh, miễn cho việc làm bóng đèn.

Hiện tại, cũng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Cô biết anh rất tức giận, hay bởi vì đụng chạm tới bức dọc bị kim nén lâu ngày? Ngay cả cô cũng phải sợ.

Quan Thiên Tứ để cô ngồi trên sofa, mình thì quỳ một gối xuống, đặt chân phải bị trầy da của cô trên đùi mình, để tiện cho việc rửa vết thương rồi khử trùng.

Bầu không khí trầm mặc không nói gì lan tràn giữa hai người, động tác và sắc mặt của hắn ngược lại với nhau, sắc mặt thực dọa người, động tác lại ngoài ý muốn dịu dàng mà thật cẩn thận. Khi tay của hắn chạm vào, như có dòng điện nhỏ chạy qua, làm cô không biết nên như thế nào cho phải. Ngón tay thô ráp và lòng bàn tay nóng ẩm, mơn trớn chân nhỏ của cô, thật sự thoải mái và ấm áp.

“Loại tình huống này đã bao lâu?”

“Hả?” Câu hỏi của hắn làm cô hoảng hốt kéo suy nghĩ về, nhất thời không hiểu ý cho lắm.

“Thường có người làm khó dễ em sao?” Hắn ngẩng đầu, đôi mắt sắc bén đen nhánh bốn mắt nhìn nhau với cô.

“Kỳ thật. . . . . Cũng không phải làm khó dễ, các cô ấy tò mò, cho nên đến thỉnh giáo một chút mà thôi.”

Vốn tưởng rằng hắn sắp phát hỏa, bất quá ngoài ý muốn, hắn không sinh khí, chỉ là thở dài.

“Yên tâm đi, anh sẽ không làm gì những người đó.”

Hử? Tốt như vậy sao, cô hồ nghi nhìn hắn.

“Bởi vì em không thích, cho nên anh tha những người đó.”

Cảm nhận được săn sóc của hắn, cánh cửa trong tim cô như là bị cái gì đụng phải một chút, nhịp đập thật nhanh, cảm giác được một cỗ rung động ấm áp dễ chịu truyền khắp toàn thân. Thì ra hắn không phải luôn lãnh đạm vô tình, cũng có thể thương lượng được.

“Nhưng ——” Đôi mắt ôn nhu đen láy lại phát ra tia nguy hiểm. “Nếu có lần sau, anh tuyệt đối không tha .”

Cô vội nói: “Không có lần sau, em sẽ tận lực tránh các cô ấy, phụ nữ thất tình luôn có chút kích động, em rất hiểu tâm trạng các cô ấy, anh đừng chấp nhặt với họ.” Bởi vì sợ hắn đổi ý, làm ra chuyện vô tình gì với những người đó, cho nên cô cũng bất chấp rụt rè, theo bản năng bắt lấy tay hắn, đợi đến khi phát giác, vội vàng thu hồi lại, nhưng đã bị hắn bắt trở lại.

Cô biết ánh mắt kia có ý nghĩa gì, hắn lại muốn làm chuyện khiến cô mặt hồng tâm động!

Quan Thiên Tứ kéo gần thân thể của cô, đòi lấy nụ hôn làm trừng phạt. Ai biểu cô luôn nghĩ cho người khác, làm mất thời gian không lo lắng cho cảm thụ của hắn, cô không hiểu khi hắn nhìn thấy có người khi dễ cô, mình cũng không có thể bảo hộ cô, đối hắn mà nói là rất suy sụp đó!

Phải ôm cục tức vào người, rồi lại không chỗ giải tỏa, đành phải hung hăng hôn cô lấy làm an ủi tạm thời. Hắn thật sự rất thích cô, thích đến hận không thể đem cô khảm vào người!

Đôi môi hé mở của cô ấy vẫn cứng ngắc, chẳng lẽ nhiệt tình của mình không thể hòa tan cô sao không? Cô ấy nói có thể hiểu tâm trạng của phụ nữ khi thất tình, là bởi vì cô ấy cũng từng như vậy sao?

Em tư đem chuyện điều tra được nói cho hắn, cho nên hắn đã biết quá khứ của cô, thì ra trong lòng cô ấy, từng có một người đàn ông khắc cốt ghi tâm.

Lương trước không được mình không kiềm nổi lửa giận ức chế, hắn muốn hỏi cô, nhưng càng hy vọng cô tự động thẳng thắn, rồi công ty kia cam tâm làm một cô giáo nhỏ, là bởi vì không quên được người kia sao? Để mình mỗi ngày kiếm nhiều việc chạy long nhong, là sợ lại nghĩ tới tình cảm trong quá khứ sao?

Từ đầu tới cuối, đều là hắn đang ép cô, bức cô làm bạn gái mình, bức cô nhận lấy tình cảm của mình, cho nên khi hôn cô không có cảm giác gì, thủy chung có thể giữ lý trí, không đến nỗi ý loạn tình mê đến hôn nhiên vong ngã.

Chỉ vì, cô căn bản không đem hắn để ở trong lòng.

Lòng đồ kị, ăn mòn tâm trí hắn, hắn bỗng nhiên đặt cô trên sô pha, giống như một mãnh thú, gặm cắn cổ non mịn của cô, giống như muốn ăn cô.

“Thiên Tứ?” Cô có chút chấn kinh, anh hôm nay thật thô lỗ, hôn môi không giống như trước dịu dàng săn sóc, không biết anh làm sao vậy?

Tay giữ lấy không thành thật đi vào trong váy cô, thẳng tiến lên đến thắt lưng, dẫn tới cô hô nhỏ một tiếng.

“Chờ một chút —— Thiên Tứ ——”

Chuyện này quá đột nhiên, cô không xác định nên tiến hành đến bước này hay không, hai người đều là người trưởng thành không sai, chỉ là còn có nhiều việc chưa nói rõ ràng, làm sao có thể vội vàng liền. . . . .

Ngay khi tâm tư cô hỗn loạn, tay hắn đã để vào ngực của cô, tham lam vuốt ve.

Ắc! Không được —— cô hoàn toàn không thể suy nghĩ!

“Không thể!” Ngăn chặn tay hắn, ngăn cản hắn tiếp tục.

“Bởi vì là anh, cho nên không thể, nếu là người khác thì có thể sao?” Mắt của hắn đồng tử như vực sâu không thấy đáy, thật sâu thật sâu, làm người ra khó có thể nhìn thấu, rồi lại giống như ẩn chứa bi thương, làm ngực của cô không hiểu sao hơi nhói đau.

“Thiên Tứ. . . . .”

Hắn bỗng dừng thu hồi tay, giống như chạm phải lửa rồi khỏi người cô.

“Tùy em!”

Hắn phẫn nộ xoay người, giống như sư tử không khống chế được nhìn trời rồng giận.

“Đi con mẹ nó đi chúc! Đi con mẹ nó ngồi tù! Đi con mẹ nó quan khiêu đạo nhân!”

Cuộc đời lần đầu tiên mất bình tĩnh, hắn như lốc xoáy cuồng bạo gào thét mà đi, lưu lại một mình Xảo Quyên, tâm trí hoảng hốt thật lâu mới quay về.

Này. . . . . Rốt cuộc sao lại thế này? Cô chưa từng thấy hắn kích động như vậy, cho nên bản thân mình cũng hoảng sợ, lúc này đây cô thật sự đoán hắn không ra, không hiểu hắn vì cái gì sinh khí như vậy?

Bắt gặp ánh mắt bị tổn thương của hắn, nội tâm cũng một trận co rút đau đớn. Cô cũng không muốn làm hắn khổ sở nha, chính là không hiểu được nên xử lý chuyện tình cảm như thế nào, mỗi khi bị hắn biến thành tâm hoảng ý loạn, chỉ nghĩ đến làm sao để bình tâm tĩnh khí mà đối diện hắn, kỳ thật là bởi vì cô không biết phải như thế nào biểu hiện tình cảm của mình.

Thật sự rối loạn, cô không biết nên làm thế nào cho phải. . . . .

Lúc này, có một người, một người thần bí, một người thần bí không nên xuất hiện lại xuất hiện lúc này, lặng lẽ từ trong phòng đi ra, khi đi đến phòng khách thì thở dài.

”Thật là, phân còn không đến cái bô (theo mình nghĩ chắc là câu chữ bậy rồi, không biết dịch sao nữa >.

10. Chương 10

Cái người đang yêu kia đã năm ngày không nói chuyện, việc này không tầm thường!

Vì vậy Ngưng Ngọc báo cho những anh chị em khác đặc biệt chạy tới quan tâm, bởi vì chuyện này rất nghiêm trọng, kỳ hạn mà ba cho Thiên Tứ chỉ còn ba ngày.

Ngoại trừ Thiên Tứ, bốn người nhà họ Quan toàn bộ tụ tập đến chỗ Ngưng Ngọc khẩn cấp thương thảo, gồm sự kiện nữ nhân vật chính Xảo Quyên tìm đến, hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Hai người không phải đang quen nhau rất vui vẻ sao, tại sao đột nhiên trở mặt thành thù?” Thiên Kinh nói chuyện từ trước đến nay thẳng thắn, bắt đầu liền đánh vào trọng điểm.

“Không phải trở mặt thành thù, là Thiên Tứ không để ý tới cô ấy.” Ngưng Ngọc sửa lại.

“Chuyện này không giống cá tính của Thiên Tứ” Anh cả trầm giọng nói. Thiên Tứ từ trước đến giờ luôn cẩn thận, sẽ không ngay lúc mấu chốt làm sai chuyện gì, chỉ còn ba ngày, nó không có khả năng không hiểu được tính nghiêm trọng của chuyện này.”

Ngưng Yên dịu dàng đề nghị: “Nhường cho Xảo Quyên nói cho chúng ta nghe chuyện như thế nào đi.”

Mọi người tạm dừng thảo luận, ánh mắt toàn bộ dừng trên người Xảo Quyên, chỉ thấy cô có chút đăm chiêu, im lặng không nói lời nào.

“Xảo Quyên, vốn chuyện tình cảm nam nữ chúng tôi không nên hỏi đến, bắt quá bởi vì tình huống đặc thù, cô cũng biết, chuyện liên quan đến vận mệnh của Thiên Tứ, cho nên mọi người mới nóng nảy, tìm cô tới là muốn biết rõ ràng sao lại thế này, có lẽ mọi người có thể giúp được.”

Xảo Quyên xoay đầu nhìn về phía Ngưng Yên, gật đầu nói: “Tôi hiểu, tôi cũng rất muốn biết nguyên nhân anh ấy tức giận, chỉ là anh ấy không chịu gặp tôi.”

Ngưng Ngọc thiếu kiên nhẫn xen mồm. “Nguyên nhân chính là anh ấy mất hứng trong lòng cô có người khác, Thiên Tứ là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, yêu cầu đối với bản thân rất cao, đuổi không kịp cô, cho nên anh ấy mới nổi giận.” Việc này hỏi cô là được rồi, tiền căn hậu quả bọn tôi biết rất rõ, ghen đến bây giờ mới nói, đã muốn nội thương từ lâu.

Sài Xảo Quyên nghe bắt được những từ trọng điểm lại không hiểu được. “Trong lòng tôi có người khác? Ai?”

“Chính là cậu chủ lớn chủ tịch công ty OO, chuyện của cô và người đó Thiên Tứ đều biết.” Biết Xảo Quyên và người đàn ông kia từng yêu đến kinh thiên địa quỷ thần khiếp, bởi vì có sự tham dự của người ba mà không thể thiên trường địa cửu, cho tới bây giờ vẫn dẫu lia ngó ý còn vượn tơ lòng, thậm chí có thể sẽ hợp lại. . . . . Những câu này đều là câu cô rất muốn nói lại chưa nói, bởi vì ông xã thường nhắc cô phải vững vàng, không thể xúc động, cho nên đành phải nhịn đau cho đến khi không nhịn nổi mới thôi.

Xảo Quyên ngáy người. “Thì ra mọi người đều biết.”

Ngưng Yên ra hiệu mọi người bình tâm một chút dừng nóng nảy, cảm thấy việc này vẫn là phụ nữ nói với phụ nữ thích hợp hơn. Cô mở miệng nói thành khẩn: “Thiên Tứ trước khi được ba nhận nuôi, từng sống trong cảnh bạo lực gia đình, cô có biết không?”

Xảo Quyên gật đầu, việc này Ngưng Ngọc từng nói qua với cô.

“Cho nên Thiên Tứ thuở nhỏ cũng rất tự bế, đối những người cùng chung sống cực kỳ miễn cảm, cũng không dễ dàng tin nhiệm người khác. Kỳ thật tình cảm của Thiên Tứ rất tinh tế, một khi đã xác định thì ngay cả chúng ta đều theo không kịp, khi hấn phát giác mình không thể nắm trong tay, sẽ gặp thất bại mà đem cánh cửa trái tim đóng chặt, ngay cả chúng ta cũng không thể đi vào, cô hiểu chưa?”

Điểm này sau khi Sài Xảo Quyên hẹn hò với hắn không bao lâu liền hiểu được, từ lời nói và cử chỉ của Thiên Tứ có thể hiểu “Tính bướng bỉnh” của hắn cố chấp bao nhiêu. Chính bởi vì sợ anh nghĩ quá nhiều cho nên mới không muốn giải thích! Xem đi, người này rúc sừng trâu không biết chui vào chỗ nào trong sơn động, đụng phải đá hoa cương rồi phải không?

Hay tay cô chống gò má suy nghĩ, trong chốc lát lại nhìn chăm chăm trần nhà, trong chốc lát nhìn sàn nhà, khi thì nhíu mày, khi thì đảo tròn mắt, mọi người cứ nhìn chăm vào biểu tình của cô mà sửng sờ.

Sài Xảo Quyên đột nhiên vỗ tay: “Được, quyết định vậy đi!”

Động tác của cô làm mọi người hoàn hồn, nghi hoặc hỏi: “Quyết định cái gì?”

“Tôi đi tìm anh ấy nói rõ.”

“Anh ấy sẽ không gặp cô.” Ngưng Ngọc thở dài, nhắc nhở cô, có thể gặp đã sớm gặp rồi, nếu không mọi người làm sao phải hao tổn tâm trí ngồi ở đây?

Sài Xảo Quyên không chút hoang mang, định liệu trước quay về cho mọi người một nụ cười tự tin. “Anh ấy sẽ.”

“Tại sao cô nắm chắc như vậy?” Thiên Kinh hỏi.

“Bởi vì anh ấy là đồ ngớ ngẩn.”

“Hả?” Về mặt mọi người ngạc nhiên.

Cô nhíu mày suy nghĩ, lại sửa miệng: “Không đúng, anh ấy là đồ ngu ngốc.” Nói xong, cảm giận như vậy mà rời đi, quyết định đi tìm cái người ngu ngốc đó, gõ cho tỉnh đầu hắn.

Muốn gặp Quan Thiên Tứ kỳ thật cũng không khó, chỉ cần sử dụng thuần thực một chút kĩ xảo nhỏ là được.

Sài Xảo Quyên đi vào văn phòng thiết kế kiến trúc của Quan Thiên Tứ, nhân viên của hắn đều là nam, phòng làm việc rất có phong vị Hy Lạp, lấy màu trắng và xanh da trời làm chủ đạo, mới vừa vào cửa, liền cảm giác có người đặt mình vào trong khu đèn thờ nữ thần Atermit nổi tiếng thế giới ở vùng biển Aegean xinh đẹp.

“Xin chào tiên sinh, tôi là nhân viên do công ty vệ sinh XX cử tới dọn dẹp.” Sài Xảo Quyên nói với chàng trai đứng gần cửa, cô đã trải qua thời gian làm nhiều nhiều rất dài, cũng từng làm qua dọn vệ sinh, cho nên việc tìm trang phục và dụng cụ, đối với cô mà nói rất đơn giản.

Cách ăn mặc và cử chỉ của một nhân viên vệ sinh này, dễ dàng làm cho đối phương tin cô là người công ty vệ sinh cử tới quét dọn, bất quá anh chàng vẫn có chút buồn bực.

“Nhưng mà chúng tôi không yêu cầu cử người ——”

“Là ông chủ của quý công ty Quan tiên sinh yêu cầu.”

“Hả? Vậy xin đợi một chút, tôi xác nhận với ông chủ xong rồi lại ——”

“Tôi khuyên anh tốt nhất không cần, hôm nay tâm tình của anh ấy không tốt, thời điểm tâm tình không tốt sẽ thực hành chính sách ba không —— không nói chuyện, không tiếp điện thoại, không để ý tới người ta, nếu có người đi tìm anh ấy lúc này, anh ấy nhất định sẽ dùng ánh mắt đằng đằng sát khí trừng anh, rồi mới đột nhiên lộ ra nụ cười lạnh lẽo, tiếp theo dùng những lời nói độc địa giết chết tự tôn và tâm linh của anh, tôi nói đúng hay không?”

Anh chàng gật đầu mãnh liệt, dùng ánh mắt bội phục nhìn cô, nói thật chuẩn!

“Nhưng mà. . . . . Tại sao cô biết?”

“Anh mới tới có phải không?”

“Đúng vậy đúng vậy, sao cô lại biết vậy?”

Đương nhiên biết, nhìn thái độ và ngữ khí nói chuyện của anh là hiểu rồi. Thiên phú hơn người, hơn nữa cô đã từng làm rất nhiều công việc nên tôi luyện nên giác quan sáu, chỉ cần nói chuyện mấy câu, dùng mấy câu dò hỏi thôi cũng có thể phán đoán phân tích đối phương.

Cô dùng khẩu khí tiền bối nói với hậu bối: “Sở dĩ anh ấy kêu tôi đến quét tước, là vì tâm tình anh ấy rất kém cỏi, kém đến trong mắt không chứa nổi một hạt cát, cho nên không nên đi hỏi người không muốn có cái đinh trong mắt, nếu không muốn trở thành cái đinh trong mắt anh ấy, anh tốt nhất đừng làm phiền anh ấy, để tôi yên lặng đi quét dọn là được rồi. Người mới, tôi hảo tâm mới nhắc nhở anh, nếu anh còn muốn đi hỏi ông chủ. . . . .”

“Không cần không cần, cô vào quét dọn đi!” Anh chàng vội nói.

Sài Xảo Quyên gạt đầu, khẽ cười, sau khi dễ dàng hù dọa người ta, quang minh chính đại xách xô nước và giẻ lau đi vào.

Kỳ thật văn phòng này và con người Quan Thiên Tứ giống nhau, là nơi yêu cầu hoàn mỹ lại phong cách độc đáo, phải ở bên trong nơi sạch sẽ sang sủa này tìm ra một chút tro bụi thật đúng là không dễ dàng, nhưng bộ dáng cực kì giống nhân viên vệ sinh của cô làm cho người ta không nghi ngờ. Nhắm chuẩn mục tiêu, thừa dịp người khác không chú ý, thân ảnh nhỏ xinh nhoáng lên một cái, đi vào phòng làm việc của Quan Thiên Tứ.

Cô mới vừa vào cửa, lập tức bị một đám mô hình kiến trúc trưng bày ở trước mặt hấp dẫn ánh mắt. Giống như đi vào một vương quốc nhỏ, cô chăm chú nhìn kiến trúc mê người ở trên bàn, có cổ điển lãng mạn, cũng không kém phần hiện đại, hình dạng cấu trúc chắc chắn lại chân thật, làm cô nhìn không chuyển mắt, ngay cả hàng cây bên đường cũng rất thật, quả thực chính là mô hình thu nhỏ của thành phố.

Sài Xảo Quyên xem thế là đủ rồi, cũng chỉ có nhân tài tâm tư đủ tinh tế mới có thể làm ra kiến trúc nghệ thuật cao thâm như vậy đi? Xuyên thấu qua mô hình mê người này, cô giống như có thể hiểu được sở thích trong lòng Thiên Tứ đang theo đuổi, không chỉ là hoàn mỹ, còn có một loại. . . . . Yêu?

“Ai đó?”

Cô hơi chấn động, nhìn đến mê mẩn, vậy mà đã quên mình đang trà trộn vào.

“Chưa cho phép đã vào, lá gan thật lớn nhỉ!” Quan Thiên Tứ phẫn nộ đi về phía trước, tóm gọn người xâm nhập đáng ghét này. Không thể tưởng được xoay người cô lại, hất lại kinh ngạc hơn cả cô.

“Em. . . . .”

Toàn thân cô tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh, chờ hấn tức giận có người xâm nhập mà chửi mắng.

“Lại lén anh nhận việc làm thêm có phải không? Lại còn giả làm oba- san dọn vệ sinh, em muốn anh tức chết phải không?!”

*Oba-san (nguyên gốc: /Âu Ba Tang): tiếng Nhật ( ) nghĩa là bác gái (họ hàng), hoặc chỉ những người phụ nữ ở tầm tuổi trung niên. (xin mượn chú thích của nhà wanei.wordpress.com/)

Hả?

Ánh mắt long lanh rực sáng tỏ mò ngược lên liếc về phía hấn. Căn cứ lời hấn nói, phán định hấn phần nhớ mong cô so với phần tức giận cô còn nhiều hơn, nói cách khác cô có cơ hội giải thích, mà sẽ không ngay cả một chữ chưa nói đã bị đuổi ra!

Có phần chắc chắn này, lòng cô cũng an tâm bảy, tám phần, thân mình khiếp lui ban đầu cũng ưỡn thẳng lưng đứng thẳng.

“Em không làm oba- san dọn vệ sinh, cũng không làm thêm nữa.”

“Không có? Bằng không em ăn mặc như vậy làm gì? Làm trò tiêu khiển sao!”

“Ừm. . . . . Nếu có thể lấy được nụ cười của quân vương cũng không sai, kỳ thật là vì muốn gặp anh, bắt đắc dĩ mới ra hạ sách này.”

Cô cẩn thận quan sát phản ứng của hắn, nhìn vẻ mặt của hắn từ giật mình chuyển sang vui sướng, tiếp theo trở nên nghiêm túc, nhìn ra được mâu thuẫn cùng giây dựa không nhỏ trong lòng, cuối cùng hóa thành một loại im lặng khó dò.

“Đi vào đây!” Hắn không khỏi phân trần, vẫn bá đạo như mọi ngày, xách cô vào phòng bên trong. Ngoại thính là nơi đặt mô hình, nội sảnh mới là phòng làm việc riêng của hắn, để cho lên ghê sô pha, rồi không hề để ý cô.

“Em tới đây làm gì?”

Tốc độ đổi mặt nạ của người này thật nhanh, vừa rồi trong mắt hiện lên một tia vui sướng, rõ ràng là thật cao hứng nhìn thấy cô, hiện tại lại bày ra khuôn mặt lạnh lùng, không thấy phiền phức sao?

“Tôi tìm anh nói chuyện.” Cô nói nhỏ.

Quan Thiên Tứ cười lạnh: “Chúng ta bây giờ còn chuyện gì có thể nói, một trò chơi mà thôi, chơi xong rồi còn muốn nhắc đến? Em nghĩ rằng tôi và em có loại thời gian rảnh rỗi này?”

Ý đồ dả thương người để bảo vệ chính mình, lại thường thường trong lúc dả thương người cũng làm bị thương chính mình, nếu là đổi thành cô gái khác, chỉ sợ một lòng sớm vỡ vụn, nhưng Sài Xảo Quyên không phải cô gái khác, mà là một cô gái hiểu hắn, loại lời nói hiểu này nên là tai phải vào tai trái ra, phải phân biệt rõ cái nào là lời nói dối, cái nào là thật tâm nói.

Chỉ có điều, cô quyết định chiều theo đùa hắn một phen.

“Được rồi, vốn là muốn nói với anh chuyện xưa tại sao em cự tuyệt anh ta, anh đã không muốn nghe, em sẽ không quấy rầy, còn tưởng rằng anh có hứng thú, thật đáng tiếc.” Hướng hắn lễ phép gật đầu tạ lỗi xong, cô liền đứng lên lấy giẻ lau và xô nước đi về hướng cửa.

“Em đi đi! Tôi cũng chẳng muốn biết, miễn cho em nói tôi bức em, nói tôi là người đàn ông hẹp hòi! Trong lòng em nhất định nghĩ như vậy, có thể thoát khỏi tôi em cầu còn không được! Đúng hay không? Đúng hay không? Đúng hay không?”

Sài Xảo Quyên thật không hiểu nên khóc hay nên cười. Người đàn ông này, ngoài mặt đuổi cô đi, rồi lại theo sát phía sau cô niệm không dứt, rõ ràng không hy vọng cô đi, nhưng lại tìm không được bậc thang đi xuống. Một khi đã như vậy, cô giúp hắn trải bậc thang đi!

Cô xoay người, dùng ngữ khí đáng thương cùng với biểu tình cầu xin nói: “Cũng không thể cho em một cái cơ hội giải thích sao? Bằng không em sẽ rất khổ sở, rất khổ sở đó.”

“Đừng tưởng rằng giả bộ đáng thương tôi sẽ mềm lòng!”

“Nhưng mà. . . . . Nghe một chút xem cũng không tổn thất gì.”

“Hừ! Nghĩ cho tình cảm lúc trước, tôi cố gắng nghe em nói vậy, nhưng tôi nói trước, việc này không có nghĩa là tôi sẽ tha cho em.”

“Không sao, anh có thể nghe em nói, em cũng rất cao hứng.” Cô nở nụ cười sáng chói, làm hắn tâm thần nhộn nhạo.

Kế tiếp, cô bắt đầu kể chuyện xưa, đem kia một đoạn quá khứ nhằm chán lại không lắm sáng rọi êm tai nói ra.

Nói thật ra, nàng thật sự cảm thấy chuyện này không có gì phải giải thích, bởi vì nội dung nhằm chán lại thật rõ ràng, chuyện phát sinh trên người cô cũng có thể phát sinh trên người cô gái khác. Chuyện xưa là cô vào công ty liền có biểu hiện xuất sắc, tiền đồ khả quan, không đến một năm liền thăng ba cấp, trở thành nữ tổng giám đốc đầu tiên, mà lúc ấy vừa vặn con trai chủ tịch có ý với cô, làm cho người khác nghĩ mình dựa vào quan hệ mới có cơ hội được đề bạt, cậu chủ lại xoay quanh không rời cô, trêu chọc chế giễu bên tai cô cả ngày ong ong lỗ tai, cuối cùng từ chức tìm thanh tĩnh, xong hết mọi chuyện.

Chuyện xưa đã kể xong, không hiểu sao hắn nghe đến sững sờ, vẻ mặt kinh ngạc, cả người không cử động, giống như bị sét đánh.

“Như thế nào, phẫn khích sao?” Hấn không nói lời nào, cô đành phải mở miệng, miễn cho tẻ ngắt.

“Em không phải vì tình cảm gặp trở ngại mà rời khỏi công ty?”

Về mặt Xảo Quyên kỳ quái phản bác: “Nào có? Em vì ngại công tác không thú vị mới từ chức thôi.”

“Rời khỏi hấn, em không khổ sở chút nào sao?”

“Đương nhiên, em có thích anh ta đâu.”

Quan Thiên Tứ cực kì nhẹ nhàng thở ra, sau khi biết rõ, thần kinh buộc chặt lâu lắm, giờ phút này hấn cảm giác giống như tiêu tán mất, như quả bóng cao su xì hơi, cả người nghiêng về phía cô, đầu cũng tựa trên vai cô.

“Anh. . . . .”

“Để cho anh dựa vào một chút.” Hấn khàn khàn nói.

Cô thuận theo, lẳng lặng không nói lời nào, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy hấn, biết hấn hy vọng mình làm gì, không cần ngôn ngữ, lại có thể cảm nhận được tâm ý tương thông.

“Khi anh nghe trong lòng em có thể còn người đàn ông đó, còn tưởng rằng ——”

“Đã cho em sẽ đi tìm hấn? Làm sao có thể, em và hấn chính là bởi vì quan hệ công việc mới có tiếp xúc, hơn nữa lại không quen, mới nhận c không bao lâu đã nói muốn cưới em, em đương nhiên sẽ không đồng ý.”

Hấn nâng mặt lên, vẫn có cảm giác bất an bất ổn định: “Em không thấy đáng tiếc?”

“Em còn ngại ở lại rất phiền toái! Vì chuyện này rất nhiều đồng nghiệp không thông cảm em, cho rằng em lợi dụng tình cảm ái mộ của anh chàng đó mà thăng chức làm tổng giám đốc. Cũng khó trách, người mới vào công ty không đến một năm, nhưng lại có thể trèo lên được vị trí khiến người ta đỏ mắt chờ mong, bị hiểu lầm là khó tránh khỏi, cho nên em quyết định từ chức. Nhưng đột nhiên thất nghiệp, lại phải chuyển khỏi ký túc xá công ty, đành phải chuẩn bị quay về cố hương giúp mẹ yêu nuôi heo, sau khi được giáo sư Vu chủ nhiệm lúc trước hỗ trợ, mới có thể tìm được việc dạy thay ở trường học.”

“Em ngày đêm kiêm nhiều chức, không phải bởi vì muốn quên đối phương?”

Cô tức giận nói: “Rất nhanh em sẽ chết đói, có rảnh đi lo những chuyện khác sao? Nói ra thật xấu hổ, thật ra em kiếm tiền không phải vì xuất ngoại du học, mà vì trước khi lâm vào tình trạng thất nghiệp ba tháng, tiền bên người đều cầm đem trả tiền thuê nhà và tiền thế chấp, biến thành cuối cùng vay nợ sống qua ngày mất mặt không nói, lại không dám làm cho cha mẹ lo lắng, đành phải làm công kiếm chút khoản thu nhập thêm. Ai ngờ công việc kiêm chức rất vui vẻ, so với làm thành phần trí c dạy học còn thú vị hơn, một khi đã làm rồi thì không nỡ bỏ ngang.”

Quan Thiên Tứ giật mình thật lâu, không thể nói gì. Có bao nhiêu đêm, hấn vì việc này lo lắng khó thể ngủ ngon, kết quả toàn bộ lo lắng vô ích.

“Em dụng công cố gắng lâu như vậy, cũng chỉ cam chịu làm giáo viên dạy thay trường quốc trung?”

“Dụng công là vì lấy học bổng trả sinh hoạt phí được không, bằng không em làm gì phải mệt như vậy? Anh không biết, học sinh sinh viên dựa vào việc vay mượn, làm thêm sống qua ngày vất vả bao nhiêu? Còn nữa —— nói đến chuyện này lại càng tức, vị trí đầu đều bị anh đoạt đi rồi, hại em tổn thất trầm trọng, thật không hiểu, anh lại không thiếu tiền, liệu mình như vậy làm cái gì?”

Ở trường trung học La Dương, ai chẳng biết nói anh là kẻ có gia thế hùng hậu? Còn nhẫn tâm tranh với người nghèo là cô, mỗi lần đến ngày trao giải của trường học, chính là ngày lòng cô đau! Không biết Đài Loan bản phú chênh lệch sở dĩ càng lúc càng lớn, có phải là do anh làm hại không?

Quan Thiên Tứ rốt cuộc cũng hiểu, khó trách chưa từng thấy cô cười khi trường học trao giải, thắc mắc nhiều năm chưa giải quyết nhờ giải quyết mâu thuẫn gần đây nay đã rõ ràng chân tướng, mà hấn lại giống như người mắc bệnh ung thư khó chữa.

Hấn có một cỗ xúc động như muốn bị trở ngại, ba nói đúng, hấn quả nhiên. . . . . Ngu ngốc.

“Hiện tại anh hiểu rõ chưa? Đừng miên man suy nghĩ nữa, em còn phải chạy về trường học!” Cô nhìn đồng hồ, thời gian cân nhắc vừa đúng, cô chỉ xin nghỉ nửa ngày, buổi chiều còn phải lên lớp.

Quan Thiên Tứ giữ chặt cô, truy vấn: “Em thật sự không thích hắn?”

“Em đã nói, em không quen biết anh ta, cho dù toàn thân anh ta nạm vàng độc thân hoàng kim. Được rồi chứ, em phải đi làm.”

Mới vừa đi, lại bị hắn kéo trở về, hơn nửa lần này dùng lực đạo vừa phải, làm cô ngã vào lồng ngực rộng của ai kia mà không một tia thương tổn.

Cô bị kiềm trong khuỷu tay hắn, tức giận ngăn đầu kháng nghị: “Làm gì vậy? Cái gì cũng giải thích cho anh hết rồi, còn vấn đề gì nữa?”

“Chúng ta lúc trước cũng không quen thân, vì sao anh bắt em làm bạn gái, em lại đáp ứng?”

Cô nhất thời ngây người: Trái tim như bị ai đó nổi trống từng hồi, mỗi khi anh lộ ra ánh mắt này, cô liền cảm giác cực kì không ổn.

“Nào có? Em rõ ràng có cự tuyệt anh.” Cô trả lời có chút chột dạ.

“Nhưng cuối cùng em vẫn đáp ứng đó thôi.”

“Anh bá đạo như vậy, ai dám không nghe anh. . . . .” Bùm bùm... Trái tim lại vang lên từng hồi trống lớn.

“Dựa theo logic này, hình như chỉ cần bá đạo với em, ai cũng có thể nhận, nhưng chuyện xưa em vừa kể lúc nãy cũng không phải nói như vậy.”

Nội tâm cô cả kinh, trong khoảng thời gian ngắn trả lời không được.

Quan Thiên Tứ cẩn thận quan sát cô, không buông tha bất cứ phản ứng nhỏ nào của cô. Khi đôi mắt ra đa của hắn đã bắt đầu hoạt động, đừng nghĩ may mắn tránh được pháp nhãn của hắn.

“Tại sao em không nói lời nào?”

“Có gì phải nói chứ?” Cô cố ý làm mặt lạnh, lại bị hắn đánh trả về như cũ.

“Nói, không cho phép lẩn tránh.”

“Này. . . . . Có cái gì phải nói chứ. . . . . Không phải phải . . . . . Chính là. . . . .”

“Là cái gì?”

Cô đứng lý hợp tình trả lời: “Tốt xấu gì chúng ta cũng là bạn học cùng quốc trung, với anh thì quen thuộc hơn thôi, cho nên. . . . .”

“Em hỏi một đằng trả lời một nẻo.”

Cô trả lời mập mờ như vậy, chính là trong lòng có quỷ, mà hắn không thể không đánh vỡ mập mờ này.

Cho tới bây giờ, hắn buộc được người của cô, lại không nắm chắc buộc được lòng của cô, bởi vì hắn nhìn không thấu cô, chỉ có khi hôn cô hoặc tứ chi tiếp xúc mới có thể cảm nhận được hoảng loạn nhỏ bé của cô, khi đó hắn mới cảm thấy mình có lực ảnh hưởng đến cô.

Nhưng bây giờ không giống, hắn có thể tin tưởng mình không phải chỉ độc diễn một mình. Cô nhóc đáng giận này, gây sức ép hắn bao lâu nay!

“Thật ra em cũng thích anh, làm cho anh mê hoặc dính vào em, thì ra đã sớm thâm mến anh, đúng hay không? Đúng không? Có đúng không?” Hắn lại bắt đầu thi triển bí quyết đeo bám “bức người”.

11. Chương 11

“Mới không đâu, cùng lắm. . . . Có cảm tình tốt mà thôi. . . . A!” Giọng nói cố gắng giữ bình tĩnh cuối cùng biến thành tiếng la nhỏ hoảng loạn, chỉ vì tay hắn đưa vào trong quần áo cô.

“Này — đừng xằng bậy —”

“Em không nói, anh liền cởi quần áo của em, để em không thể bước khỏi cánh cửa này.” Khẩu khí chơi xỏ ẩn chứa làm nũng xấu xa, hắn thích khi dễ cô như vậy, thích chăm chú nhìn biểu tình của cô bởi vì việc này mà không biết làm sao, toàn bộ khuôn mặt ửng hồng.

Đôi môi nóng bỏng ở vành tai của cô lan dần đến cổ ấn xuống những nụ hôn dày đặc, hai tay dạo chơi không nhận được xoa nhẹ vờn ve cô, không nhìn thấy hai gò má đã trướng hồng cực độ của ai kia.

“Vẫn cứng ngắt như vậy, thực không tiến bộ.” Hắn lắc đầu, tuyệt đối không cảm thấy chiếm tiện nghi người ta, ngược lại còn nén giận cô không đủ nhiệt tình.

Cô cắn môi dưới, tựa hồ hạ quyết tâm, cố gắng áp chế ngượng ngùng và bối rối, hai tay nhỏ bé nhẹ nhàng chạm ngực hắn, học hắn ma chà xát trứ, cũng đưa lên đôi môi thơm nhút nhát khiêu khích, nhiệt tình khe mút cánh môi đang mở của hắn.

Lần này, đến phiên hắn toàn thân cứng ngắt.

Cô là một học sinh chăm chỉ học tập, thực cố gắng muốn đem những học được từ trong phim mình đã xem áp dụng vào thực tế, nhớ rõ hình như là dùng đầu lưỡi như vậy như vậy, rồi mới lại như vậy như vậy, trước liếm liếm, sau mút mút, tiếp theo nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, xong.

Tách ra một chút khoảng cách, cô nghi hoặc nhìn hắn vì sao một chút phản ứng cũng không có, là vì mình bắt chước không giống sao? Đang buồn bực hết sức, hắn đột nhiên ôm sát, ánh mắt nóng bỏng tựa như sói đói gặp được cừu nhỏ.

“Lại một lần nữa.” Hắn khàn khàn ra lệnh.

Cô làm theo, mút mút, liếm liếm, lưỡi dính hương không ngừng khiêu khích hắn, không biết mình dẫn đốt ngọn lửa trên người hắn.

Quan Thiên Tứ hung hăng bỏ nhào về phía cô, từ miệng, tai, gáy, vẫn kéo dài nụ hôn đi xuống, thậm chí nghĩ muốn lấy hết quần áo của cô ăn sạch sẽ, nhưng mà, nhưng mà —

“Kỹ xảo này em học ở đâu?” Hắn thở dốc hỏi, muốn giữ lại một chút lý trí còn sót lại, bởi vì không xác định cô nhóc kia biết hậu quả của chuyện này hay không, hắn không hy vọng vì thỏa mãn dục vọng bản thân mà tạo thành tiếc nuối của cô.

Cái hắn muốn là cô cam tâm tình nguyện.

“Em xem rất nhiều sách, còn coi phim, học không tốt sao?” Cô sờ sờ hai má hắn, nói nhỏ: “Mặt của anh thật nóng, làm sao vậy?”

“Làm sẽ không sao, không làm sẽ có sao.” Hắn trả lời thật sự trực tiếp, không chút quanh co lòng vòng.

Xảo Quyên sững sốt, chỉ chốc lát sau lập tức hiểu ý, đỏ mặt nói nhỏ: “Em không sao cả! Chẳng qua không có đồng phục hóa trang thành hộ lý hay thủy thủ, nếu anh không ngại cùng oba- san làm vệ sinh. . . .”

Đây là lời thật tâm cô muốn nói, nguyện ý nường thân hắn, theo hắn cả đời, bởi vì là hắn, cho nên nguyện ý trao toàn bộ bản thân cho hắn.

Trong lòng Quan Thiên Tứ mừng rỡ, làm sao sẽ để ý cô giả thành cái gì, mỹ nữ tuyệt thế hay vưu vật gọi cảm với hắn mà nói đều không hề có ý nghĩa, hắn chỉ cần cô nha, phải là Sài Xảo Quyên độc nhất vô nhị này.

Hắn từng chút từng chút cởi quần áo của cô, ánh mắt chuyên chú nhìn thân hình nguyên thủy thuần khiết nhất, nhìn thật cẩn thận từ đầu tới chân cô.

Xảo Quyên e lệ che thân hình của mình, nhẹ giọng kháng nghị: “Đừng nhìn!” Cô cũng không phải yêu cơ gọi cảm, tại sao lộ ra cái loại ánh mắt muốn nuốt chửng người này chứ! Nhưng cô biết mình cũng đang nóng lên, trở nên không giống mình, quá trình kế tiếp không phải sở trường của cô, chỉ có thể nhìn hẩn tùy ý làm bậy.

Hẩn khẩn cấp nhắm nháp ngọt ngào của cô, giống như khách lữ hành giữa sa mạc được những hạt sương mong manh làm dịu, những nơi lòng chạm nay lướt qua chạm đến, đều có thể cảm nhận được da thịt mềm nhẵn hơi run rẩy. Hẩn tâm hỏa sôi trào chờ không kịp cởi quần áo trên người, cùng cô nước sữa gấn cọt xát lẫn nhau, bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng ngâm khẽ nỉ non quyến luyến không thôi.

Nhìn cô mặt đỏ lên hết, hô hấp dồn dập, cảm giác hẩn vuốt ve làm tâm hoảng ý loạn; hẩn muốn càng nhiều, muốn đòi lấy nhiệt tình mà cô không giữ lại chút nào. Về đẹp lúc này của cô e rằng có thể làm người khác phải bại trận, như đóa hoa đang hé nở trong nắng sớm, tỏa ra hương thơm lột xác thành phụ nữ, làm cho hẩn đầu hàng trước thời gian, đem tình yêu tràn đầy một lần lại một lần vùi vào chỗ sâu nhất của cô.

Nước mắt giai nhân còn vươn khéo mắt, làm hẩn gần như mê, hôn môi cô một ngàn lần cũng ngại không đủ, chưa bao giờ có một người nào làm hẩn yêu đến phát cuồng như cô. . . . .

Sau khi quen với đau đớn lúc ban đầu, cô đã hơi chút thích ứng với tiến vào của hẩn, dần dần nhàn nhã có thể ôn tập kỹ xảo đã đọc trong sách và đã học qua phim. Cô chủ động đón ý hòa theo, dùng phương c vừa trúc trắc lại mất hồn thỏa mãn hẩn, đem các kiểu kỹ năng cô học theo trong phim ra thực tế thao tác một lần.

“Chờ một chút, dừng. . . . . động.” Hẩn thống khổ thở dốc, không lường được cô nhóc này gây kích thích cho hẩn còn lớn hơn so với tưởng tượng.

“Không thoải mái sao?” Cô mê hoặc hỏi.

“Không phải. . . . .”

Hẩn đã cố gắng hết sức khắc chế hưng phấn, không ngừng nhắc nhở chính mình là lần đầu tiên của cô, không nên quá kịch liệt. Nhưng cô nhóc kia hiển nhiên không thể lý giải ý tốt của hẩn, lần hai phát huy tinh thần ham học hỏi của mình.

“Chậm như vậy không thoải mái hả?” Cô ngây thơ vịn vẹo miệng, nhớ rõ diễn viên nữ trong AV đều là như vậy.

“A. . . . .” Hẩn lại hưng phấn đến chảy máu não.

“Như vậy thì sao?” Liếm liếm chỗ trước ngực mẫn cảm của hẩn, phát hiện hẩn càng thống khổ.

“Vậy như thế này được chứ?” Cô tay miệng cùng sử dụng, lại vừa hôn vừa sờ vừa vịn vẹo.

Ông trời! Hẩn sớm hay muộn cũng sẽ phun máu mũi, so với việc đổ máu quá nhiều mà chết, không bằng tình tẫn nhân vong thống khoái ra đi. Cho nên hẩn rút cuộc quần không được nhiều như vậy, gằm nhẹ một tiếng, cùng cô ở đây mây mưa thất thường, tình triều yêu say đắm lúc chìm lúc nổi, mặc kệ mây bay nước chảy, trời sáng hay tối.

Hôm nay là ngày rất đặc biệt, là ngày công chứng kết hôn của Quan Thiên Tứ và Sài Xảo Quyên, cũng là ngày cuối cùng của kỳ hạn.

Hai người bọn họ quyết định trước công chứng, xong rồi mới lựa một ngày khác tổ chức hỷ yến sau, mà người làm chứng ngoài trừ mọi người trong Quan gia, còn có một vị nhân vật chính trọng yếu, đó là luật sư Thiệu Canh Tinh.

Khoe ra giấy hôn thú nóng hằm hập cười sáng lạn trước mắt Thiệu Canh Tinh.

“Nhìn thấy không?” Quan Thiên Tứ lạnh lùng liếc nhìn anh ta, từ lúc tuyên thệ, trao nạm hôn, đến ký tên đóng dấu, hoàn thành chung thân đại sự, cũng không làm giả.

“Chúc mừng chúc mừng.” Thiệu Canh Tinh cười ha ha nói. Đừng hoài nghi, tượng sáp từ trước đến nay bắt cầu ngôn tiểu cũng có thời điểm nhe răng cười, hơn nữa lại chứng kiến một người nữa trong Quan gia thua trận của lão Quan, hẩn thực vinh hạnh làm nhân chứng.

Kết hôn xong, bà xã cũng có, Quan Thiên Tứ cũng không quên chính sự trọng yếu, hẩn lạnh lùng hỏi luật sư: “Có mang đồ đến chứ?”

“Ha ha, đương nhiên, đương nhiên.”

Thiệu Canh Tinh từ túi tây trang lấy ra một phong thư màu đỏ đưa cho hẩn, Quan Thiên Tứ không khách khí tiếp nhận, những anh chị em khác cũng xúm lại xem huyền cơ sau phong thư là gì.

Quan Thiên Tứ nóng vội lập tức mở phong thư ra, lấy ra thì thấy —— ba ngàn Đài tệ.

Mây hẩn nhíu lại một chỗ. “Đây là cái gì?”

“Tiền biểu nha, một chút chút lòng thành, xin vui lòng nhận cho, xin vui lòng nhận cho.”

Bầu không khí thoáng chốc đông lạnh lên, trên đầu Quan Thiên Tứ mây đen bao phủ dày đặc, như thể sẽ có sét đánh thật.

“Gì vậy? Tiền quá ít sao?” Thiệu Canh Tinh không rõ cho nên hỏi.

Trước khi anh ba phát giận, Ngưng Ngọc bước lên phía trước hoà giải. “Đừng nóng giận, hôm nay là ngày trọng đại của anh và Xảo Quyên, đừng phá hủy không khí.” Thật trấn an anh ba một phen xong, cô mới quay đầu mở miệng nói với luật sư: “Anh đừng náo loạn, mau công bố đáp án đi, mọi người còn đang chờ!”

“Đáp án gì chứ?”

Theo phương diện nào đó mà nói, luật sư này thật sự dũng khí thật đáng khen ngợi, tới lúc này rồi còn dám mồm mép ba hoa, đổi thành người khác, sớm bị bọn họ chính chết đi sống lại. Dù vậy hai người Ngưng Ngọc và Thiên Kinh thật rất tán thưởng anh ta, bọn họ có thể tìm được bạn đời của mình, người luật sư này cũng coi như công không thể không có.

Thiên Kinh ở một bên nhắc: “Họ Thiệu kia, đừng đùa, chọc giận Tam thiếu nhà chúng ta, cho dù anh có “Vô Ảnh cước”, cũng sẽ ăn không xong đâu.”

“Thông minh thì nói cho chúng ta biết, thư tín văn kiện có chứa tư liệu hãm hại Thiên Tứ ở nơi nào?” Trong đôi mắt trong suốt thư hồ thu tuyệt mỹ của Ngưng Yên, nháy mắt bắn ra tia lạnh lùng làm người ta run rẩy.

Thiệu Canh Tinh đột nhiên bình tĩnh đại ngộ, vỗ tay nói: “A ha, thì ra các người nói là chuyện này!”

Anh cả Quan Thiên Tước vẻ mặt lạnh lùng, trên mặt như tảng băng suốt năm không đổi, trầm giọng ra lệnh: “Đừng cười ha ha, nói!”

“Không biết.” Ba chữ (*), đây là đáp án của hẩn. (*Trong tiếng Trung thì là ba chữ : Bù zhīdào)

Mọi người sững sốt, biểu tình ngưng tụ lại rồi chuyển sang dữ tợn, đặc biệt là Quan Thiên Tứ:

“Chuyện này không thể đùa giỡn!”

“Không phải chuyện đùa, Quan lão gia vẫn chưa nói rõ cho tôi việc này, cho nên chuyện này cũng không nằm trong phạm vi chức trách của tôi.”

Người tượng sáp lại khôi phục gương mặt nghiêm túc bất động như núi, khi nói những lời này hoàn toàn là giọng điệu của luật sư chính hiệu, không hề đùa giỡn.

Mọi người sau khi kinh ngạc, không khỏi nghị luận.

“Sao lại thế này? Chuyện này không phù hợp với di chúc của ba.”

“Kết hôn cũng đã kết hôn rồi, ít nhất phải có công đạo mới đúng, lại ngay cả có lá thư này cũng không biết.”

“Có thể chỉ là một trò đùa hay không?”

“Không hiểu được, những việc ba làm chúng ta đều không đoán ra được, mỗi lần đều gây ngạc nhiên bất ngờ.”

Xảo Quyên lo lắng nhìn về phía chồng mình sắc mặt âm trầm, lẳng lặng bồi bên người hắn, Quan Thiên Tứ nắm chặt tay vợ, bản thân mình lại lâm vào trầm tư, luôn cảm thấy đây là đề mục thử thách ba để lại thử thách hắn, là muốn chính hắn đi tìm đáp án sao?

Ngũ thiếu Quan Thiên Kinh, thiếu kiên nhẫn chất vấn luật sư: “Họ Thiệu kia, anh rốt cuộc có nhớ lầm hay không? Ba tôi thật sự không nói rõ sao? Có để tờ giấy hoặc văn kiện linh tinh cho anh hay không?”

“Ngoại trừ di chúc, không còn gì khác.” Thiệu Canh Tinh cực kỳ khẳng định trả lời.

Di chúc?

Đôi mắt Quan Thiên Tứ bỗng bừng sáng lên, bình tĩnh đại ngộ: “Đúng rồi, tờ di chúc kia, khó có thể nào. . . . .”

“Tờ di chúc của anh không có chữ, có thể tìm ra manh mối gì?” Ngưng Ngọc không hiểu nhìn về phía anh ba, không biết khiếp sợ hắn vì sao lại đến.

Quan Thiên Tứ dặt tay vợ: “Đi!”

“Đi đâu?” Xảo Quyên hỏi.

“Quay về nhà lớn, có chuyện phải lập tức đi xác định.”

Nhiều người vẫn không hiểu ra sao, nhưng từ vẻ mặt của Thiên Tứ hiểu hắn nhất định là nghĩ ra dấu vết gì để lại, đừng quên, hắn thông minh nhất trong năm người họ.

Đoàn người chậm rãi trở lại nhà lớn Quan gia, nơi này là chỗ của năm người họ sống cho đến lúc trưởng thành, tuy rằng mọi người lớn lên, đều tự có sự nghiệp sau này, ở bên ngoài tự lập môn hộ, nhưng nhà lớn vẫn do anh cả Thiên Tước trấn giữ, mỗi dịp lễ mừng năm mới ăn tết, mọi người nhất định sẽ quay về hội ngộ một lần.

Hôm nay là ngày vui của Thiên Tứ, mọi người đều đến đông đủ, Ngưng Ngọc và Thiên Kinh đã lập gia đình, đương nhiên đều tự mang ông xã hay bà xã của mình tham dự, anh cả Thiên Tước trước đó đã ra lệnh người hầu chuẩn bị c ăn, sẽ chờ Thiên Tứ và Xảo Quyên công chứng xong cùng trở về chúc mừng.

Nhà lớn này giữ rất nhiều kỷ niệm của bọn họ, lúc trước công bố di chúc cũng tại đây, mà tờ di chúc kia của Thiên Tứ vẫn để trong phòng hắn.

Khi hắn từ trong phòng đi ra, mọi người gấp gáp hỏi: “Thế nào? Anh rốt cuộc phát hiện cái gì?”

Trên mặt Quan Thiên Tứ nhìn không ra khác thường gì, thần bí làm cho người ta đoán không ra, hắn đem di chúc giao cho Thiên Tước, để cho mọi người tự mình nhìn đi.

Di chúc vẫn là giấy trắng, mấy chữ ban đầu lại không thấy, nhưng xuất hiện bốn chữ khác.

“Cả đời hạnh phúc?” Ngưng Ngọc đọc những chữ đó lên, lập tức phát hiện không đúng: “Em nhớ rõ ràng là nhìn mũi trâu gì gì đó, tại sao lại không giống?”

Ngưng Yên đột nhiên hiểu ra: “Trời ạ, thì ra là như vậy!” Cô hô nhỏ, nhưng mà những người khác vẫn không rõ, vội truy vấn: “Rốt cuộc là như thế nào? Chị nói nhanh lên!”

“Ba đã có biện pháp làm cho chữ biến mất, còn có biện pháp làm cho chữ chạy ra, ông ấy liệu định Thiên Tứ nhất định sẽ kết hôn, cho nên thiết kế phong thư ở ngày cuối cùng của kỳ hạn, xuất hiện bốn chữ này làm lời chúc mừng chúc phúc Thiên Tứ kết hôn. Ông đoán chắc Thiên Tứ sẽ lại mở ra phong thư, nói cách khác, ba đánh đổ Thiên Tứ nhất định sẽ đi vào khuôn khổ.”

Mọi người ghen hòng nhìn trân trối, nhìn di chúc nghiên cứu cả buổi. Ông lão kia rốt cuộc làm thế nào? Tự tiêu thất còn có thể xuất hiện, thậm chí còn có thể đặt thời gian, quả thực rất bất khả tư nghị!

“Nó không có việc gì chứ?” Ngưng Yên nhìn về phía Thiên Tứ thủy chung trầm mặc, một người một mình nhìn ngoài cửa sổ, cái gì cũng không nói.

“Yên tâm, anh ấy chỉ đang thông suốt thôi.” Thiên Kinh nói, cùng Ngưng Ngọc hai người nhìn nhau cười. Hắn có thể hiểu tâm tình hiện tại của Thiên Tứ, nhất định là linh ngộ được dụng tâm lương khổ của ba, cho nên mới lâm vào trầm tư, bởi vì anh ấy đã không hận ba nữa.

Đến nỗi Ngưng Yên, còn lại bản thân ở một bên mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Ba ngay cả Thiên Tứ cũng chế phục, sẽ không biết vận mệnh của mình sẽ như thế nào? Vừa nghĩ đến thì bất an không yên.

“Ăn cơm.” Anh cả luôn kiệm lời, vẫn duy trì sự im lặng ít lời của mình, sau khi nhắc nhở mọi người, liền tự đi tới phòng ăn.

Thiên Tứ lúc này mới phát hiện không thấy bóng dáng Xảo Quyên, không biết đã chạy đi đâu?

Hắn tìm bóng dáng bà xã, phát hiện cô một mình đứng ở một góc phòng khách, đứng trước vách tường ngăn người. Hắn đi qua, từ phía sau ôm gọn cô.

“Em đang nhìn cái gì?” Đồng thời vừa hỏi, thuận theo tầm mắt cô cùng nhìn qua, thì ra cô đang nhìn “Ông ta”.

“Ông ấy là ba nuôi của anh.” Hắn giải thích bên tai cô.

Sài Xảo Quyên cứng ngắc quay sang, khó khăn nuốt nước miếng: “Chính là. . . . . Kia là. . . . . di ảnh. . . . .”

“Đương nhiên, ông ấy đã qua đời. Đi thôi, đồ ăn lạnh mất.” Hắn đi ở đằng trước, phía sau kéo tay cô, cho nên không thấy được biểu tình cô như trệt khớp vì bị dọa.

Qua đời? Ông ấy rõ ràng còn sống mà! Lại cùng cô nói chuyện rất nhiều! Chẳng lẽ mình gặp ma?

Mới muốn mở miệng hỏi, cô lại đột nhiên nhớ tới lão nhân gia từng dặn dò cô phải giữ bí mật, nhớ lại lúc ấy, rốt cuộc là cô gặp ma, hay là ông. . . . . giả chết?

Không, sẽ không!

Quay đầu lại nhìn di ảnh đạo nhân đội mũ đang cười toe toét kia, một giọt mồ hôi lạnh chảy ra từ thái dương cô.

Nếu là giả chết, mà mục đích giả chết thuần túy là vì thiết kế năm đứa nhỏ kết hôn. . . . .

Thật độc nha. . . . .

Trên đời không thiếu chuyện kỳ lạ, nhưng cũng không thái quá không thể tin được như vậy chứ, nghĩ đến không khỏi làm mồ hôi lạnh cô chảy ròng ròng.

Rất độc! Rất độc! Thật sự rất độc!

Tóm lại, trong cuộc sống đặc biệt này, bọn họ kết hôn, tuy rằng còn có nhiều nghi vấn không giải được, nhưng kết cục viên mãn, ít nhất Thiên Tứ không có việc gì, không cần ngồi tù, còn có được thiếu nữ xinh đẹp, tất cả mọi người thực vui vẻ.

Đúng rồi, nhân tiện nhắc tới, vào lúc ban đêm Quan Thiên Tứ nhận được một bưu kiện chuyển phát nhanh từ Australia, đúng là văn kiện hắn truy đuổi vòng quanh thế giới, bên trong liệt kê giấy tờ chứng khoán có giá trị hắn thừa kế, cùng với một lá thư khi còn sống ba chúc phúc tân hôn.

May mắn hắn không tìm được, nếu không sớm học máu mà chết.

Kết thúc

Bốn năm sau ——

Vẫn như những năm trước, trong cuộc sống ở riêng, nơi riêng tư của mình, năm anh chị em nhà họ Quan —— bọn họ tuy rằng không có quan hệ huyết thống, nhưng so với tay chân còn thân hơn —— cho dù người xa xôi, người bận bịu, cũng sẽ quay về nhà lớn tập hợp lại, cũng sẽ dắt một nửa kia của mình về.

Nhà lớn nay đã khác xưa, không hề cô tịch lạnh lẽo, sau khi mọi người cùng sơn và trang trí lại, ở nơi đây hương hoa ngập tràn, tiếng cười không ngừng, hết thảy những thay đổi này đều phải kể công của nữ chủ

nhân mới của nhà họ Quan Ninh Vũ Mị, cô ấy là cô vợ nhỏ của Quan Thiên Tước sau bốn năm yêu nhau, tuy rằng gặp kẻ xấu hãm hại hiểu lầm giày vò nhau bốn năm, nhưng duyên phận chung quy lại đem hai người buộc cùng một chỗ.

Cô ấy dùng sức sống không bao giờ cạn của mình, chẳng những hòa đồng với người hầu trong nhà họ Quan, còn làm cho Quan Thiên Tước bằng sơn quanh năm tuyết đọng của họ, bắt đầu hòa tan trong nụ cười ngọt ngào đáng yêu của cô, không còn lạnh lùng nữa.

Hôm nay là Tết Nguyên Đán, cả nhà đều động viên đứng lên, đàn ông phụ trách nấu một bàn c ăn ngon, phụ nữ chuẩn bị những chuyện nên làm khi bái tổ tiên, mọi người bận bịu cả trong lẫn ngoài. Nhà họ Quan hiện tại rất náo nhiệt, chỉ là nhân khẩu mười người hơn, ăn bữa cơm phải ăn trên bàn lớn, đồ ăn dù gì cũng nên yêu cầu nấu đúng phân lượng, còn phải dùng cái xẻng sa mới được.

Ninh Vũ Mị sức sống tràn trề, trong chốc lát Đông chạy dặn dò người hầu cắt hoa quả, trong chốc lát Tây lướt hỏi trà phao chuẩn bị tốt chưa, đồ mồi hôi đầm đìa, chỉ sợ có chỗ chuẩn bị không chu toàn, còn phải thu xếp chuyện trước bữa cơm tế bái ba chồng nữa! Vì tiết kiệm thời gian, cô lại bắt đầu ngửa ghế, nâng váy lên sẽ thi triển công phu Thảo Thượng Phi của cô, có thang lầu không đi, lại từ lan can trượt xuống, có đường không đi, lại từ đầu sô pha này nhảy đến đầu sô pha bên kia, giống như sơn nữ thời hiện đại.

Ha, tôi nhảy! Tôi nhảy! Tôi nhảy nhảy —— Binh!

Cô đụng phải một tường thịt người, cả người nhảy vào trong lồng ngực rắn chắc.

“A. . . . . Thật xin lỗi!” Cô xuyết xoa cái mũi đáng thương bị đụng trúng nói, sau khi nhìn kỹ đối phương là ông xã của mình, xấu hổ đến không mặt mũi nào gặp chồng yêu.

“Em chê anh già rồi nhưng bị dọa không đủ nhiều sao không?” Quan Thiên Tước thấp giọng trách cứ, trong giọng nói ẩn chứa hàng trăm yêu thương cùng thương tiếc. Cô vợ nhỏ hoạt bát hiểu động, không phải leo cửa sổ, thì cũng trèo cây, leo tường, trèo lên nóc nhà, thường làm một số kỹ năng đặc biệt mạo hiểm kích thích trái tim hấn, làm hấn đau đầu không thôi, cô vợ nhỏ đoan trang thực nữ là không có khả năng, nhưng mình liên yêu về mặt thẳng thắn không làm ra vẻ của cô.

“Anh yên tâm, tất cả hạng mục vận động, em sở trường nhất chính là vượt chướng ngại, sô pha này, bàn trà này em còn không để trong mắt đâu!” Cô còn thật lòng cam đoan với ông xã.

“Anh lo lắng không phải chuyện này, nhưng mà vạn nhất em “có” làm sao bây giờ?”

“Có cái gì?” Cô mơ hồ hỏi, nhất thời không hiểu ánh mắt thâm ý của chồng, cho đến khi phát hiện tay ông xã đặt lên bụng của cô, khẽ vuốt ve có thâm ý, cô mới bừng tỉnh đại ngộ.

“Ha ha, an tâm đi, mang “trái cầu” đi là phạm quy, em sẽ không làm!” Sau khi nhìn thấy mặt ông xã trầm xuống, cô lại vội vàng sửa miệng: “Em nói. . . . . Ừm. . . . . Em sẽ cẩn thận mà.” Hồngбет rồi, cô vẫn không bỏ được thói quen bay nhảy, làm thực nữ thật khó, chỉ sợ đời này cô cũng không giống chị Ngưng Yên nhu tình như nước, chị Ngưng Ngọc tươi đẹp động lòng người, Nhã U ôn nhu ngọt ngào, cùng với Xảo Quyên tú ngoại tuệ trung.

Bộ dáng cô cuối đầu nhận sai, rất làm người ta yêu mến, trái tim thành thực của hấn làm sao cũng không cứng rắn cho được.

“Em ngoan ngoãn không chạy nhảy lung tung cho anh, nghe không?”

“Ừm, được thôi. . . . . Vậy còn anh?”

“Anh còn đang bận bịu phòng bếp.”

Vũ Mị giống như cô hầu nhỏ theo sát phía sau ông xã. “Em cũng đi hỗ trợ được không?”

“Không được.”

“Vì sao?” Cô chu miệng, vẻ mặt thất vọng.

“Trong phòng bếp rất nguy hiểm, không thể vào.”

“Không phải là chỉ là nấu cơm xào rau, có nguy hiểm gì —— a ——” Người còn chưa bước vào phòng bếp, cô đã bị đăng đắng sát khí bên trong làm dọa ngây người, Quan Thiên Kinh hai tay chấp nhất đem công phu Đông phá Tây trảm thể hiện, khí thế như hồng, miếng thịt gà giống như bị băm làm bột khiếm thảo (bột làm gia vị), làm cô hoa mắt ngay tại chỗ.

“Em còn muốn đi vào sao?” Chồng yêu nâng mi hỏi.

“Em. . . . . Em đến chỗ mấy chị Ngưng Yên.” Nói xong, vật nhỏ nhanh như chớp bỏ trốn mất dạng.

Các cô gái đang ở hoa viên bận bịu bày biện, dưới đề nghị của Nhã U, mọi người quyết định đem bàn ăn chuyển qua chòi nghỉ mát, dẫn dõn bọn người hầu đem cái bàn xếp thành một vòng, làm cho buổi ăn cơm không quá quy củ lại tự do ấm áp, lại có thể tiện đi xung quanh thăm hỏi anh chị em. Ba già giao du rộng rãi, nhóm anh chị em hân hoan nhất định đặc biệt nhiều, cho nên bọn họ nhất quyết tổ chức tiệc đứng Tây Âu, cung cấp miễn phí ăn đến no mới thôi.

Một cậu nhóc mới đúng ba tuổi đi vòng quanh đám người lớn, dùng khí lực nho nhỏ của cậu giúp mọi người bày đồ vật này nọ. Mắt to của cậu di truyền từ đội mắt trong veo như suối của Nhã U, ngũ quan mê người là bản sao thu nhỏ giống Thiên Kinh, cậu nhóc là Quan Vũ Tuấn, mọi người rất cưng chiều gọi cậu nhóc là Tiểu Tuấn Tuấn, không lâu nữa, cậu sẽ có một em gái đó nha.

“Mami, không được để ở đó! Rút nó ra cái rắm.” Tiểu Tuấn Tuấn nói, cậu nhóc mới ba tuổi đã làm bộ dáng ra vẻ tiểu đại nhân rồi.

“Ha, con em cũng thật có phong phạm của ba nó nha!” Ngưng Ngọc cười to nói.

Nhã U chu miệng mặt thì đỏ: “Đều do Thiên Kinh hết, người mang thai là em, anh ấy lại khấn trương giống như là mình mang thai, hiện tại ngay cả đứa con cũng học anh ấy.” Cô hơi cong lưng, nói lớn với cậu con nhỏ: “Con đi giúp mami lấy ảnh treo của ông nội, được chứ?”

Tiểu Tuấn Tuấn gật đầu, lập tức chạy vào phòng trong.

Ngưng Yên nghi hoặc hỏi: “Tiểu Tuấn Tuấn mới ba tuổi mà nhờ lấy ảnh trên tường, làm sao lấy?”

“Là em cố ý giao nhiệm vụ cho nó, miễn cho nó học giống ba ở bên cạnh giám thị em, thuận tiện cũng kiểm tra chút trí tuệ của nó, xem nó có biết lấy ghê dựa làm bậc leo lên lấy hay không.”

Cô cô gái đồng loạt cười, đoán rằng Tiểu Tuấn Tuấn nhất định sẽ dần co lâu không thành, làm không tốt sẽ khóc trở về tìm mẹ! Nhưng ngoài dự kiến mọi người, Tiểu Tuấn Tuấn lập tức liền ôm ảnh chụp chạy tới, tốn thời gian còn chưa đến một phút đồng hồ.

Nhã U kinh ngạc hỏi đứa con: “Làm sao con lấy được ảnh chụp?”

“Ông nội lấy cho con.”

Mọi người nhìn nhau, nhin không được bật cười, nhất trí cho rằng, khẳng định là Thiên Kinh hoặc một người lớn khác giúp Tiểu Tuấn Tuấn lấy, còn cố ý dạy nó nói như vậy. Mà lúc này chỉ có một người cười không được, đó là Sài Xảo Quyên, lời Tiểu Tuấn Tuấn nói ra làm trong lòng cô chấn động.

Mọi người không phát hiện vẻ mặt khác thường của cô, luôn quở trách người đàn ông của mình.

“Đội lát nữa nhất định phải khiển trách người này, thật là, dạy hư con nít.”

“Đúng vậy, giả thần giả quỷ, làm như chúng ta ngu ngốc vậy!”

“Nhã U, em phải la rầy con em cho tốt, dạy nó nghe lời em, đừng nghe ba, nếu không sau này ba con liên hợp khi dễ em đó.”

Nhã U giận dữ nói: “Hứ, bây giờ dạy là được.”

Đến nỗi Sài Xảo Quyên, thủy chung trầm mặc quan sát hoàn cảnh, cảm thấy da gà . . . . .

Từng món ngon mỹ vị dọn lên bàn, những ông chồng cũng đi ra, đều tự tìm đến bà xã của mình, hết thấy sắp xếp xong, chuẩn bị tế bái ba trước.

Tiểu Tuấn Tuấn chạy đến bên cạnh Nhã U, lay tay của mẹ nó khờ dại mở miệng: “Mami, ông nội nói, phải có chân gà.”

Lúc này mọi người xác định nhất định là Thiên Kinh hoặc Thiên Tứ dạy nó, Ngưng Yên cười chạm nhẹ vào mũi Tiểu Tuấn Tuấn. “Con đến nói với hần, muốn ăn tự mình tới bắt.”

“Dạ.” Tiểu Tuấn Tuấn dùng sức gạt đầu xong, liền lon ton chạy đi, bóng dáng đáng yêu làm những người phụ nữ yêu thích không thôi.

Nhỏ như vậy đã làm một đám phụ nữ mê mẩn, sau khi lớn lên khẳng định là vạn người mê.

Một giọt mồ hôi lạnh chảy từ thái dương Sài Xảo Quyên. Sẽ không. . . . . Sao có thể nào. . . . . Không thể nào. . . . .

Cầm của cô đột nhiên bị nắm lấy, là ông xã Quan Thiên Tứ của cô, một đôi đồng tử đen láy tuấn mỹ nhìn chăm chú về mặt của cô.

“Làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Quay mặt sang ông xã gửi một nụ cười ngọt ngào, cô lẳng lặng làm chuyện của mình, làm như không có chuyện gì, đáng tiếc ông xã của cô không có gốc như vậy.

“Em có thói quen, mỗi lần có tâm sự, thái dương sẽ đổ mồ hôi lạnh, muốn giấu anh được sao?”

Hiện tại, thái dương của cô toát ra mồ hôi lạnh không ngừng. Nguy rồi! Cô thật sự có thói quen này, nhưng bản thân cũng không biết.

“Em muốn giấu anh chuyện gì? Nói.” Hần dịu dàng ôm cô vào lòng, lòng bàn tay khiêu khích chỗ mẫn cảm bên hông cô. Mỗi khi hần có động tác này, kẻ khác không tự giác khiếp lui, cô chỉ sợ hần như vậy.

“Thật sự không có việc gì thôi, đừng như vậy, sẽ bị nhìn thấy —— A?” Cô kinh ngạc nhìn ông xã đột nhiên sắc mặt trắng xanh, tại sao anh cũng không nhúc nhích?

Một tay ở trước mặt hần quơ quơ, vẫn không phản ứng. Quái lạ, biết anh lâu như vậy, chưa thấy qua vẻ mặt kinh ngạc của anh, giống như trúng tà.

Càng lạ chính là, không chỉ ông xã, những người khác cũng không sai biệt lắm, thật giống như. . . . . Giống như gặp quỷ?

Sài Xảo Quyên chậm rãi quay đầu, thấy dưới di ảnh, có người đang hưởng dụng bữa tiệc lớn, mà người kia đúng là Quan khiêu đạo nhân trong di ảnh.

Ăn rồi lại ăn, Quan khiêu đạo nhân ăn thật ngon lành. Đi khắp đại giang nam bắc, nhìn núi sông bao la hùng vĩ, ăn hết mỹ thực trên thế giới, đều kém hơn những món ăn do con cháu mình chuẩn bị.

Gì vậy? Sao im lặng như thế? Ngẩng đầu, phát hiện có mấy chục ánh mắt chẳng những đồng tử phóng đại, còn che kín tơ máu tròng ông!

Quan khiêu đạo nhân lộ ra nụ cười như đúc di ảnh, lạnh lạnh noi với nhóm con dâu: “Sắc hương vị có đủ toàn bộ, thật không sai! Các con tiếp tục bận, tiếp tục làm.” Vừa nói, còn vừa ăn tiếp.

Được rồi! Con trai đều đã cưới, con gái cũng đã gả, cháu cũng đã bé, Quan khiêu đạo nhân ông tiếp tục tiêu diêu tự tại đi vòng quanh thế giới. Không chút hoang mang, mang theo một bọc c ăn lớn, giống như Khổng Tử gia xách tuili thông dong rời đi, ngàn sơn ta độc hành, không cần đưa tiễn!

Mọi người ngây ngốc tại chỗ, nhìn chăm chăm ba đang ăn, cắn chân gà, thông thông thả thả bỏ đi, lúc này mới đột nhiên hoàn hồn.

Đùa cái gì chứ, sao có thể cứ như vậy thả ông đi! Lòng bàn chân bôi dầu, đuổi theo!

So với khiếp sợ còn hơn thế là kinh kị, quân ông là người cũng được, là quỷ cũng tốt, ông là ba bọn họ, là thân nhân duy nhất trên đời của họ đó!

Rõ ràng đã chết tại sao có thể sống lại?

Mọi người hoả tốc đuổi theo, cho dù lên thiên đình hay địa phủ, bọn họ cũng muốn trói gô đem lão già đang chết này đem về!

Lúc này đây, bọn họ không bao giờ ... rồi ông đi nữa!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cui-kho-boc-lua>